

Original adı: L'ANGE DE MONTEVIDEO

Gerardde VILLIERS

SAS MONTEVIDEO MELEĞİ

TAY YAYINLARI

I. BÖLÜM

Ron Barber villasının sahanlığında bir an durdu. Her sabah, polis merkezinin birinci katındaki bürosuna gitmeden önce, bir süre Rio de la Plata'yı seyretmekten büyük zevk alırdı. Ron, temiz havayı ciğerlerine çekerken Uruguaylı şoförü de mavi Buick'ten çıkıp arka kapıyı açmıştı. Amerikalı son bir kez daha derin bir soluk çekti, güneş gözlüklerini düzeltti, belindeki Colt Cobra'yı yokladı ve arabaya doğru yürüdü.

Araba Buick olmasına rağmen, bir doksanlık boyuyla sığması güç oluyordu. Saatine bir göz attı, tam sekizdi. Elçiliğin siyasi danışmanı Dennis O'Hare gecikmişti. Arabası tamirde olduğu için birkaç gündür Ron Barber ile işe gidiyordu.

Ron Barber arkadaşının gelip gelmediğini kontrol etmek için arka camdan baktı. İçinde dört Uruguaylı polisin bulunduğu külüstür Dodge arkasındaydı. Görevleri onu korumaktı. Ron Barber bir süredir haftada bir kez "Movimiento de Liberacion Nacional"* imzalı ölüm tehdidi alır olmuştı. Demekki CIA ajanı olduğunu, Montevideo'daki ABD Büyükelçiliği'nde görevli arkadaşlarının dışında bilen daha başkaları da vardı!

Tupamaro adıyla anılan ve Montevideo'da

Türkçesi:
Şevket SARAC

istedikleri her şeyi yapabilen kır gerillaları, en büyük düşmanlarının polis merkezinde danışman olarak çalışan bu gringo olduğuna inanıyorlardı. Gerçekten de, havasız ve yedi metre yükseklikte tavanı olan pis bir odada danışmanlık görevini sürdüren Ron Barber'ın aslında CIA'nın Uruguay şefi olduğunu bilmeyen yoktu.

Tupamaroları temizleme görevi ona verilmişti. Che Guevara ve Mao'ya inanan asilerin amacı, Uruguay'daki demokratik rejimi devirmekti. Ülkenin iki büyük partisi, Blanco ile Colorado asilere karşı birleşmişler ve Tupamarolardan kurtulmak için CIA'nın yardımını istemişlerdi...

Ron Barber esnedi. Gece karısıyla birlikte Paraguay Elçiliği'nde verilen bir davete gitmiş ve iyi uyuyamamıştı. Sonra nedendir bilinmez, sabahın dördünde karısıyla sevişmişti. Sekiz yıllık evli olmasına rağmen, karısı Maureen'i hâlâ deliler gibi seviyordu.

Kaldırımında ayak sesleri duyuldu. Dennis O'Hare elindeki siyah çantayı sallayarak koşuyordu. Aceleyle şefinin yanına yerleşti, el sıkıştılar... Genç adam yuvarlak yüzlü, çilli, mavi gözlü bir tipti.

— Size telefon etmeye çalıştım, ama...

Ron omuz silkti.

— Ben artık telefona elimi bile sürmüyorum.

Telefon denen nesne, Uruguay'ın geri kalmış en yüz kızartıcı şebekelerinden biriydi.

Araba yavaşça hareket etti. Ron içgüdüsel bir hareketle arkasına dönüp Dodge'un izleyip

izlemediğini kontrol etti. Araba anormal sesler çıkararak peşlerine düşmüştü. Montevideo tam bir eski araba müzesiydi. Otuz yıllık enflasyondan sonra, arabalar altın fiyatına satılır olmuştu. Araba sahipleri altlarındaki araçları parçalanıp dağılmalarına dek elden çıkarmıyorlardı. Sokaklarda her an elli yıllık Ford T modeli görmek mümkündü. Ron, evlilik yıldönümlerinde karısına 1925 modeli bir Cadillac hediye etmişti. Arabaya ödediği parayla ABD'de son model yepyeni bir Cadillac rahatça alabilirdi.

Şoför geriye dönerek:

— Nereden gidiyoruz? diye sordu.

— Rambla'dan.

Şoför, rıhtıma dek uzanan Rambla'ya çıkmak için dar toprak bir yola saptı. Amerikan Elçiliği Rambla'dan biraz içerlek bir yerde, Playa Ramirez'in karşısında beton bir binaydı. Savunması için her şey düşünülmüş ve örnek olarak Saygon'daki bina alınmıştı. Önlerindeki eski kamyoneti sollayınca, ilerde otuza yakın aracın benzincide kuyruk olduklarını farketteler.

— Ne oluyor böyle? diye sordu O'Hare.

— Benzine yarın % 100 zam var, dedi Ron. Millet bugünden deposunu dolduruyor.

Bir zamanlar Güney Amerika'nın İsviçre'si sayılan Uruguay, işte bu hallere düşmüştü ve bunun da nedeni iç politikadaki zayıflıktı. Pezo, bir süredir dalgalanmaya bırakılmış ve dolar karşısında değer kaybedişinin bir türlü önüne geçilememişti. Her altı ayda bir, işçi ücretlerine yapılan % 30 zam hiçbir işe

yaramıyordu. Memurlar açlıktan" ölmek için emekliye ayrılmak istemez olmuşlardı. Uruguaylılar sakın, kibar ve zararsız kişilerdi. Eğer kısa zamanda Tupamaroların kafası ezilmezse, ülke tam bir anarşiye gömülecekti. Tupamarolar tepelenirse, bu kez de ülke iyice yoksulluğa kayacaktı.

Yani, iki ucu boklu bir değnek!

Ron'un görevi ise, Tupamaroları yok etmekti. Ron, altı aydır yakalamaya çalıştığı adamla ilgili bir rapor okuyordu. Raporda, palavra olduğu yüzde yüz kesin yeni bir izden söz ediliyordu.

Ron'un Tupamaroların şefi hakkında bildiği tek şey, adamın takma adıydı: LÎBERTAD. Bunun kim olduğunu bilen tek kişiye rastlamamıştı şimdiye dek. Birden, arabanın ani freniyle sıçradı, savrulurken bir virajı aldılar. Lastikleri kabak olan arkadaki Dodge ise, neredeyse virajdan fırlıyordu. Ron elindeki dosyayı kapadı. Libertad'ı ele geçirmek, Tupamaroların çanına ot tıkamak demekti. Ama, gel de bul adamı!

Buick ani bir frenle duruverdi. Şoför bir küfür savurdu. Yaya geçitinden altı, yedi rahibe geçiyordu. Ron başını bile kaldırmadı. Onun dinle ilgisi yoktu. En arkadaki rahibe birden gruptan ayrıldı ve Buick'e doğru yaklaştı. O'Hare bunun çok güzel bir genç kız olduğu farkettiler. İçinden "bu üniformanın altında gizlenmek zorunda kalması ne acı!" diye geçirdi. Aynı anda, iki Amerikalı acı bir fren sesiyle arkaya döndüler. Otuzlu yıllardan kalma üstü açık bir araba, koruma polislerinin

Dodge'unun tam önünde durmuştu. Şoförü aşağı atmış ve manivelayla arabasını çalıştırmaya çabalıyordu.

Buick tam hareket etmek üzereyken genç rahibe yaklaşıp eliyle arka camı tıklattı. Gülümsüyordu. Ron bir anlık tereddütten sonra camı indirerek şoföre:

— Bir dakika! dedi.

Yabancı ülkelerde görevli CIA ajanlarının uyması gereken en önemli kurallardan biri de, yöre halkıyla iyi ilişkiler kurmaktır.

Güzel rahibe arabanın içine doğru eğilerek çok hoş bir sesle:

— Beni General Rivera Caddesi'ndeki manastıra bırakabilir misiniz? diye sordu.

Ron Barber gülümseyerek özür diledi:

— Üzgünüm, bu resmi bir araba, küçükhanım.

Rahibe hiç oralı olmadı. Söyleneni anlamamış gibi yerinden kıpırdamadı bile. O'Hare birden kızın donuk gözlerini farkettiler. Esrar çekmiş gibi bir hali vardı rahibenin.

Aynı anda, kızın elinde 38'lik bir Smith Wesson belirdi. Silahın horozu kalkıktı. Genç rahibe namluyu Ron Barber'ın şakağına dayayarak sert bir sesle ve İngilizce olarak:

— Kıpırdamayın ve bağırmayın! dedi. Yoksa gebertirim sizi.

Ron Barber gözlerine inanamadı. Elini belindeki silahına atmak istediye de namlunun şakağına biraz daha gömülmesiyle vazgeçti. Polislerin arabası hâlâ bozuk aracın arkasındaydı ve şoförün kaldırdığı kaput kendilerini görmelerini engelliyordu. Diğer

rahibeler ortadan yok olmuşlardı.

Bir kâbus, inanılmaz bir kâbustu bu!

Şoför direksiyonu bırakarak kendini ayaklarının dibinde bulunan makineli tüfeği almak için yere attı. Silahı kavradığı anda ön kapı açıldı ve kısa kollu gömlek giymiş genç bir adam silahını uzatarak tetiğe bastı. Korkunç bir patlama oldu. Ensesinden vurulan şoför hemen oracığa yığıldı. Genç adam şoförün cesetini dışarı çekip direksiyona geçti ve silahını Amerikalılara doğrultarak:

— Ses çıkarmak yok! diye fısıldadı.

Aynı anda, genç rahibe arka kapıyı açıp Ron Barber'ın yanına yerleşti, direksiyondaki arkadaşının omzuna vurarak:

— Vamos, Ramon! dedi.

Buick lastiklerini öttürerek yerinden fırladı. Saldırı bir dakika bile sürmemişti. Korku ve şaşkınlıktan felç olmuş gibi hareketsiz duran O'Hare birden kaçırıldıklarının bilincine vardı. Montevideo'nun göbeğinde güpegündüz kaçırılıyorlardı. Başını arkaya çevirdi ve güzel rahibenin silahıyla burun buruna geldi.

**

Polis arabasının şoförü Jose, yanından geçip uzaklaşan rahibelere baktı. Bu arada önündeki taka çalışmış ve şoförü kaputu kapamıştı. Jose, uzaklaşan Buick ile yerde yatan şoförünü aynı anda far ketti.

— Vay namussuzlar!

Gaza basıp cesetin yanında durdu. Adamın ağzından sızan kanlar asfalta yayılıyordu. Yanındaki arkadaşına dönerek:

— Manuel, atla aşağıya ve cesetin yanında kal! dedi.

Uruguay'da cesetler tek başına bırakılmazdı. Jose, şefi Ricardo Toledo'ya ne diyeceğini düşünerek gaza bastı. Buick beş yüz metre öndeydi ve her an Rambla'yı kesen yüzlerce ara sokaktan birine sapabilirdi. Kısacası, onu yakalama şansı binde birdi.

*

**

Montevideo'nun kuzeyine çıkan Artigas Caddesi'nde yol alan Buick'te bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Genç rahibenin elindeki tabanca bir an olsun Ron'un şakağından ayrılmamıştı. Ron Barber öfkeden kuduruyordu.

— Bu yaptığınız aptalca bir şey, diyebildi. Fazla uzağa gidemezsiniz.

Genç kız cevap vermedi. Bu arada, caddeye çıkan bir otobüs nedeniyle Buick yavaşladı ve durdu. O'Hare kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ron'un iri gövdesi, rahibeyle arasında bir duvar oluşturuyordu. Ani bir hareketle kapı kolunu çevirdi ve Buick hareket ettiği anda kapıyı açıp kendisini dışarı attı.

Önce omzunda, sonra ensesinde bir ağrı duydu. Birkaç takla attıktan sonra dört ayak üzerinde doğruldu. Düşme sırasında sol ayakkabısını kaybetmişti. Buick beş metre ötede durdu. Genç Amerikalı avazı çıktığı kadar İngilizce olarak bağırdı, ama trafiğin gürültüsünde sesi kaybolup gitti.

Buick geri geri gelerek hizasında durdu. O'Hare kaçmak için harekete geçtiğinde

müthiş bir patlamayla birlikte sağ tarafında bir yanma hissetti. Hemen ardından sırtına bir darbe yemiş gibi oldu ve göğsünün parçalandığını sandı. Bağırarak için ağzını açmış, ama boğazından ses çıkmamıştı. Caddenin ortasına yığılarken öleceğini anlamıştı. Kendinden geçmek üzereyken, uzaklaşan Buick'in sesini duydu.

*

Ron Barber sapsarı kesilmişti. Genç rahibe Dennis O'Hare'yi kuş avlar gibi acımasızca sırtından vurmıştı. Silah sesleri hâlâ kulaklarındaydı. Arabanın ani hızlanmasıyla Ron koltuğa gömüldü. Yanındaki genç rahibe ona doğru döndü ve son derece sakin bir sesle:

— Sakın onun gibi yapayım deme, yoksa senin de sonun aynı olur, dedi.

Yaşına rağmen, yaptığı işten hemen hiç heyecan duymamış gibiydi. Ron Barber ellerini dizlerine kavuşturdu. Genç Amerikalının ceseti gözlerinin önünden gitmiyordu. Sesini kontrol etmeye çalışarak:

— Onu öldürdünüz, dedi. Üstünde silah bile yoktu.

Rahibe umursamaz bir tavırla omuz silkti.

— Kendi kaşındı. Polis merkezinde işkence yapıp öldürdüğünüz yoldaşlarımıza karşılık sayın onu!

Sesi buz gibiydi ve en ufak bir heyecan yoktu. Ron durumunun hiç de parlak olmadığını düşündü. Dudaklarını ısırarak izledikleri yolu aklında tutmaya çalıştı. Gözlerinin önüne karısı geldi, ama bunu

hemen aklından çıkarmaya çalıştı.

Artegas Caddesi'ne paralel bir yokuşa sapan Buick yavaşlamıştı. Önlerinde, kapıları açık bir garaj belirdi. Araba içeri girince kapılar kapandı ve zifiri bir karanlığa gömüldüler. Bu tür garajların sayısı Montevideo'da hayli kabarıktı. Genellikle bir taksi şoförüyle ortak çalışan fahişeler, müşterilerini bu gibi garajlarda ağırlarlardı. Ya arabada, ya da hemen yere seriliveren bir yatak üstünde. Otel odalarından daha emin ve çok daha ucuz oluyordu böylesi. Bir keresinde Ron Barber da denemişti bunu. Casino de Carrasco'dan çıkarken karşılaştığı nefis dilber onu böyle bir yere getirmişti. Karısı Maureen o sıralar ABD'deydi henüz. Tattığı zevki hâlâ hatırlıyordu. Bu sırada yanan çıplak bir ampul Ron'u hatıralarından kopardı. 38'liğin namlusu bu kez karaciğerine gömülmüştü.

— Çık dışarı! dedi rahibe.

*

**

Dennis O'Hare'nin yanına diz çökmüş olan yaşlı doktor yaralının nabzını tuttu. Tansiyonu 6'ya düşmüştü. Her soluk alışında yarasından kan fişkırıyordu. Kurşun sırtından girmiş, ciğerini parçalayarak göğsünden çıkmıştı. Amerikalının yüzü bembeyazdı.

Jose ile diğer koruma polisleri O'Hare'nin etrafına kümelenmişlerdi. Jose, Buick'i gözden kaybettikten sonra bir kahveden telefon edip durumu merkeze bildirmişti. Bir ambulans sesi duyuldu. Jose yaralının üstüne eğilerek doktora döndü.

— Durumu nasıl?

— Yaptığım iğneyle tansiyonu biraz düşürecek, sonrasında emin değilim. Kurşunun hangi damarları parçaladığına bağlı bu.

Neyseki, Ferreira Hastanesi beş dakikalık mesafedeydi. Jose öfke içinde arabasına doğru ilerledi. Kalabalık bir grubun yanından geçerken bir kadının şöyle dediğini duydu:

— Amerikalı casusların şefini kaçırmışlar...

II. BÖLÜM

Dennis O'Hare, kollarına bağlanan serum şişelerinin altında kaybolmuştu. Gözleri kapalı, yüzü solgundu. Hareketsiz bedeni, yaralıyı ziyaretçilerden ayıran oksijen çadırına sırtüstü uzatılmıştı. ABD Elçisi Winston Mc Guire, Malko'nun kulağına eğildi.

— Henüz göğüs kafesini açmaya cesaret edemediler, ama sanırım onu kurtarabilecekler. Mermi ciğerini parçalamış.

Malko suratını buruşturdu. Ölüm tehlikesinde bulunan her genç oldum olası onu canını sıkardı. Ayrıca Viyana'dan yaptığı yirmi altı saatlik hava yolculuğunun yorgunluğu da omuzlarına çökmeye başlamıştı. Genç Amerikalının bulunduğu koridor polislerle doluydu.

— ilginç bir şey söyleyebildi mi?

Elçi başını salladı.

— Sadece birkaç sözcük. Çok genç ve ÇOK güzel bir rahibeden söz etti. Tekrar görse, tanıyabilirmiş. Kendisine ateş eden o rahibeymiş. Bana kalırsa, bal gibi bir kılık değiştirme.

Ciddi yüzlü, bıyıklı esmer biri yaklaştı yanlarına. Elçi hemen tanıştırdı.

— Bu, Tupamarolarla mücadele eden servisin şefi Senyor Ricardo Toledo. Bu da, Prens Malko Linge.

Uruguaylı Malko'nun sıfatına şaşırmış gibiydi. Elçi hemen ekledi:

— Prens Malko buraya Washington'ın ricası üzerine geldi. Kendisi hükümetimizin çok önem verdiği "danışman"lardan biridir. Ron Barber'ı bulmak için elinden geleni yapacak...

Uruguaylı polis Malko'ya kuşkuyla baktı, sonra gözünün üstüne düşen kırlaşmış perçemini kaldırarak:

— Onu çok yakında bulacağız, dedi. Bu bir an meselesi artık.

Tupamaroların CIA şefini kaçırmalarının üzerinden üç gün geçmişti... Asilerin kentteki bazı gazetelere gönderdikleri haberler dışında, bilinen hiçbir şey yoktu.

Ron Barber'ın geleceği, bu kendinden emin görünen sinirli şef ile kara gözlüklü ve sivri ayakkabılı adamlarına kalmışsa, Amerikalı şimdiden hapı yutmuş sayılırdı. Elçi, Uruguaylıdan özür dilercesine gülümseyerek Malko'yu bir köşeye çekti.

— Bu işe hemen el koymalısınız, diye fısıldadı. Hükümet Ron Barber'ın canlı olarak kurtarılmasını istiyor.

— Acaba hâlâ hayatta mı dersiniz?

— Sanırım. Bir yabancıyı öldürmeye cesaret edeceklerini sanmıyorum.

Malko elinde olmadan esnedi. Liezen'de hafta sonu tatilini geçirirken CIA'nın mesajını almak onu hayli şaşırtmıştı. Sonra, şatonun şeref avlusuna ABD Ordusu'na ait bir helikopter inmiş ve onu alıp havalanmıştı. Uruguay'a geleceğini ise, ancak Amerika'ya indikten sonra, yani birkaç saat önce öğrenmişti. CIA, Ron Barber gibi önemli bir

ajandan kolay vazgeçeceğe hiç benzemiyordu. Ajan kurtarılacaktı. Hem de ne pahasına olursa olsun! Eh! Bu işi becerebilmek için Tupamarolarla başa çıkabilecek tek kişi de Malko idi. Çünkü, 'hem iyi bir ajan hem de becerikli bir diplomattı.

— Size bir haber ulaştı mı? diye sordu elçiye.

— Hayır. Tupamarolarla henüz bir ilişki kuramadık. Bizden fidye de istemediler. Barber'ı niye kaçırdılar, anlamıyorum. Polisin de bildiği bir şey yok.

Malko, orada bulunanların suratlarına dikkat etti. Kaçırılma olayı herkesi şaşkına çevirmişti: Uruguaylıları da, Amerikalıları da.

Koridor haber bekleyen gazetecilerle doluydu. Ricardo Toledo'nun emriyle polisler küfrederek sille tokat gazetecilere giriştiler. Yol açıldıktan sonra polis şefi Malko ile elçiye döndü.

— Gidebiliriz.

— Şu gazetecilerle görüşmek isterdim, dedi Malko. İzin verin de içeri girsinler.

Ricardo Toledo, sanki anasına küfretmiş gibi Malko'ya baktı. Bir an tereddüt etti, sonra adamlarına emir verdi. Şaşkına dönen gazeteciler süt dökmüş kedi gibi Malko'nun karşısında toplandılar. Avusturyalı samimi bir gülüşle İspanyolca olarak:

— Ben Prens Linge'im, dedi. Montevideo'ya yeni geldim. Amerikan Hükümeti benden Ron Barber'ı canlı olarak bulmamı istedi. Beni ona ulaştıracak kişiye bir milyon pezo ödül vereceğim. Victoria Plaza'da kalıyorum. Bar-

ber'ı canlı olarak iade ettikleri taktirde onu kaçıranlara karşı hiçbir girişimde bulunmayacağı. Hepsi bu kadar.

Sustu. Bir an sessizlik oldu. Gazeteciler tek bir kelime sormadan dağıldılar. Ricardo Toledo elçiye yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Amerikalı diplomat hemen Malko'nun yanına geldi.

— Bu ödül den söz etmemeliydiniz. Gazeteler bunu basamaz. Hükümet Tupamarolara ödün vermek istemiyor. Üstelik, şu andan itibaren siz de her an kaçırılabilirsiniz. Polis sizi korumak zorunda kalacak.

Malko gülümsedi.

— Polis Ron Barber'ı nasıl korudu, gördünüz... Gazetelere sansür uygulasalar bile, ödülün iki saat sonra tüm Montevideo'ya yayılmış olacağından eminim. Eğer Tupamarolar söylendiği gibi güçlüyse mesele yok... Ben onlara gidemeyeceğime göre, elbette ki onlar bana gelecek...

Elçinin gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Yani, başınızı derde mi sokacaksınız?

— Bana bunun için para ödeniyor.

Bu sırada Ricardo Toledo Avusturyalı'nın yanına geldi.

— Senyor, sizin güvenliğinizden ben sorumluyum. Böylece...

— ilginize teşekkür ederim, ama birkaç dakika sonra özel muhafızlarım burada olacak. İçiniz rahat edebilir.

Polis şefi bir an kuşkuyla Malko'ya baktı, sonra el sıkışıp ayrıldı.

Malko otele gitmeden önce Bayan Barber'ı

ziyarete karar verdi.

*

**

Chris Jones dudak bükerek Rio de la Plata'ya bir göz attı.

— Burası, Teksaslı bir zenginin yüzme havuzu kadar bir yermiş! dedi.

Elçilik Cadillac'ının koltuğunda kestirmekte olan Milton Brabeck uykulu uykulu bir gözünü açtı.

— Şu an uyumak için ölmeye bile razıyım, diye homurdandı.

— Böyle konuşma, bir duyan olur, diye karşı çıktı Chris. Dileğini yerine getirmek isteyen bir yığın dostun var, biliyorsun...

Milton'un hiçbir şey umurunda değildi. Şu an köpeğin kemik düşlemesi gibi yataktan başka bir şey düşündüğü yoktu. Washington'dan buraya on dokuz saat uçmuşlardı. Her ikisi de yetişkin bir kuş beynine sahip olmalarına rağmen, ufak çapta bir uçak gemisinin ateş gücünü rahatlıkla oluşturabilirlerdi.

Elçilik Cadillac'ı Avenida Italia'dan geçip taşdevrinden kalma araçların arasından sıyrılarak Ferreira Hastanesi'nin avlusunda, bir başka elçilik Cadillac'ının yanında durdu. İki goril aşağı indi. Çevreyi gözden geçiren Milton:

— İnsan bu hastaneye nezleli girse, vebaya yakalanıp çıkar, dedi.

Bu sırada hastanenin giriş kapısı açıldı ve elçiyle Malko dışarı çıktılar. Avusturyalıyı farkedenden goriller sevinçle ona doğru koştu,

uzun uzun el sıkıştılar.

**

Mar Antartico Caddesi'nde yapay bir sessizlik vardı. Kaldırımlar araba, arabaların içi de polis ve gazeteci doluydu. Ron Barber'ın villasının panjurları kapalıydı. Malko, gorilleri arabada bırakarak dışarı çıktı ve bahçeyi geçerek villanın kapısını çaldı. Aralanan kapının ardında uzun boylu esmer bir kadın belirdi. Yüzü ne çirkin, ne güzeldi. Üzerinde blucinle kısa kollu bir bluz vardı. Gülümsemeye çalışarak Malko'nun geçmesi için kenara çekildi.

— Geldiğiniz için teşekkür ederim. Dilerim, Ron'u kurtarırsınız.

— Montevideo'ya bu amaçla geldim, dedi Malko. "Şirket" imkânsız başarılamı istiyor.

Bu sırada telefon çaldı. Kadın koşarak gitti, bir süre sonra döndü.

— Arayan polisti. Bir iz bulduklarını haber veriyorlar. Arabayı Punta del Este yolunda bulmuşlar. Yanmış durumdaymış ve kan izine rastlamamışlar. Ron'un hâlâ Montevideo'da olduğundan eminim. Onu kentten çıkarmayı göze alamazlar.

Malko da kadınla aynı kanıdaydı. Karşılıklı oturduktan sonra:

— Bana ışık tutacak bir şeyler biliyor musunuz? diye sordu.

Kadın başını salladı.

— Ron için her şeyi yaparım, ama her şeyi... işi hakkında önemli bir bilgim yok. Bana işinden söz etmezdi. Uruguay polisine

"danışman" sıfatıyla yardım ettiğini biliyorum, o kadar. Bu da basit bir işti. Tehlikeli bir yanı yok gibi gözüküyordu.

İşin içinde CIA olur da, tehlike olmaz mı? Kadın işte!

— Peki, polisin dışında ilişki kurduğu kimse var mıydı?

— Sık sık Paraguay Konsolosu Juan Pare ile görüşürdü.

— Neden?

— Tam olarak bilmiyorum. (Canı sıkılmış gibiydi.) O... O adamdan hiç hoşlanmazdım. Sanırım, Ron'a siyasi bilgiler aktarıyordu.

— Nerede oturur bu adam?

— Carrasco'da. Şehir Kulübü'nün yanında. Bahçe içinde büyük bir villası var.

Malko anlatılanları not ettikten sonra kalktı.

— Bir şey elde edersem, size hemen haber uçururum.

Kapıda el sıkıştıktan sonra, Malko arabaya döndü.

— Ne yapıyoruz şimdi? diye sordu Chris.

— Birini ziyaret edeceğiz.

Milton gülümseyerek yerinden fırladı.

— Silah kullanacak mıyız?

— Gerek yok. Paraguay Konsolosu'na gidiyoruz.

Sahil yolundan geçip Carrasco'ya çıktıklarında villayı bulmak hiç de güç olmadı. Bina, terkedilmiş gibi ıssız görünüyordu.

Chris ile Milton silahlarını çekerek arabanın arkasında sipere yatarken Malko da bahçeyi geçip villanın zilini çaldı.

Cevap yok. Tekrar çaldı, yine cevap yok. Evde en azından hizmetkârların bulunması gerekiyordu... Birden, bir panjur açıldı. Malko perdelerin arasından bir makineli tüfek namlusu görür gibi oldu.

III. BÖLÜM

Malko belli belirsiz bir işaret yapınca, Chris ile Milton silahlarını bellerine takıp yanına geldiler.

— Senyor Juan Pare! diye bağırdı Malko.

İçerden kalınca bir ses duyuldu:

— Kimsiniz?

Malko kelimelerin üzerine basa basa:

— ABD Elçiliği'ndenim, diye bağırdı.

Pencerede dazlak kafalı, sarkık bıyıklı bir herif belirdi. Sağ elindeki makineliyi oyuncak silah gibi tutuyordu. Bahçedeki CD plakalı Cadillac ile Malko'nun sarı saçları kuşklarını yok etmiş olacak ki, içeri doğru bağırdı:

— Angel, git şu kapıyı aç!

Biraz sonra kilitte dönen anahtar sesiyle kapı aralandı. Karşılarına son derece zayıf ve kemikli ellerinde bir 45'lik tutan Angel çıktı.

— Ben Ron Barber'ın dostuyum ve Amerikan Elçiliği'ndenim dedi, Malko.

Adamın yüzü hemen değişti, 45'lik kayboldu, kapı ardına kadar açıldı. Adam, Malko ile iki gorili geniş camlı bir salona aldı. Arkalarından pencerede gördükleri dazlak kafalı içeri girdi. Yanında esmer, ince bedenli bir genç kadın vardı. Kadın elini uzatarak Malko'ya yaklaştı.

— Adım, Laura îglesia. Juan Pare'nin sekreteriyim.

Malko kendini tanıttıktan sonra ne istediği-

ni açıkladı. Laura Iglesia, Ron Barber adını duyduktan sonra daha cana yakın bir tavır takındı. Malko ile gorillere oturmaları için yer gösterdi ve salondan çıktı. Biraz sonra kapı tekrar açıldı. Laura Iglesia yumuşak bir sesle:

— Ekselansları Juan Pare! diye haber verdi.

Malko aralık kapıdan bir anda yuvarlak bir yatak, boydan boya ayna kaplı bir duvar ve kıpkırmızı halılar farkettiler. Sonra, kapıda Juan Pare belirdi. İnce bedeni, iri burnu ve metal çerçeveli gözlükleriyle hiç de Güney Amerika'ya benzemiyordu. Ağır adımlarla yaklaşarak Malko'ya elini uzattı. Üzerinde kısa kollu bir gömlekle beyaz bir pantolon, boynunda da bir Nikon fotoğraf makinesi vardı.

— Sehyor...

— Prens Malko Linge, diye tamamladı Avusturyalı.

Sonra birkaç kelimeyle kim olduğunu açıkladı. Paraguay Konsolosu'nun yüzünde gözle görülür bir rahatlama belirmişti. Malko'nun karşısındaki koltuğa oturup hemen dert yanmaya başladı:

— Tupamaro denen bu heriflerin hepsi birer haydut, birer cani... Beni de ölümle tehdit ettiler. Halk mahkemesince ölümüne mahkûm edilmişim...

Mini eteğinin el verdiği ölçüde bacaklarını örtmeye çalışan Laura da karşısına oturmuştu. Kadının Tupamarolardan hoşlanmadığı yüzünden belliydi...

— Diplomatlarla da saldırıyor mu bu

adamlar? diye sordu Malko.

— Bu haydutların hiçbir şeye saygısı yok, senyor.

— Acaba Ron Barber'm dostu olduğunuz için mi size sataşıyorlar?

— Evet. Tek neden bu, senyor.

Konsolosun yüzünde huzursuz bir ifade belirmişti.

— Ron Barber'in işlerinden haberiniz var mıydı?

Paraguaylının yüzü iyice kasıldı. Chris'e bir göz attıktan sonra alnında beliren terleri sildi.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Demek istediğim şu: CIA, Ron Barber'ı buraya yalnızca Uruguay polisine danışmanlık yapsın diye yollamadı tabii...

— Öyle mi?

Adamın gözü az önce çıktığı kapıdaydı. Malko oraya dönünce kapının açıldığını gördü, görmesiyle de nefesinin kesildiğini hissetti. Kapıda uzun boylu, nefis bir kadın belirmişti. Başında, büyükçe siyah bir şapka ve yüzünü yarım yamalak gizleyen siyah bir tül vardı. Siyah şantung bir manto giymişti. Bacaklarını saran fume naylon çoraplar ve uzun topuklu ayakkabılar onu daha da çekici kılıyordu. Kısacası, 1930'ların modasına uymuş nefis bir dişiydi!.. Kadının salondan geçişiyle Malko ve konsolos ayağa kalktılar. Chris ile Milton ise, bir anda taş kesilmişler, soluk almayı bile unutmuşlardı.

— Senyora Maria Isabel Coso! diye tanıttı konsolos isteksiz bir sesle.

Malko saygıyla eğildi. Kadın acayip giyimine rağmen son derece çekiciydi. Kelimeleri şarkı söyler gibi sıralayarak:

— Beni bağışlayın, hemen gitmem gerekiyor, dedi ve salondan çıktı.

Kısa süren sessizliği Malko bozdu:

— Arkadaşınız çok güzel, dedi Paraguaylıya.

Konsolosun sustuğunu görünce de işine döndü.

— Ben de CIA'danım. Yanımdaki bu iki bey de öyle. Ron Barber'ı bulmakla görevliyim. Montevideo'daki tüm Tupamaroları temizlemek gerekse de onu bulacağım.

Paraguaylı rahatlamış görünüyordu. Laura Iglesia ile gözgöze gelince, genç kadın:

— Sanırım, Bay Linge'e itimat edebiliriz, dedi patronuna.

— Bu iş çok zor, senyor... Çok zor, diye mırıldandı konsolos.

— Siz bana zaman kazandırabilirsiniz. Ron Barber tek başına çalışmıyordu; Bunu CIA merkezine gönderdiği günlük raporlardan öğrenmek mümkün, ama zaman alır...

— Gerçekten CIA'dan mısınız? diye sordu adam.

— Daha doğrusu onların hesabına çalışıyorum. Emin olmak isterseniz, ABD Elçisi bunu onaylar.

Adam sonunda bir karara varmıştı, konuşmaya başladı:

— Montevideo polisi beceriksiz bir kuruluştur. Senyor Barber'ın gelişine' kadar haydutlara karşı en ufak bir zafer kazana-

madılar. Senyor Barber, Tupamarolara karşı etkili olmak için Brezilya'da olduğu gibi bir Ölüm Mangası kurmayı düşünüyordu...

— Sizin bu işe katkınız ne oldu?

— Senyor Barber'ın güvenilir adamlara ihtiyacı vardı. Paraguay'dan az önce gördüğünüz o iki adamımı getirttim. Kentten bizimle çalışmak isteyen birkaç kişi daha çıktı...

— Peki, bu örgüte ne ad verdiniz?

— Comando Cassa Tupamaros!

Malko konsolosu yüreklendirmek istercesine gülümsedi.

— Yani, buna Tupamaro Avcıları da diyebiliriz. Peki, önemli bir iş yapabildiniz mi bari?

— Sanırım, ülkeye hayli yararımız dokundu. Asilerin bizi ciddiye almaları da bunu gösteriyor.

Comando Cassa Tupamaros adı Malko'ya başka bir şey hatırlatmıştı.

— Vietnam'da da CIA "Phoenix" adlı bir örgüt kurmuştu. Görevleri yasadışı yollarla Vietkong liderlerini öldürmektir. Sanırım, sizin teşkilatınızın amacı da bu, dedi Malko.

Bir sessizlik oldu. Paraguaylı ayakkabılarına bakıyordu. Laura bacak bacak üstüne attı, Chris öksürdü.

— Öyle de denebilir, dedi konsolos belli belirsiz bir sesle, sonra ekledi:

— Ama başka çaremiz yoktu. Yakalanan Tupamarolar bir süre sonra kaçıyorlardı. Ayrıca, bildiğiniz gibi Uruguay'da idam cezası da yok... Böylece...

Böylece, idam cezasını uygulamak bu

Paraguaylı ile CIA'ya düşmüştü! CIA silahlarla parayı temin ediyor, o da katilleri buluyordu. Laura Iglesia'nın ise kan içen bir vampirden farkı yoktu. Tupamarolara kendi elleriyle işkence edemediği için hayıflanıyor olmalıydı.

Ne yaratık!

Malko üzüntüyle Bayan Barber'ı düşündü. Zavallı kadın kocasının siyasi cinayetler işleyen bir örgütü yönettiğinden habersizdi. Zaten Ron'un kaçırılma nedeni de buydu.

— Peki, böylece kaç kişi temizlediniz?

— On bir.

— On iki, diye düzeltti Laura. Bir de Bayan Cat...

— Ah, evet, diye onayladı Juan Pare. Ama, o bir hataydı. Enrico biraz sakardır. Adamı öldürecekken, kazayla karısını temizledi. Üzücü bir şey.

— Enrico kim?

— Adamlarımdan biri. Şu bıyıklı, dazlak olanı. Diğerinin adı da Angel'dir.

— Enrico daha sonra da hatalar yaptı mı?

— Yo, hayır. Ama çalışma şeklimizi değiştirmek zorunda kaldık. Uruguay polisi cinayetlerin halk üzerinde kötü etki bıraktığını söyledi. Senyor Barber da başka bir yol buldu. Düşmanları öldürmek yerine kaçırmaya başladık... Onlara hiçbir zaman işkence yapmadık. Yani, acı çekmediler. Kaçırdıklarımızı eski fiçılara yerleştirip içini çimentoyle doldurduk ve denize attık. İşkenceden olduk olası hep kaçınılmıştır...

Aman ne iyi! CIA, Mafya usullerine

başvurmakla bütçesini de korumuş oluyordu. Eski fiçi ile birkaç kilo çimento kaç para ederdi?

— Böylece hiç iz bırakmıyorduk, diye devam etti Juan Pare. Tabii ceset bulunamayınca, kimse onların öldüğünü ileri süremiyordu.

— Peki, listenizdeki sırada kim var şimdi?

— Bilmiyorum. Bu konuda kararı Senyor Barber veriyordu. Topladığı bilgileri değerlendirmek onun işiydi. Ama, kim olduğunu saptayamadığı "LIBERTAD" adlı birini temizlemek istediğinden haberim vardı. Bu adam, Tupamaroların en büyük şeflerinden biri. Gerçek kimliğini kimse bilmiyor...

Anlaşılan, bu kez Libertad saldırıya geçmişti.

— Şimdi ne yapacaksınız?

— Bilmiyorum, dedi konsolos. Eğer size bir yardımım dokunursa...

— Ron Barber düşmanlarının izini nasıl buluyordu? Tupamaroların telefon rehberinin meslekler sayfasında yer aldığını pek sanmam.

Juan Pare gülümsedi.

— Birileri ona bilgi veriyordu.

— Kim bu "birileri"?

Konsolos birden sustu. Malko ısrar etti:

— Çok muhbiri var mıydı?

— Eh işte! Ama biri çok önemliydi.

— Adı? Adını biliyor musunuz?

— Evet.

— Neden Tupamarolara ihanet ediyor bu adam?

— Senyor Barber ona güzel bir araba

hediye etmişti. Bir Porche.

On iki insanın hayatına karşılık bir Porche.
İyi bir alışveriş doğrusu!

— Bu adamla ilişki kurmak istiyorum, dedi Malko.

Juan Pare, Laura'ya bir göz attıktan sonra devam etti:

— Adı Cabrero. Fidel Cabrero. Laura tanır onu. Sanırım, gizlice buluşturabilir sizi.

— Ne zaman?

— Bu gece olabilir, dedi genç kadın. Nerede olduğunu biliyorum. Saat on birde hazır olun.

— Tamam. Beni otelimden alırsınız.

IV. BÖLÜM

Ron Barber bileklerindeki kelepçelerin verdiği acıyı düşünmemeye çalıştı. Etine gömülen madeni halkalar en küçük bir hareketinde müthiş ızdırap veriyordu. Ama asıl canını sıkan, onu muz gibi çırılçıplak soymuş olmalarıydı. Diğer yandan, tıkıldığı hücrenin eni bir, yüksekliği bir buçuk metreydi ve bu da ona değil uzanmak, kımıldamak imkânı bile vermiyordu. Hücre, yeraltına kazılmış dehlizlerden birindeydi. İçerde devamlı yanan çıplak ampul, uyumasını engelliyordu.

Birden bir ayak sesi duydu. Biraz sonra kapısı açıldı ve gözlüklü bir genç belirdi. Belinde tabanca vardı.

— Çık dışarı!

Amerikalı uyuşmuş kaslarının verdiği acıyla kımıldamaya çalıştı. Ama yine de sevinçten bağırabilirdi. Ne de olsa, ayağa kalkacaktı! Gençle birlikte dehlizde ilerleyip bir merdivenin önünde durdular.

— Çık yukarı!

Merdivenden güçlükle tırmanan Ron Barber, kendini bir mahzende buldu. Çevresinde birkaç erkek ve onu kaçıran genç kız vardı. Pilili bir etek ve beyaz bluz giymiş olan "sivil" kıyafetli genç kızın ısrarlı bakışları altında Ron sıkıldığını hissetti. Onu çırılçıplak bırakmaları, psikolojik yönden iyi akıl edilmiş bir yöntem-

di. Genç kız, saçları arkaya taranmış uzun boylu bir adamla konuşuyordu. Ron bu adamı hiç görmemişti. Adam konuşmayı kesti ve Ron Barber'ın vücudunu inceledi.

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Senyor Barber?

Sesi ölçülü ve buz gibiydi. Ron elinden geldiğince sakın görünmeye çalışarak:

— Beni bu delikte daha ne kadar tutacaksınız? diye sordu.

— Şu anda halk hapishanesindesiniz, dedi adam. Gerektiği kadar da burada kalacaksınız. Sizi işlediğiniz suçlar için yargılayacağız, ama daha önce sizden bir şey öğrenmek istiyorum.

— Neymiş o?

— Öldürdüğünüz arkadaşlarımızı ele veren haini!

Ron Barber yutkundu, ama açık vermedi.

— Neden söz ettiğinizi anlamıyorum.

— Aptallık ediyorsunuz, Senyor Barber. Ne pahasına olursa olsun sizi konuşturacağım. Burada örgütümüzün geleceği söz konusu. Bu, bir CIA ajanının hayatından daha önemlidir.

— Polis tüm kenti tarıyor, diye karşılık verdi Ron Barber. Arkadaşlarım peşinizi bırakmaz. Beni serbest bırakırsanız akıllılık etmiş olursunuz.

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Sizi kimse bulamaz, Senyor Barber. Polis burayı abluka altına alsa bile canlı kurtulamazsınız. (Eliyle tavanı işaret etti.) Üstümüzde bir yüzme havuzu var, yani altı yüz ton su. En ufak bir tehlikede bunu havaya

uçuracağız. Başımızdaki- nöbetçinin beyninize kurşun sıkacak zamanı olmasa da, boğulup gidersiniz.

— Ama o da ölür, dedi Barber.

— Elbette. Bunu o da biliyor, ama biz ölümden korkmuyoruz. Bizi güçlü kılan da bu! Size bir saat daha düşünme fırsatı veriyorum. Boş yere işkence göresiniz istemem.

Adamın bir işaretiyle harekete geçen gözlüklü genç, Ron'u iterek hücrelerine sürükledi. Tutuklu gözden kaybolunca uzun boylu adam genç kıza dönerek:

— Flor, gizlenmen gerek dedi. Diğer Amerikalı seni gördü. Tekrar karşılaşırsanız seni tanıyabilir.

Genç kız çenelerini sıktı.

— Onu öldürdüğümü sanıyordum. Hata bende.

Adam elini omzuna koydu.

— Bir süre için Montevideo'dan uzaklaş. Yakalanmanı istemem.

— Hayır. Burada kalmalıyım. Ama daha önce, söz konusu o tehlikeden kurtulmam gerek. Yakalanırsam işkenceye dayanabileceğimi sanmıyorum.

— Pekâlâ, bunun çaresine bakacağım, dedi adam.

— Hayır. Hata işleyen benim. Bunu benim düzeltmem gerekir.

*

**

Diego Suarez sandviçini bitirdikten sonra iskemlesinin arkasına yaslanıp ayaklarını masaya dayadı ve El Pais'in spor sayfasını

açtı. Birlikte nöbet tuttukları arkadaşı merkeze kadar gitmişti. Hastanede derin bir sessizlik vardı. Bahçeye içi polis dolu iki kamyon çekmişler, böylece Dennis O'Hare'nin Tupamarolar tarafından kaçırılmasına karşılık önlem almışlardı.

Koridor kapısının açılmasıyla Diego Suarez o yana döndü. Elinde ilaç tepsisiyle bir hemşire geliyordu. Burnunu ve ağzını cerrahların kullandığı türden bir maskeyle kapamıştı. Nöbetçi polisin gözleri ışıldadı. Hemşirenin üzerinde külot ve beyaz önlükten başka bir şey yoktu. Diego Suarez kendi kendine:

— Guapita!* diye mırıldandı.

Kız yanından geçerken hemen ayağa fırladı ve kolunu uzatarak kızı bileğinden yakaladı.

— Hey yavru! Nereye gidiyorsun böyle?

Genç hemşire döndü.

— Yaralı Amerikalının ilaçlarını vermeye.

Beyaz önlüğünün en alt düğmesi açılmış, pürüzsüz bacaklarının bir kısmı ortaya çıkmıştı. Kalp atışlarının hızlandığını hisseden nöbetçi polis kızla biraz eğlenmeye karar verdi.

— İçeri girmek için iznin var mı? Bu oda-ya kimse girmeyecek dendi.

— Ben bu hastanenin adamıyım ve izne de ihtiyacım yok...

— Sahi mi? Yine de içeri giremezsin. Ben polisim.

— Ben de bir hemşire ve içeri girerim.

— Kimliğin var mı?

(*) Güzel bir yavru

— Üzerimde hiçbir şey olmadığını pekâlâ görüyorsunuz.

Orası öyleydi! Hatta, sırf bu sebepten kızı delice arzular olmuştı. Diego Suarez içki ve sigara içmez, kumar oynamazdı, ama böyle körpe yavrular karşısında da kendinden geçerci.

— Eğer kimliğin yoksa üzerini aramam gerekecek.

— Bu da nereden çıktı şimdi?..

— Karşı çıkarsan seni merkeze götürürüm, sonra ayıkla pirincin taşını...

Genç hemşire sesini biraz daha yumuşattı.

— Pekâlâ, arayın üzerimi.

Diego genç kızı hastanın odasına sokarak duvara dayadı ve ellerini vücudunda dolaştırmaya başladı. Şakakları atıyor, solugu kesiliyordu. Parmakları kızın göğüs uçlarına değdiğinde kendinden geçti. Kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti.

— Bırakın beni, yoksa bağırırım, diye yalvardı kız.

— Bir öpücük verirsen bırakırım.

Hemşirenin cevabını beklemeden ağzını kapatan maskeyi çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Genç kız kendini kurtarmaya çabalarken elindeki tepsiyi devirdi. Diego elini eteğin altından sokarak kalçalarını kavradı, sonra parmaklarını külotu geçirerek aşağı sıyırdı...

Birkaç dakika sonra istediği olmuş, doyumuna ulaşmıştı. Genç kızın gözlerindeki kin dolu ifadeyi görünce ürktü. Beceriksizce gülümsemeye çalışarak:

— Çok güzelsin, diye kekeledi. Bunu kimseye söylemezsin, değil mi?

Diego böyle bir durumda karısının tepkisini, ortaya çıkacak rezaleti düşünüyordu. Ama, az önceki ırza geçme olayı hepsine değerdı. Genç hemşirenin cevabı çok kısa oldu.

— Sersem!

Sonra, hiçbir şey söylemeden Dennis O'Hare'nın yatağına doğru yürüdü. Diego kapıyı açıp dışarı çıktı, iskemlesine oturarak gazetesine gömüldü. Arkadaşı henüz dönmemişti ve bu da bir şans sayılırdı. Ne de olsa, iki kişinin arasındaki sır, sır sayılmazdı.

Birkaç dakika sonra hemşire de dışarı çıktı ve Diego'ya bakmadan uzaklaştı. Nöbetçi polis bir süre kızın salınan kalçalarını şeyi etti, sonra gözlerini yumarak az önceki olayı saniyesi saniyesine tekrar yaşamaya başladı.

*
* *

Malko, Dennis O'Hare'nın yüzünü örten çarşafı kaldırdı. Amerikalının teni mavileşmiş, çeneleri kasılmıştı. Otele telefon ederek durumu kendisine iletmış olan polis şefi yanına geldi.

— Siyanür vermişler. En az 150 miligram. Bir insanı beş dakikada öldürür bu doz... Adamlarım kapının önünden hiç ayrılmamış. Odaya gece hemşiresinden başka giren de olmamış.

Öfkeden kuduran Malko, şefe döndü.

— Nerede o hemşire?

Aptalca bir soru! Katilin kim olduğu belliydi. Ron'u kaçıran ve O'Hare'nın kendisi-

ni tanımasını istemeyen kişi...

— Kız ortalıkta yok, dedi polis şefi. Nöbetçi doktorun dediğine göre, kimseye böyle bir görev vermemiş.

— Kızı içeri bırakan polisi görmek istiyorum, dedi Malko.

Polis şefinin işareti üzerine, Diego Suarez yaklaştı

— Nasıl biriydi bu kız?

— Yüzünde doktor maskesi vardı... Ben sadece bir çift iri göz gördüm...

— Tabii, bir çift kol ve bir çift de bacak gördünüz, diye dalga geçti Malko. Ben bir özelliği olup olmadığını soruyorum.

Polis memuru biraz düşündü.

— Hayır, senyor. Ayırıcı bir iz farketmedim. Bana iğne yapacağını söyledi. Hemşire olmadığını nereden bileyim...

Bakışlarını sürekli Malko'dan kaçırıyordu. Avusturyalı, adamın yalan söylediğini hissetmişti. Gitmesine izin verdikten sonra, polis şefiyle vedalaştı ve Miltön ile Chris'i alarak Diego'nun peşine takıldı. Avluya çıktıklarında, Diego 1945 modeli bir Austin'e doğru ilerledi. Malko, Chris'e dönerek:

— Bu adama bir şey soracağım, dedi. Dennis O'Hare'nın katilini tanıdığını sanıyorum.

Diego kontak anahtarını çevirmek üzereyken sağ kapının açıldığını ve Malko'nun yanına oturduğunu gördü. Aynı anda, Chris ile Milton da arkaya yerleşmişlerdi.

— Size bir şey soracaktım, dedi Malko.

— Ama senyor, ben bütün bildiklerimi

anlatmıştım...

Malko gülümsedi.

— Yalan söylediniz. Bir şey gizlediğinizden eminim, bunu öğrenmek istiyorum. Bay Barber'ın hayatı söz konusu...

Chris 38'ligi çekmiş ve namluyu adamın ensesine dayamıştı. Diego, kaldırılan horozun madeni sesini duyunca sıçradı.

— Yazık, her yer kana ve beyin parçacıklarına bulanacak! dedi Chris.

ingilizce anlamayan polis Malko'ya döndü.

— Ne diyor?

— Size geri çeviremeyeceğiniz bir teklifte bulunuyor. Ya gerçeği söyleyecekmişsiniz, ya da beyninizi dağıtacakmış...

Bir sessizlik oldu, ardından polis konuşmaya başladı:

— Senyor... iş sandığınız gibi değil...

Bir an yine sustu, sonra genç kıızı nasıl becerdiğini anlattı. Sesi titrek titrek çıkmaya başlamıştı.

— Senyor, diye devam etti, baldırlarını okşarken elime bir pürüz geldi. Tam sağ kalçasının üzerindeydi. Bir çiçek aşısı izi. Eteğini kaldırdığımda gözümle de gördüm. Şöyle, büyükçe bir madeni para boyundaydı...

— Pekâlâ, bu anlattıklarınız aramızda kalacak.

Diego derin bir nefes aldı. Malko adamlarını alıp aşağı indi. Kendisine yardım edebilecek tek kişi, Porche'li genç adamdı artık.

V. BOLUM

— Canos imundos!*

Juan Pare elindeki fotoğraf makinesini fırlatarak Laura'ya döndü.

— Sen de kalk giyin.

Chris ile Milton yuvarlak yatakta yatan genç kadına bakıyorlardı. Laura'mn üzerinde incecik kırmızı bir slipten başka bir şey yoktu. Laura ayağa fırladı ve küçük göğüslerini saklamaya bile gerek görmeden Malko'ya yaklaştı.

— Otele sizi almaya geldim, ama yoktunuz. Hastanede olduğunuzu bilmiyordum. Çok üzüldüm... Fidel'i hâlâ görmek istiyor musunuz?

— Hem de nasıl!

Paraguay Konsolosu heyecanla söze karıştı:

— O köpekler mutlaka beni de öldürmeyi deneyeceklerdir.

— Buna izin vermeyiz, dedi Laura.

Genç kadın giyinmek için yan odaya girdiğinde, Malko konsolosa dönerek:

— Laura emin biri midir? diye sordu.

— Elbette. Tupamarolardan nefret eder. Babası buranın en zengin toprak sahiplerinden biridir. Eğer Tupamarolar başarıya ulaşırsa, babası hapı yutar.

Yine kişisel çıkarlar! Malko konsolosa

(*) Rezil köpekler

birlikte oturma odasına geçtiğinde, Laura şampanya hazırlıyordu.

— Bu akşam Zumzum'a gideceğiz, dedi Laura.

— Zumzum, Montevideo'nun en tanınmış diskoteğidir, diye açıkladı Juan Pare.

— Pekâlâ, bir de Zumzum'u görelim, diye karşılık verdi Malko. (Konsolosa döndü.) Eğer isterseniz arkadaşlarımı burada bırakabilirim. Korunmanıza faydaları olur.

— Buna çok sevinirim, dedi Juan Pare.

*

**

Fidel Cabrero vitesi beşe taktıktan sonra elini Linda'nın dolgun kalçalarına kaydırды. Gözleri yolda olan genç kız bunun hiç farkına varmamış gibiydi.

— Kaçla gidiyoruz?

— 170'le! dedi Fidel. Birazdan 200'e çıkacağız...

Linda zevkten bir çığlık attı. On sekiz yaşında, uzun sarı saçlı, iri göğüslü güzel bir kızdı. Altında Porche olmasa, Fidel gibi topal bir gençle asla çıkmazdı. Zaten o güne dek tüm sevgililerini Stella Maris Koleji'nin en yakışıklı delikanlılarından seçmişti. Fidel gözünü yoldan ayırmadan elini biraz daha yukarlara kaydırды. Genç kızın üzerinde her zamanki gibi yine mini etek vardı. Fidel bir ara arabayı yoldan çıkarıp تنها bir köşede kızı becermeyi düşündü, ama buna cesaret edemeyeceğini anlayınca yola devam etti.

— Zumzum'a gidelim mi?

Orada dans edip içki içerler, biraz kafayı

bulunca da arzularını gerçekleştirme imkânı elde ederdi. Linda sahte bir iç çekişle:

— Çok isterdim, ama yarın sabah erken kalkmam gerekiyor, dedi.

Porche'de dolaşmak iyiydi, ama topal biriyle diskoteğe gitmek utanç verici bir olaydı.

— Çok kalmayız, dedi Fidel.

— Arabada iyiyiz. Bir ara bir yere çekersen biraz gevezelik ederiz.

Fidel nihayet arzusuna ulaşacağını anladı. Arabayı yavaşlatıp döndürdü, sonra Montevideo'ya doğru tekrar gazladı.

— Biraz daha hızlı! diye bağırdı Linda. Hıza bayılıyorum.

Gerçekten de hız onda cinsel duygularını alevlendiren bir etki yaratıyordu. Fidel gaza bastı. İşini gördükten sonra Zumzum'a tek başına gidecekti.

*

**

Ron Barber acıyla inleyerek doğruldu. Yirmi dört saattir onu vantilatör kayısıyla dövüp duruyorlardı.

— Hainin adını ver!

Tupamaroların acımasızca indirdikleri kayış yüzüne, vücudunun hemen her yerine geliyordu. Başında dikilen sıska Tupamaro, üzerinde yatak bulunan bir somyayı işaret ederek:

— Uzan şuraya! dedi.

Ron Barber emre uyarak uzandı ve aynı anda korkuyla titredi. Yatak ıslaktı. Bu da ona ne yapacaklarını açıkça belirliyordu. Adamlardan biri yüzüne bir bez örttü. Bez de ıslaktı.

Sonra kollarını ve ayaklarını açarak bileklerinden somyaya kelepçelediler. Çarmıha gerilmiş gibi yatan Ron Barber'ın hayalinde eski bir olay canlandı.

Aynı sahneyi bir kez daha yaşamıştı. Ama o zaman giyinik ve kravatlıydı. Ayakta duruyor, yatakta da bir Tupamaro yatıyordu. Daha sonra adam hücresinde idam edilmişti.

Ron açılıp kapanan bir kapı sesiyle kendine geldi. Kendisini kaçıran genç kız:

— Sana haber uçuran hain kim? diye sordu.

— Bana kimse haber vermedi.

— Sersem! Sonunda nasıl olsa konuşacaksın.

Ron Barber birden ani bir acıyla yay gibi gerildi. El ve ayak bileklerine sardıkları ıslak bez üzerinden elektrik akımı veriyorlardı. Akım birden kesildi. Ron ter içinde kalmıştı.

— Kim olduğunu hâlâ söylemeyecek misin?.. Hata ediyorsun... İşkence bittiğinde bir daha erkekliğini kullanamayacaksın, bunu da biliyor musun?..

Aynı anda, Ron elektrik kablosunun ucunu erkeklik organının üzerinde hissetti ve hemen ardından tüm vücudunun parçalara ayrılıp dağılacağını sandı. Korkunç bir çığlık atarak ses tellerini koparırcasına bağırdı. Bunun ne kadar sürdüğünü bir türlü kestiremiyordu. Genç kızın tanıdık sesi tekrar duyuldu:

— Polis merkezinin işkence odasını ne kadar da hatırlatıyor, değil mi? Konuşana dek elektrik vereceğiz sana. Konuşmazsan gebere ne kadar devam edeceğiz... Sonra, karına da çok yazık olacak. Erkekliğini kaybedersen o

da başka erkeklerle kendini tatmin eder.

Kablonun ucu bu kez göğsünün üzerine, tam kalp hizasına kondu. Ron bağırmak için ağzını açtı, ama hiçbir ses çıkmadı.

*

**

Laura ağzına üç küçük hap attı.

— İşte, benim akşam yemeğim, dedi gülümseyerek. Rejim yapıyorum...

Bacak bacak üstüne atmasıyla baldırları olduğu gibi ortaya çıktı. Üzerindeki ipek elbisenin altına hiçbir şey giymemişti.

Malko çevresine bakındı. Zumzum, Ramb-la'nın kenarında kare biçiminde bir diskotekti. Kalabalık piste tıkmış çiftler coşkulu müziğe rağmen hiç kıpırdamaksızın sözüm ona dans ediyorlardı.

— İşte Tupamarolar! dedi Laura.

— Hani, nerede? diye heyecanlandı Malko.

— Çevrendekilerin yarısı onlardandır. Aran-an kişileri saklarlar, mesaj getirip götürürler, araba temin ederler. Montevideo küçük bir yerdir. Gençler anaokulundan itibaren birlikte büyür burada. Hepsi birbirlerini tanırlar. Polis zaten bu nedenle aralarına sızamıyor.

Şimdi pist daha da kalabalıklaşmıştı. "Stranger in the Night" çalmaya başladığında Laura Malko'ya doğru eğildi.

— İşte, aradığınız genç!

Malko arkasına döndüğünde, uzun boylu, sakallı, bastonlu, gözlüklü bir gençle karşılaştı. Hiç de haine benzemiyordu... Delikanlı bara yürüdü, birkaç kişiyle çene çaldıktan

sonra çıkış kapısına doğru ilerledi. Malko hemen doğruldu.

— Bana biraz izin verir misiniz? Hemen geliyorum.

*
* *

Ron Barber burnuna yaklaştırılan şişenin keskin kokusuyla kendine geldi. Defalarca bayılmıştı. Daha ne kadar dayanacağını kendisi de bilmiyortlu. Birtakım fısıldaşmalar duydu, sonra bir ses:

— Devam edelim, dedi.

Ron elektrik kablosunun hassas bir yerine değdirileceğini beklerken soğuk metalin temasıyla sıçradı. Kabloyu bu kez kulağına sokmuşlardı. Elektrik akımıyla birlikte kafatasının parçalanır gibi olduğunu, beyninin eridiğini hissetti. Akım birkaç saniye sonra kesildi. Belli belirsiz bir ses duydu:

— Herifi öldürecek misin be? Kulağını bırak, elektriği hayalarına ver.

Akımla beraber, Ron ağzını açıp konuşmak istediğini belirtecek oldu, ama sesi çıkmadı. Artık tek bir düşünce vardı kafasında: Uyumak. Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

VI. BÖLÜM

Zumzum'un otoparkı hurda arabalarla doluydu. Malko, Nil yeşili bir Porche'ye binmek üzere olan Fidel'e yaklaştı. Genç adam ayak seslerine dönerken Malko da arabayı hayranlıkla seyreder gibi bir poza büründü.

— Güzel makine! dedi İspanyolca.

Fidel Cabrero'nun yüzü gururla gevşedi.

— Montevideo'daki tek 911 S budur. Bununla Punta'yı bir saatten az zamanda alırım...

— Çok pahalı olmalı.

— 500 000 pezo, dedi Fidel.

— Bu Ron Barber'ın hediye ettiği araba, öyle değil mi?

Fidel Cabrero bir an kalbi duracakmış gibi oldu. Sırrını bilen bu yabancı da kimdi? Motoru çalıştırıp kaçmayı düşündü, ama Malko kolunu yakalamıştı.

— Sizinle konuşmalıyım, dedi sakın bir sesle. Kimsenin görmeyeceği bir yer olursa, daha iyi olur...

Kapıyı açıp Fidel'in yanına oturdu, tabancasını da dizine koydu.

— Haydi gidelim. İstikamet Rambla!

Fidel otoparktan çıkıp yola koyulduktan sonra Malko ona doğru döndü.

— Dostlarınızın nerede gizlendiğini öğrenmek istiyorum.

- Yemin ederim bilmiyorum... Annemin

üzerine yemin ederim.

— Ama bilmeniz gerek, diye directti Malko. Ron Barber'a verdiğiniz bilgilerin önemine bakılırsa kulağınız hayli delik olmalı.

— inanın bilmiyorum. Çok karmaşık ve değişik yerlerde saklanırlar. Bu inlerden düzinelerle var. Hepsini bilmem imkânsız...

— Ron Barber'ı öldüreceklerini biliyor musunuz?

Fidel cevap vermedi. Sakalına rağmen, on iki yaşındaki çocuktan farkı yoktu... Nereden bulaşmıştı bu belaya? Malko onu yatıştırmak istemesine sakın bir sesle:

— Niçin CIA'ya bilgi verdiniz? Bunun sonuçlarından hiç korkmadınız mı? diye sordu.

— Korktum tabii... Ama...

— Aması ne?

— Oh, aptallık işte! ABD'ye gitmek için bir burs istemişim. Okul müdürü beni Amerikan Elçiliği'ne gönderdi. Kültür ataşesi beni çok sevdi. Kokteyllere davet etti. Bir kokteylde Ron Barber ile tanıştım. Laf arasında bana Tupamarolardan söz etti. Hoşuna gitsin diye Tupamarolardan nefret ettiğimi söyledim. Beni bir akşam Galeon'a yemeğe davet etti. Sarhoş olup birtakım şeyler anlatmışım. Ron Barber, Tupamarolara hizmet eden bir doktoru arıyordu. Adamı tanıdığımı söyledim, hatta adını bile verdim sanırım...

— Doktoru nereden tanıyordun?

Fidel başını önüne eğdi.

— Sevdığım kızın babasıydı.

— Sonra?

— Bir hafta sonra, doktoru evinden

çıkarken vurdular. Karısıyla birlikte... Öncele-ri için farkında değildim. Sonra, Ron Barber'ın polisle birlikte çalıştığını öğrendim. Günlerce ağladım. Bu arada Ron Barber telefonla beni aradı. Ona küfrettim, ama o çok sakindi. Doktorun kendisini tutuklamaya gelenlere silah çektiğini ve bu nedenle öldürül-diğünü anlattı. Yardımımın dolayısı da bana bir hediye vereceğini söyledi... Birkaç gün sonra Volkswagen garajından telefon geldi, adıma hazırlanan Porche'yi almamı istiyorlar-dı...

— Bu arabayı arkadaşlarınıza nasıl açıkladı-
nız?

— Almanya'da bir amcam var. Yirmibirin-ci yaş günüm için bana hediye ettiğini söyledim.

Bir sessizlik oldu. Malko düşünüyordu. Bu gizli servisler acıma nedir bilmiyorlardı! Fidel de onların kurbanlarından biri olmuştu...

— Sonra ne oldu?

— Arabayı almamazlık edemedim. Sahip olmayı arzuladığım tek şey oydu. Ron Barber birkaç hafta beni rahat bıraktı. Sonra, bir gün beni bularak Tupamaroların benden kuşkulana-
bileceklerini ve öldüreceklerini söyledi. Korkmuştum. Kurtulmanın tek yolu hepsini ele verip Montevideo'yu onlardan temizlemek-ti. Ron Barber onları öldürmeyeceğini, yalnızca hapsedeceğini söylüyordu... Ele ver-diğim ilki hiç iz bırakmadan ortadan kaybol-du. Artık ok yaydan çıkmıştı. Arkadaşlarımın hepsi Tupamarolardandır. Bana güveniyorlar-dı. Topal olduğum için aktif görev vermezler,

ama sohbetlere davet ederlerdi. Bugüne kadar kimse de kuşkulandı.

— Ron Barber'ı kaçırın kız kimdir?

— Yemin ederim adını bilmiyorum. Tupa-marolarla çalışan birçok kız var.

— Ama bu gerçek bir rahibe, öyle değil mi?

Fidel afalladı. Malko bir ipucu yakaladığını sezmişti.

— Nereden biliyorsunuz?

— Biliyorum işte, ama anlamadığım bir şey var. Bir rahibe nasıl oluyor da bu gibi işlere karışıyor?

— Oh! Bunlar gerçek rahibe değiller. General Rivera Caddesi'nde bir manastır var. Üzerinde rahibe üniforması gördüğünüz kızların çoğu henüz rahibelik yemini etmemişlerdir. Kentte dolaşırlar, geceleri evlerine giderler.

— Bütün bildiğiniz bu kadar mı?

— Evet.

Sakallı gencin gözleri dolmuştu. Malko ona bakarak:

— Ron Barber'ı işkenceyle konuşturmaları ihtimal dahilinde, dedi.

Genç adam omuz silkti.

— Artık umurumda değil. Ölmekten korkmuyorum. Kendimden iğrenir oldum. Eskiden totalım diye mutsuzdum. Kızlar benimle çıkmak istemezlerdi. Şimdi arabam var diye birbirleriyle yarışıyorlar. Ama bu yükü kaldıramıyorum artık. Yaptıklarımı kime açabilirim ki?

— Sizi ararsam nasıl bulurum?

— Akşamları Zumzum'a uğrarım. Gündüz-

leri de üniversitedeyim. Herhalde evime gelmeye kalkmazsınız, değil mi?

— Şu kız hakkında daha fazla bilgi edinmeye bakın, dedi Malko. Şimdi beni Zumzum'a bırakın.

Malko diskoteğe girdiğinde, Laura'nın cinsel açlığını gidermek için bir başka erkek bulmuş olduğunu gördü. Bu durumda yapılacak en iyi iş gidip yatmaktır. Ron'u kaçırın genç kızı bulmanın en geçerli yolu ise, manastırdaki bütün kızları soymaktır... Düşünceli düşünceli otelin yolunu tuttu.

VII. BÖLÜM

— Biri sizi görmek istiyor.

Laura İglesia'nın sesinde esrarengiz bir hava vardı. Bütün geceyi Montevideolu rahibenin kimliğini nasıl saptayacağını düşünmekle geçiren Malko doğru dürüst uyku uyuyamamıştı, isteksiz bir sesle:

— Kim görmek istiyor? diye sordu.

— Telefonda söyleyemem. Buraya gelmelisiniz.

— Hemen geliyorum.

— Ama yalnız gelmelisiniz. Çok gizli bir iş bu.

Telefon kapandı. Malko tabancasını beline takıp gorillerinin odasına gitti. Chris Jones sevgili 38'liğini yatağın üzerine dağıtmış, gözleri kapalı takmaya çalışıyordu. Malko gideceği yeri belirttikten sonra:

— Eğer iki saate kadar dönmezsem, beni ararsınız, dedi.

Dışarı çıktığında korkunç bir rüzgâr esiyordu. Şaşılacak şey, araba ilk basışta çalıştı. Böyle bir arabayı kullanmak, Uruguay'ın tüm Tupamarolarıyla çatışmaktan çok daha tehlikeliydi. 18 Temmuz Caddesi'ni geçip Massini Bulvarı'ndan çıkınca gazı kökledi. Belediye binasının önünde küçük bir gösteri vardı.

Ron Barber hakkında öğrendiklerine rağmen, adama yine de acıyordu. Juan Pare'nin

villasının bahçe kapısı açıktı, içeri girip binanın kapısı önünde durdu. Daha zile basmadan Laura İglesia kapıyı açtı.

— Juan Pare burada mı? diye sordu Malko.

— Yok. Saat dörtte gelecek. Angel ile Enrico'yu da beraberinde götürdü.

içeri girip de salonun boş olduğunu gören Malko:

— Telefondabana... diye başlayacak oluyorsa da Laura sözünü kesti.

— Sizi şurada bekliyorlar.

Meraklanan Malko, Laura'nın gösterdiği kapıya doğru ilerledi, tokmağı çevirip kanadı itti ve aynadan yansıyan görüntüyü farkedince geri çekildi. Laura işaretparmağını dudağına götürerek susmasını işaret etti.

— Sizi görmek isteyen oydu. Juan'in bugün burada olmadığını biliyordu... Benden sır çıkmaz.

— Ama onu yalnızca bir kez gördüm, dedi Malko. O da bir dakika içinde.

— Aptallık etmeyin. Maria Isabel, Uruguay'ın en güzel kadınıdır. Sizleri yalnız bırakıyorum.

Malko, duvarları aynalı, yuvarlak yataklı odaya girdi. Bunun Ron Barber olayına hiçbir faydası yoktu, ama hayat kısa ya, erkeklik içgüdüsüne karşı koyamamıştı.

Bir süre genç kadınla bakiştılar. Kadının üzerinde yine o ilk gördüğü kıyafet vardı ve yüzünü yine tülle gizlemişti.

— Selam! dedi Maria Isabel. Geldiğinize sevindim.

Malko duyduğu yumuşacık sesle kanının kaynadığını hissetti.

— Beni görmek isteyenin siz olduğunu bilseydim, daha çabuk gelirdim, dedi Malko.

— Yalancının tekisiniz siz, diye güldü genç kadın. Geçen gün bana doğru dürüst bakmadınız bile...

Üzerindeki mantoyu çıkarmak istercesine ayağa kalktı.

— Yardım eder misiniz?

Malko mantoyu omuzlarından kaydırды. Maria başındaki tüllü şapkayı çıkardı. Dudakları Malko'nun aklında kaldığından çok daha çekiciydi.

— Öpün beni!

Dudakları ılık ve yumuşacıktı. Malko ellerini kalçalarına kaydırduğında, genç kadının titrediğini far ketti.

— Hep, hoşlandığım biriyle sevişmeyi düşünmüşümdür.

— Ya Juan?

— Ondan tiksiniyorum. Bugün bir konferansa katılmaya gitti. Kocamla beraberler.

— Kocanız ne iş yapar?

Maria Isabel üzerindeki giysiyi çıkararak Malko'ya sokuldu.

— Jandarma albayı.

Şimdi ikisi de soyunmuşlar, yatağa uzanmışlardı.

— Kocanızla sevişmiyor musunuz?

— Pek ender. Vakti yok. İş gücü Tupamarolan kovalamak. Ama yine de bir albayla evlenmek güzel şey. Canım ne zaman Punta del Este'ye gitmek istese, hemen bir

helikopter istiyorum. Jandarma pilotları benimle uçmaktan çok zevk alıyorlar. En azından, haydut kovalamaktan iyidir...

Malko kadının konuşmasını keserek dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. İkisi de uzun zamandır karşı cinsten birine rastlamamış gibiydi. Malko bu güzel ortamın tüm zevkine rağmen, işini aklından çıkaramıyordu. Birden yatakta doğruldu.

— Nereye gidiyorsun? diye sordu Maria Isabel.

— Yapacak çok işim var. Bugün siz hiç hesapta yoktunuz, dedi Malko kibarca.

— Beni bu durumda mı bırakıyorsunuz?
*Bari, bir elveda öpücüğü verin.

Malko bunu reddetmedi. Genç kadın sarılıp öperken gözlerini aynaya kaydırды.

— Juan bizi bu durumda görse, kalpten giderdi. Sizin yerinizde olmak için çıldırıyor.

Sevişmenin her türlüşünü denemişlerdi. Kadın, unutulması imkânsız bir hatıra bırakmak ister gibi cömertçe davranmıştı. Şapkası, elbisesi, çorapları odanın her tarafına dağılmıştı. Yüzüne gelince, bu yüzle kocasını kolayca atlatamayacaktı...

Kadının altında yeniden kıvranmaya başladığını hisseden Malko:

— Sana dayanmak imkânsız, dedi.

— Kimi kadın arkadaşlarım beni biraz kendini beğenmiş bulur. Alakası yok. Sadece, sevişeceğim erkeği özenle seçerim, o kadar. Seni görür görmez arzulamıştım. Yakışıklı ve tehlikelisin. Tehlikeli kişileri beğenirim.

Tam o sırada kapı vuruldu. İkisi birden

doğruldu.

— Pedro olmalı bu, dedi kadın. Bizi öldürecek.

Malko kibarlığı bırakıp elbiselerine saldırdı ve hemen tabancasını aldı. Bunca yılı kıskanç bir kocanın elinde can vermek için geçirmemişti.

Maria Isabel de aceleyle giyinmeye başladı. Aynı anda oda kapısı aniden açıldı ve içeri elinde 38'ligiyle Chris daldı. Arkasında, Milton vardı.

— Oh! diye bir çığlık attı Maria.

Korkunun yerini şaşkınlık almıştı hepsinde.

— Bunu beklemeliydim, diye mırıldandı Malko.

Chris, Milton'u iterek geriledi ve kapıyı üzerine çekti. Yalnız kaldıklarında, Maria merakla Malko'ya döndü.

— Onları tanıyor musunuz?

— Benim koruyucularım, dedi Malko. Verdiğim emri unutmuşum.

Genç kadın kollarını Malko'nun boynuna doladı.

— Öyleyse devam edebiliriz. Juan bir saatten önce gelmez.

VIII. BÖLÜM

Etekleri uçuşan mavili beyazlı uzun giysiler içindeki bir düzineye yakın rahibe adayı manastırdan çıkıp köşede park etmiş olan Mustang'ın önünden geçtiler. Üzerlerindeki üniforma olmasa, kızların dinle ilgili olduklarını söylemek çok zordu. Gülüşüp aralarında şakalaşıyorlar di. İçlerinden biri direksiyondaki Malko'ya gülümsedi.

Chris ile Milton arabanın arkasındaydılar. Malko manastırın duvarı boyunca uzaklaşan kızları seyretti. Bunlardan biri aradığı kız olabilirdi. Polis memuru Diego Suarez'in tarifine uyan birini aradıysa da bir sonuç elde edemedi. Yanında oturan Laura Iglesia da umutsuzluğa düşmüştü.

— Bunların hepsi birbirine benziyor, dedi.

Malko arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu. İçinde sıkıntı vardı. ABD Elçisi'nin masası Washington'dan gönderilen telekslerle doluydu. Hepsinde de Ron Barber'ın mutlaka kurtarılması isteniyordu. Gerekirse, fidye bile verilmesine taraftarlardı.

Yalnız Uruguaylılar aynı kanıda değillerdi. CIA ajanının hayatı onlara vız geliyordu. Önemsedikleri tek şey, asilere ödün verilmemesiydi. Malko birkaç ara sokaktan sonra, büyük gri bir binanın önünde durdu: Polis teşkilatının Tupamarolarla mücadele merkezi. Şef Ricardo Toledo'nun bürosu dördüncü

kattaydı.

*
**

Ron Barber tepeden tırnağa titriyor, kulakları artık bir şey duymuyordu. Uygulanan son işkence, onu su dolu bir fiçıya sokmak ve suya elektrik akımı vermek olmuştu. Akımı i hissetmesiyle birlikte bayılmıştı. Gözlerini araladı ve işkencecilerden birinin ağzına Arjantin konyağı döktüğünü gördü. Alkol boğazını yaktı, öksürttü. Kollarına girdiklerini ve ayağa kaldırdıklarını hissetti. Vücuduna baktı, işkence izi yoktu. Erkeklik organı biraz şişmişti, ama yerindeydi. Kendisini kaçırان genç kız ortalıkta görünmüyordu.

— Haydi gringo, biraz dinlen! dedi adamlardan biri.

Ron Barber hücreğine girer girmez bir köşeye büzüldü. Birden, bileklerinde kelepçe bulunmadığını gördü. Ne demek oluyordu bu? Üçüncü bayılışından sonrasını hatırlamıyordu, işkenceyi neden durdurmuşlardı? Yoksa konuşmuş muydu? Olabilir miydi bu? imkânsız. Olup bitenleri hatırlamaya çalıştı, başaramadı. Eğer konuşmuşsa, Fidel Cabrero öldürülürdü. Ron Barber ağlamaya başladı. Hatırlayamamak ne kötü şeydi! Elektrğin insan beyninde bunca etki yapması şaşırtıcıydı. Buradan kurtulursa, bir daha elektrik işkencesi yapmamaya yemin etti. Ama, sözünü tutamayacağını da biliyordu...

*
**

Ricardo Toledo bıyıklarını sıvazlayarak

Malko'ya baktı.

— Senyor, bu bilgiyi kimden aldığınızı bilmem gerekir. Asilerle işbirliği yapıyorsunuz. Bu da suçtur...

Malko, Fidel Cabrero'dan öğrendiklerini anlatmıştı. Tabii, gencin adını bildirmemişti. Uruguaylı, Chris ile Milton'un da anlaması için İngilizce konuşuyordu. Chris ise, bir kobranın tavşana baktığı gibi polisi süzüyordu. Malko'nun sustuğunu gören Ricardo:

— Eğer soruma cevap vermezseniz kendinizi tehlikeye atmış olursunuz, dedi.

Chris Jones hemen atıldı:

— Arkadaşımızı bulmazsanız asıl tehlikede olacak kişi sizsiniz.

Ricardo sıçradı. Öfkeden titremeye başlamıştı.

— Beni tehdit mi ediyorsunuz?

— Sizi tehdit eden yok, Senyor Toledo. Bizim amacımız Ron Barber'ı bulmak. Ben bir asiye değil, bir muhbiri koruyorum. Onlarla uğraşmayın.

— Aksi halde, biri beyninizi dağıtıverir, dedi Milton.

Polis şefi bir şey söylemek için ağzını açtı, ama konuşmadı. Gorillerin cüssesi onu ürkütüyordu. Malko ortamı yumuşatmak için konuya geçti.

— Bu manastır işini nasıl halledeceğiz?

— Çok zor... Gerçekten zor. Orada kırka yakın rahibe ve rahibe adayı var. Aradığımız kişiyi nasıl belirleyeceğiz?

— Çok kolay, dedi Malko, Dennis O'Hare'nin katilini gören polisi bulun. Adı Diego

Suarez miydi?

— Diego Suarez mi? Ama o hiçbir şey görmedi ki! Katilin yüzünde maske olduğunu söylemişti.

— Biliyorum, dedi Malko sabırla. Belki bir ayrıntı farketmiştir.

Şef telefon edip Diego Suarez'i göndermelerini istedikten sonra:

— Korkarım, bu işte çuvalalayacağız, dedi.

Kapı açıldı, içeri giren Diego Suarez, Malko'yu görünce bembeyaz kesildi. Malko cesaret vermek istercesine:

— Senyor Suarez, dedi, sizden bir yardım bekliyoruz.

Durumu açıklayıp ne yapacaklarını anlattıktan sonra ekledi:

— Kızın yüzünü görmediğinizi biliyoruz. Ama belki yürüyüşünden filan tanırırsınız onu.

— Belki, dedi polis uysal uysal.

— Bu durumda, manastıra gitmekten başka çare yok.

*

**

Oda küf ve yasemin kokuyordu. Üniforması altında son derece ciddi görünen Rivera Manastırı Başrahibesi, merakla misafirlerine baktı. Karşısında Malko, Chris, Milton, polis şefi, Suarez ve iki resmi polis memuru vardı. Yaşlı kadın şefe döndü.

— Rahibelerimden ne istediğinizi söyler misiniz?

— Aralarında bir katil var, dedi Ricardo Toledo.

Kadın dudak büktü.

— Senyor, bana doğru söylediğiniz ne malum?

Polis şefi afalladı.

— Ama ben... Bu kentin polis şefiyim ve...

— Polis merkezinde olup bitenleri duymayan yok. Suçsuz insanlara öldüresiye işkence yapıyormuşsunuz, doğru mu bu?

Durum tersine dönmüş, şef bir çıkmaza girmişti. Kendini toparlayarak:

— Ama, asilere yardım etmek suçtur, diye belirtti. Ve bu asilerden birinin de burada saklandığını biliyoruz. Onu bulmak zorundayız. Bu nedenle de...

— Burada böyle bir şeye izin veremem, senyor.

— Ama ben...

— Senyor, burası bir manastır, Tanrının evi. Dediklerinizi ve istediklerinizi kolayca yapabilirsiniz, ama sizi aforoz ederiz. O zaman da, emrinizde çalışanların hiçbiri sizi dinlemez.

Ricardo Toledo bembeyaz kesildi. Böyle bir şeyi karısına nasıl söylerdi. Şansını bir kez daha denemeye karar verdi.

—Koruduğunuz kişilerden biri bir Tupamaro. Bir katil. Senyor Ron Barber'ı kaçırdı ve bir polisi öldürdü.

— Bu durumda senyor, kızları avluda toplayacağım.

— Biz avluya çıkıyoruz, dedi şef.

Diego Suarez en arkada yürüyordu ve kusmak üzereydi.

**

Boğuk kahkahalar, fısıldaşmalar, kızların kaçamak bakışları Ricardo Toledo'yu bunaltı-
mıştı. Devamlı gözünün üstüne düşen perçemi-
ni bir türlü yerine yerleştiremiyordu. Aradıkları kızı bulacaklarından emin değildi. Sabahın köründe, siyasi şefi olan Blanco Partisi'nin genel başkanı ile görüşmüştü. Başkan, Tupamaroların CIA ajanını öldür-
dükleri takdirde, Amerikalıların bir daha kendilerine yardım etmeyeceklerini söylemişti. Toledo bu kötü düşüncüyü hemen kafasından kovdu.

Sanki, diploma merasimi vardı. Kızlar düzgün sıralar halinde başrahibenin önünde toplanmışlardı. Malko, kızların çoğunun çok güzel olduğunu farkettiler. Bunları rahibe olmaya iten neydi? Ondokuzuncu yüzyılda değillerdi ki! Başrahibe polis şefine döndü.

— Evet senyor, nerede şu katil?

Ricardo Toledo, Diego Suarez'e döndü.

— Haydi, Diego!

Polis memuru ağır ağır sıraların önünden geçmeye başladı. Her kızı inceden inceye inceliyordu. Kızlardan biri ona göz kırptı, bir diğeri tükürecekmiş gibi yaptı, bir başkası dil çıkardı. Ama, aradığı kişi bunlardan hiçbirisi değildi. Kontrol etmesi gereken bir sıra daha kalmıştı. İlk dört kızı geçti. Beşincisinin önünde birden kalbinin duracağını sandı. Irzına geçtiği kızdı bu. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama hemen kapadı. Karar vermek için bir saniyesi vardı. Kızın önünde biraz daha durursa, diğerleri durumu farkedebilirdi. Robot gibi yoluna devam etti. Kalbinin

çarpıntısına engel olmaya çalışarak kendisini bekleyen gruba yaklaştı.

— Ne oldu? diye sordu Toledo.

— O kız bunların arasında yok.

— Emin misin?

— Elbette, senyor.

Toledo kıpkırmızı olmuş bir yüzle başrahi-
beye döndü.

— Sizde kızların isim listesi var, değil mi? dedi laf olsun diye.

— Elbette, dedi kadın. Çocukları göndere-
bilir miyim artık?

— Tabii.

Kızlar içeri girerken Malko ile gorilleri de başrahibeye selam verip ayrıldılar. Polis şefi öfkeden mosmor olmuştu.

— Sizin yüzünüzden rezil oldum, dedi Mal-
ko'ya. Az kalsın bir de beni aforoz edecek-
lerdi.

— Çok üzuldüm, dedi Malko. Aldığım bilgi
doğru değilmiş.

Avusturyalının gözleri Suarez'i aradı, ama adam çoktan arabaya binmişti. Gorilleriyle birlikte o da Mustang'ına bindi. Chris:

— Neler oluyor böyle? dedi. Neden sinirlisiniz?

— Diego Suarez yalan söyledi, dedi Malko. Kız oradaydı. Ama hangisi bilemiyorum.

*

**

Chris tabancasının topunu çeviriyor, Mil-
ton yerdeki kedi ile oynuyor, Juan Pare de yuvarlak yatağın üzerine yatırdığı Laura'nın çıplak fotoğraflarını çekiyordu. Malko en-

dişeliydi. Fidel Cabrero'yı akşamdan önce; bulamazdı. Geriye Diego kalıyordu. O da evinde yoktu. Polis merkezine de gelmemişti. Manastırdan çıktıktan sonra, onu gören olmamıştı. Malko tekrar polis merkezini aradı. Karşısına çıkan santral:

— Senyor Diego burada yok, dedi. Bugün de ne çok arayan var onu.

— Ne demek istiyorsunuz?

— İki kez bir kız aradı. Sesine bakılırsa, karısı değildi.

Telefonu kapayan Malko yıldırım gibi diplomatın odasına daldı.

— Rahatsız ettiğim için başışlayın, ama şu polis memuru ölüm tehlikesi içinde. Onu bulmama yardımcı olmalısınız.

Juan Pare fotoğraf makinesini bir kenara bıraktı.

*

**

Manastırdan çıkan kızların bir kısmı yaya, bir kısmı da arabalara binerek uzaklaşıyordu. Diego Suarez arabasını manastırın kapısından yirmi metre öteye çekmişti. Çıkanları dikkatle izliyordu. Geçirdiği korkuyu üzerinden attıktan sonra kararını vermişti. Bu kızın hayatta kalması onun için büyük bir tehlikeydi. Ya Tupamarolar onu temizleyecekti, ya da o konuşmaması için kızı öldürecekti. Napolyon ne demişti? En iyi müdafaa, saldırıdır.

Birden kalbi çarpmaya başladı. Beklediği kız çıkmıştı. İki arkadaşıyla birlikte Suarez'in bulunduğu yerin aksi yönünde uzaklaşmaya başladı. Suarez belindeki tabancayı kontrol

etti, sonra arabadan çıkıp kızın peşine düştü. Onu göz göre göre nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

IX. BÖLÜM

— Bir saattir yerinden kıpırdamadı.

Flor perdeyi kapatıp pencereden çekildi. Diego Suarez otuz metre ilerde, bir otobüs durağında bekliyordu. Libertad adıyla bilinen adam:

— Seni izlemiş, dedi. Demekki, tamdı.

Flor'un dışında odada kadın yoktu. Libertad, Flor'a dönerek:

— Flor, polis gelmeden buradan kaçmaktır, dedi.

— Gerek yok. Burada bulunduğumu bu aynasızdan başka bilen yok. O da beni öldürmeye geldi.

— Bundan nasıl emin olabilirsin?

— Nedenini biliyorsun. Bu sabah manastırda beni tanıdı. Beni ele verebilirdi, ama korktu. Sonunda, ne halt yediğini kimse öğrenmesin diye beni öldürmeye karar verdi. Öyle olmasa, bu ev polis tarafından çoktan sarılmıştı.

Libertad başını salladı.

— Pekâlâ diyelim ki sen haklısın. Ama yine de kapımızda bir polis var. Ne yapmayı düşünüyorsun?

Odadaki bütün erkekler Flor'a döndü.

— Ona geçen akşam bana yaptığını ödeteceğim, dedi genç kız dişlerinin arasından.

*

**

Diego Suarez'in açlıktan midesi kazmıyordu. Ayakları sızlamaya başlamış, ağzı kurumuştur. Gölgede bile bir cehennem sıcaklığı vardı. Üç saattir kızı bekliyordu. Küfrederek kaldırıma tükürdü. Sokak boştu. Birden, eski siyah bir araba belirdi. Bir Nash. Araba Diego Suarez'in önünde yavaşladı ve birkaç metre ilerde durdu. Diego merakla arabaya baktı. Siyah Nash acayip gürültüler çıkararak geri gelip polisin önünde durdu. Şoförü uzun saçlı bir gençti.

— Quetal, che?*

Diego arabanın içine bir göz atınca, arka koltukta kızıl saçlı, eteği kasıklarına kadar sıyrılmış bir genç kız far ketti. Herif, iş ortağını satışa çıkarmış bir pezevenkti... Aslında ilginç bir teklifti, ama Diego'nun şu an işi vardı.

— Teşekkür ederim, istemez.

— Gel yahu! Alt tarafı beş yüz pezo. Şu fistiğa bir baksana...

Genç kız eğilip kapıyı açtı. Diego'nun bakışları önce dolgun baldırlara, bukleli kızıl saçlara, sonra da suratına bir karış mesafede bulunan otomatik silahın namlusuna takıldı.

— Haydi atla!

Genç kızın sesi son derece sertti. Beklenmedik bir güçle Diego'yu arabanın içine çekti ve aynı anda araba hareket etti. Namlu polis memurunun böğrüne dayanmıştı.

— Sakın kıpırdayayım deme.

Genç kız sol eliyle başındaki peruğu çıkardı. Hastanede ırzına geçtiği kızdı bu!

(*) Ne haber, dostum?

Diego şaşkınlıktan taş kesilmişti. Kızın eve I girdiğinden ve dışarı hiç çıkmadığından I emindi. Evin başka çıkışı da yoktu. Araba bomboş yollarda son hızla ilerliyordu. Diego titreyen bir sesle:

— Beni nereye götürüyorsunuz? diye sor-du.

— Birazdan görürsün, dedi genç kız.

Araba bir süre daha ilerledikten sonra, kepenkleri açık bir garaja girdi, durdu. Kepenkler hemen kapatıldı.

— Aşağı in! dedi genç kız.

Diego bir an belindeki kısa namlulu Rossi'yi düşündü, ama üzerine çevrili Colt bir karış mesafedeydi. Söyleneni yaptı.

— Duvara dayan, dedi kız.

Diego emre uydu. Bu Tanrının cezası kız evden nasıl çıkmıştı?

— Adımı biliyor musun? diye sordu genç kız.

— Hayır.

— Beni bu sabah tanıdığını kimseye söyledin mi?

— Yemin ederim kimseye söylemedim.

Genç kız hafifçe başını eğdi.

— Teşekkür ederim.

Diego aptallaştı. Genç kız silahın namlusu-nu göğsüne çevirmişti. Kendini korumak istermişçesine elini uzattı.

— Hayır, yapma!

— Geçen akşam hastanede domuz gibi saldırıyordun. Şimdi de domuz gibi öleceksin.

İlk kurşunu göbeğinin altından yiyen Diego, boş çuval gibi savruldu. Flor peşpeşe üç

kez daha ateş etti. Diego yere yıkıldığında çoktan ölmüştü.

Flor, cesetin çevresinde gitgide büyüyen kan lekesine baktı. Küçük garajın içi barut gazıyla dolmuştu. Silahı sol eline geçirip istavroz çıkardı.

— Fena adam değildi.

Sapsarı kesilmiş olan şoför Flor'un koluna yapıştı.

— Buradan hemen tüymeliyiz. Yürü!

Aceleyle direksiyona geçerken Flor da arkaya atladı. Garajda kendilerini karşılamış olan üçüncü kişi kepenkleri açtı. Araba hemen fırladı. Flor başını ellerinin arasına almış, ağlıyordu.

Bir zamanlar tek isteği, rahibe olmaktı. Herkesin dertlerine ortak olan bir melek olmayı düşlerdi. Şimdi ise, bir ölüm meleğiymi.

*

**

Telefonun çalmaya başlamasıyla Malko'nun ahizeyi kaldırması bir oldu.

— Alo?

Bir sessizlik, ardından kalın bir ses:

— Senyor Linge mi? diye sordu.

Malko'nun kalp atışları hızlandı.

— Diego, siz misiniz?

— Diego değil. Size Fidel Cabrero tarafından bir mesaj var. Sizi bu akşam.on birde Zumzum'da bekliyor. Çok önemliymiş.

— Nerede şimdi?

— Bilmiyorum. Ben arkadaşımı. Size telefon etmemi istedi...

Ses kesilmişti. Malko ahizeyi yerine koydu.

Diego'dan hâlâ bir ses çıkmamıştı. Polis teşkilatı, manastırdan aldıkları adres listesini tek tek elden geçiriyordu, ama bir sonuç elde edememişti henüz. Malko polisle irtibatı kaybetmemek için Juan Pare'nin evinde kalmış, Chris'i de Diego'nun evine göndermişti. Amerikalı her yarım saatte bir telefon edip durumu bildiriyordu.

Malko buzlu votkasından bir yudum aldı. Diego Suarez'i canlı bulacaklarından umudu kesmişti. Adamın o kırk rahibe adayından birini izlediğini biliyordu. Arabası manastırın biraz ilersinde bulunmuştu. Bir de hangi kızı izlediğini tahmin edebilirse, işler ne kadar kolaylaşacaktı!

X. BÖLÜM

Malko'nun radyoyu açmasıyla birlikte Mustang'ın kasası titremeye başladı.

— Burası Radio Oriental, Senyor Diego Suarez için çok önemli bir mesajımız var...

Sesten rahatsız olan Malko, radyoyu kapadı. Polis merkezinin tüm müfettişleri Suarez'in peşindeydiler. Radio Oriental her on beş dakikada bir, kayıp polise mesai gönderiyordu. Resmi ve sivil polislerin hepsi onu aramakla meşguldü. Araştırmayı yöneten Ricardo Toledo rahibe adaylarının adreslerinden hiçbir şey elde edememişti. Kızların çoğu hafta sonu tatili için Punta del Este'ye gitmişti zaten. Zaman ilerledikçe, kayıp polisi bulmak daha da güçleşecekti.

Malko, Zumzum'un otoparkına girmek için yavaşladı. Yanında Laura Iglesia, arkada da Chris ile Milton vardı. Otopark hemen hemen boştu.

— Çok tuhaf! dedi Laura. Burası bomboş. Oysa, cumartesi akşamları iğne atsan yere düşmez. ^Herkes Punta del Este'ye gitmiş olmalı.

Arabadan inip dördü birden giriş kapısına yaklaştılar. Chris ile Milton'u gören kapıcı:

— Özür dilerim, dedi. Buraya ancak çiftler girer.

Laura tercüme etti. Milton adama öyle bir baktı ki, kapıcı hemen geriledi. Chris'i işaret

ederek:

— Görmüyor musun, diye gürledi. Biz de bir çiftiz.

— Üzgünüm senyor, ama kurallar...

Chris atılarak adamın gırtlığını yakaladı ve duvara yasladı.

— Ne yapayım bunu? Öldüreyim mi, sakat mı bırakayım?

Araya giren Malko adamın cebine beş bin pezo sokuşturarak hep birlikte olduklarını söyledi. Adam gözlerini Chris ile Milton'dan ayırmadan:

— Neyse, bir istisna yapabilirim, demekle yetindi.

Bara yakın bir masa seçip oturdular. Zumzum hemen hemen boş sayılırdı. Çevresi-ne bakman Laura:

— Fidel henüz gelmemiş, dedi.

Malko bir şişe şampanya ısmarladı. Bardakları doldururken, Laura kendisini dansa davet eden bir gençle piste doğru yürüdü. Saat ona on vardı. Malko, Fidel'in kendisine söyleyeceği önemli şeyin ne olduğunu düşünüyordu.

Saat on bir buçuk olduğunda Fidel hâlâ ortalarda görünmemişti. Bu da Malko'yı bayağı tedirgin ediyordu. Bu sırada Laura yorgun argın masaya döndü.

—Fidel hafta sonu tatili için Punta'ya gitmiş, dedi. Saat dörtte arabasıyla hareket etmiş.

Malko elindeki kadehi masaya bıraktı. Demek telefon geldiğinde, Fidel yoldaydı...

— Punta'nın neresindeymiş?

— Bilmiyorum, ama kolay buluruz. Punta küçük bir yerdir. Porche'yi bulmak hiç de zor olmaz.

— Oraya gidiyoruz.

Laura gözlerini iri iri açtı.

— Punta'ya mı?

— Evet. Bir an önce bulmalıyım.

Birlikte çıkışa yürüdüler. Onları gören kapıcı bu kez yerlere kadar eğilerek hemen yerinden fırladı ve arabalarını kapıya getirmek için otoparka koştu. Chris ile Milton birbirlerine bakarak gülümsediler. Diskotek kapıcısı Mustang'a binip kontağı çevirdiği anda, korkunç bir patlama oldu. İnfilakın şiddetiyle Malko, Laura ve goriller yere savruldu. Bina temelinden sarsıldı. Kırılan camlardan içerdeki müşterilerin çığlıkları yükseldi. Ayağa ilk kalkan, Malko ile Chris oldu. Koşarak arabadan arta kalan demir yığınının önüne geldiler. Kapıcının kol ve ayakları yirmi metre ötedeydi. Bomba şoför koltuğunun altına konmuş olmalıydı. Yolun karşı tarafında bir polis arabası durdu. Malko arabadan çıkan polise:

— Bizi hemen polis merkezine götürün, dedi. Senyor Ricardo'ya...

Artık Zumzum'da yapacak bir şey yoktu. Fidel'in buraya gelmeyeceği kesindi. Laura'ya döndü.

— Siz de hemen eve gidin ve Juan Pare'ye Opel'ini alacağımızı söyleyin.. Gelir gelmez hareket edeceğiz.

*

**

Bir polis arabasının farları küçük garajın içini aydınlatıyordu. Diego Suarez'in ceseti hâlâ aynı yerdeydi.

— Acımasızca öldürülmüş, dedi Ricardo Toledo. Silahını kullanmaya bile fırsat bulamamış.

Malko gözlerini cesetten ayıramıyordu. Bütün bu olup bitenlerden sonra, Tupamaroların Montevideo'da istedikleri gibi at oynattıkları kesindi. Polis merkezine vardığında, Ricardo Toledo hareket etmek üzereydi. Uruguaylı onu da alarak buraya getirmişti.

— Onu nasıl buldunuz? diye sordu.

— Garajın eğimi sokağa doğru. Sızan kanlar kepenklerin altından yola akmış. Biri görüp telefon etti. Siz artık gidebilirsiniz, seriyor. Ne acımasız insanlarla boğuştuğumuzu görüyorsunuz. Öğrendiğiniz her şeyi bana bildirmenizi istiyorum. Tek başına hareket edenlerin sonunu gördünüz. Bir polis arabası sizi gideceğiniz yere bıraksın...

*

**

Paraguaylı diplomatın evi ılık içindeydi. Kapıyı Juan Pare açtı.

— Harika! Demek hâlâ hayattasınız.

Laura olanları ona aktarmış olmalıydı. Birlikte salona geçtiler. Laura yuvarlak yatağa uzanmış, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu hâlâ.

— Niye sizi öldürmek istediler?

Malko da bu sorunun cevabını düşünüyordu.

— Galiba Fidel Cabrero'nun ihanet ettiğini öğrendiler.

— Öyleyse bunlar beni de öldüreceklerdir, dedi diplomat. Ülkeyi hemen terketmem gerekecek. Siz ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Fidel Cabrero'yu bulacağım. Tabii, hâlâ sağsa. Ron Barber'ı kaçıran kızın kim olduğunu bildiğinden eminim artık. Punta'ya siz de gelmek ister miydiniz?

— Ben burada kalacağım. Siz arabamı alın.

— Laura! diye bağırdı Malko. Gidiyoruz.

Laura beş dakika sonra kıpkırmızı gözlerle geldi. Üstünü değiştirmişti. Juan onları garaja kadar geçirdi. Genç kadın öne, iki Amerikalı arkaya bindi.

— Dikkatli olun, dedi Juan.

— Olmaya çalışacağız!

Otoyola çıkmaları beş dakika sürdü. Laura uykuya dalmıştı. Saat gecenin ikisiydi. Malko, Ron Barber'ı düşündü. Kaçırılalı sekiz gün olmuştu.

XI. BÖLÜM

Giriş holündeki saat on ikiyi vurmaya başlayınca, bütün çiftler ayağa kalktı ve salonda neşeli çılgınlık yükseldi.

Fidel Cabrero bastonuna dayanarak piste doğru ilerledi. Flor, az önce kendisini dansa kaldıran gençle pistteydi. Yanma gelince, kızı dans ettiği erkekten ayırıp sarıldı. Her yandan sevinç çılgınlıkları yükseliyor, açık pencerelerden çevre villalardakilerin gürültüleri geliyordu. Punta del Este'nin seçkin mahallesi yeni yılı kutluyordu.

— Feliz Ano!* dedi Fidel.

— Feliz Ano! diye karşılık verdi Flor.

Genç kızın sesi sertti, ama gülümsüyordu. Bundan cesaret bulan Fidel, eğildi ve onu dudaklarından öptü. Flor da dudaklarını aralamış, yürekten karşılık vermişti. Genç adam kızı elinden tutup pencerelerden birinin önüne götürdü, kolunu omzuna doladı. İki kadeh viskiden sonra kendini bayağı iyi hissederek oturdu.

Flor da içmişti ve hayli rahat görünüyordu. Gözleri ıslı ısıldı. Fidel, genç kızın kendisini bu partiye davet etmiş olmasından son derece mutluluk duymuştu.

Flor'a deli gibi aşık ve manastıra girmemesi için elinden geleni yapıyordu.

(* İyi yıllar

Yüksek sosyetedeki çoğu kızda bu eğilim vardı. Rahibe eğitimi görmek onlar için kaçınılmaz bir şey gibiydi. Oysa, Rivera Manastırı'ndaki kız öğrencilerin çoğu bakireliğini çoktan kaybetmişti. Zaten oraya girdikten bir süre sonra da okulu ter keder ve hemen evlenirlerdi.

Flor'u da onlardan pek farklı bulmuyordu. Genç kızın bir zamanlar tıp fakültesinden bir gence aşık olduğunu biliyordu. Onunla yattığı kesindi. Fidel'e gelince, Amerikalının teklif ettiği Porche'yi almasının tek nedeni de buydu: Flor'un dikkatini çekmek.

Genç kıza baktı. Siyah eteği, beyaz bluzu ve at kuyruğu saçıyla gerçekten çok çekiciydi. Çevrelerindeki kişiler yeniden dansa başlamışlardı. Punta del Este eğleniyordu. Davetlilerin çoğu, Buenos-Aires'ten gelmiş olan Arjantinlilerdi. Salondakilerin hepsi gençti. Flor, Fidel'i davete bu sabah telefonla çağırmıştı.

Hızlı müzik durdu ve çiftlerin çoğunluğuna uyularak ağır parçalara geçildi. Çiftler, "Bir zamanlar ihtilal vardı" adlı parçayla birbirlerine daha bir sokuldular. Flor, Fidel'e döndü.

— Dans etmek ister miydin?

Fidel bastonunu bıraktı, kalbi çarparak genç kızın peşine takıldı. Sakatlığı nedeniyle fazla hareket edemiyordu. Birbirlerine sınıksız sarılarak kalabalığın arasında sallanmaya başladılar. Fidel başını eğip kızın yanağını öptü, ardından dudakları birleşti. Genç kızm buna karşılık verdiğini gören Fidel, onu iyice kendine doğru çekti.

— Seni seviyorum, Flor... Seni seviyorum. Kanının kaynadığını, şakaklarının zonkla-

dığını hissediyordu. Flor'u tanıdığından bu yana, yattığı kızlardan pek zevk almaz olmuştu. Flor'un kendisinden uzaklaşmasını beklerken daha da sokulduğunu farketti. Başını genç kızın boynuna gömdü, kollarını beline doladı. Müziğin hiç bitmemesini istiyordu. Ama, plak bitiverdi. Yanlarındaki bir çift gürültülü bir biçimde tartışarak öpüşüyorlardı. Uruguay'da gençler aşkı siya-setle hep karıştırıyorlardı!

Fidel, kolları sevdiği kızm belinde, hareket-siz duruyordu. Ölmesine neden olduğu insanları, Ron Barber'ı kurtarmak isteyen sarışın yabancıyı, CIA'yı ve Tupamaroları unutmuştu. Kafasında tek düşünce vardı: Flor ile sevişmek. Müziğin yeniden başlamasıyla genç kıza sarıldığında, Flor kulağına eğilerek:

— Burası çok kalabalık, seninle yalnız kalmak istiyorum, diye fısıldadı.

Daha cevap vermeye fırsat bulamadan genç kızın kendisini süreklediğini farketti. Merdivenleri çıktılar. Flor sahanlıkta bir kapıyı açtı | ve onu içeri aldıktan sonra tekrar kapadı.

— Burada daha rahat ederiz.

Yatağın başucundaki küçük lambayı yak-tıktan sonra kollarım Fidel'in boynuna doladı ve uzun uzun ihtirasla öptü.

Fidel kontrolü kaybetmişti artık. Eli etekliğin altından genç kızın bacaklarına kaydı, pürüzsüz teninin üzerinde gezinmeye başladı. Bu kadar ileri gidebileceğini hiç ummamıştı.

Flor kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Fidel yanına diz çökerek beceriksizce kızı soymaya

— Anlayamadım.

Fakat yüzü kasıldı. Bal gibi anlamıştı. Birden, Punta del Este'ye niçin çağrıldığını anladı.

— Bana yalan söyleme, dedi Flor.

— Bağışla beni, diye mırıldandı genç adam.

— Benden değil, ölümüne sebep olduğla-rından özür dilemen gerekir. Öldürülen on bir kişiden... Ve annemden.

Fidel utançtan dudaklarını ısırdı, gözlerin-den yaşlar boşandı. Flor'un sakın tavrı kahrediciydi. Doğru, kızm annesiyle babasının ölümün-den o sorumluydu.

— İstememiştım, diye kekeleydi. Yemin ederim.

— Biliyorum, dedi Flor.

Birden Fidel'in korkusu kayboldu. Flor bütün bunları söylemek için niye bu anı seçmişti? Olanları bildiği halde niye onunla yatmıştı? Bu soruları düşününce içi biraz olsun rahatladı.

— Beni affediyor musun? diye sordu utanarak.

— Affediyorum.

Her şey yoluna girmişti. Kötü olaylar geçmişte kalmıştı artık. Ama yine de Fidel'in canını sıkan bir şey vardı.

— Bunları nereden öğrendin? diye sordu.

Flor gülümsedi.

— Senin yaptığına hainlik denir. Hainlerin lonu da ihanete uğramaktır.

Fidel korkuyla sıçradı.

— Yoksa, şu prens mi?..

— Hayır, sana şu Porche'yi veren.

— Barber!

— Onu kaçıran benim, dedi Flor. Aramızda bir hainin bulunduğunu biliyorduk. Bunun kim olduğunu öğrenene kadar Barber'a işkence yaptık. Çok dayandı, ama sonunda senin adını verdi.

Fidel Cabrero soluğunun kesildiğini hissetti. Flor'un Tupamarolarla çalıştığından hep kuşkulandı, ama bu kadarını da ummazdı.

— Öyleyse, hastanedeki Amerikalıyı öldüren de sensin?

— Evet.

Sesinde ne utanç ne de gurur vardı. Devam etti:

— Fidel, bu akşam senin mutlu olmanı istedim. Benden beklediğin her şeyi verdim. Bu geceyi unutmayacağım. Sevişmemizden mutluluk duydum, çünkü beni seviyorsun. Hatta, beni sevdiğin için ihanet ettiğini de biliyorum. Beni kazanmak istiyordun. Şimdi senden bir ricam olacak.

— Ne istersen yaparım, dedi Fidel.

— Verdiğin bilgiler arasında benim adım geçti mi hiç?

— Asla. Deli misin sen?

— Güzel.

— Şimdi ne yapacaksın?

— Ben değil, sen yapacaksın. Senden ricam şu: Hemen giyin ve Porche'ne atladığın gibi Montevideo yolunu tut. Yolda çok hızlı gideceksin, ama Montevideo'ya ulaşmaman gerek.

— Neden?

Flor'un gözlerinde yaşlar belirmişti.

— Çünkü evinin önünde seni iki arkadaşım bekliyor. Seni öldürme emri aldılar...

— Kim verdi bu emri?

— Ben!

Bir sessizlik oldu. Flor onu seyrediyordu. Elini yanaklarında gezdirdi.

— Fidel, diye fısıldadı, ölmen gerekiyor. Sana bir şans veriyorum. Eğer yol üzerinde kaza sonucu ölürsen, hain olduğunu kimse öğrenmeyecek. Lütfen, ilerde seni iyi hatırlamama yardımcı ol. Bütün bunlar olmasaydı, seni sevebilirdim.

Sustu. Fidel bir robot gibi yerinden kalktı. Tek kelime etmeden giyindi. Flor ayağa kalkıp yanına geldi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

— Bunun bir başka yolu yok mu? diye sordu Fidel.

— Lütfen işimi güçleştirme, Fidel.

Bir süre bakiştılar, sonra Fidel kapıyı açıp çıktı.

— Tanrı seninle olsun, Fidel!

Porche bıraktığı yerdeydi. Fidel direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Gözyaşları görüşünü engelliyordu. Vitesi bire geçirip gaza yüklendi. Kent içinde ağır ağır ilerledi, otoyola çıkınca hızlandı.

Her şey bitmiş, bir anda son bulmuştu.

Ezbere bildiği yolu şöyle bir kafasından geçirdi ve Flor'un isteğini nerede gerçekleştirebileceğini düşündü. .Evet, en uygun yer orasıydı. Önünde on dakikalık bir yol vardı. İçinden dua etmeye başladı. Gaza gitgide daha fazla basmaya başlamıştı. Radyonun düğme-

sini çevirdi, karşısına Radio Oriental çıktı:

— Radio Oriental size mutlu yıllar diler...

Fidel kilometre saatine bir göz attı. Hız saatte 205 kilometreye ulaşmıştı. Şimdiye kadar bu hıza hiç cesaret edememişti.

Birden, gözüne bir trafik levhası ilişti: *Son*. keskin viraj. Fidel direksiyonu sımsıkı kavradı ve bir milim bile oynatmadı. Virajı almaması, özellikle alamaması gerekiyordu.

Gözlerini yumdu, kulağını motor sesine verdi.

*

**

Malko aniden frene bastı. Üniformalı bir polis yavaşlamasını işaret ediyordu. Punta del Este'ye yarım saatlik bir yolu kalmıştı.

Yolun kenarında birkaç arabayla bir ambulans vardı. Kalabalığı geçerken gözü yamyassı olmuş yeşil sac parçalarına takıldı ve hemen frene bastı. Arabanın durmasıyla birlikte aşağı atladı ve kaza yerine doğru koştu.

Olacak iş değildi bu!

İki polis ellerindeki fenerlerle Fidel Cabre-ro'nun yeşil arabasının içine bakıyorlardı. Malko yaklaştı. Arabanın önü yok olmuş, direksiyon arka camdan çıkmıştı. Her yer kan içindeydi.

— Ne olmuş? dedi Malko.

Polislerden biri omuz silkti.

— Kaçığın teki! Saatte iki yüzle virajı almaya kalkmış. Kilometre saati hâlâ iki yüzü gösteriyor. Bu zengin çocukları kendilerini hep pilot sanırlar...

— Ölmüş mü?

;— Elbette... Bu arabadan kim sağ çıkabilir ki? Fazla acı çekmediği belli.

'Malko düşünceli bir tavırla uzaklaştı, Tupamarolara kim yaklaşmaya kalktıysa, ölmüştü. Fidel'in kaza sonucu öldüğüne inanmıyordu. Böyle bir kader imkânsızdı!

Bunda bir iş vardı.

Fidel'in Punta del Este'den geldiği kesindi. Öyleyse, bir an önce oraya gitmeliydi.

İçinde bir burukluk, arabasına doğru yürüdü.

XII. BÖLÜM

Laura Iglesia masaların arasından süzülüp Malko ile iki gorilin yanına geldi. Malko, genç kadının bir şeyler bulduğunu yüzünden hemen anladı. Laura, sabahtan beri Fidel Cabrero'yu Punta del Este'de görmüş olabilecek birilerini arıyordu. Chris ile Milton'un arasına oturdu.

- Yılbaşı gecesini bir grup gençle geçirmiş.
- Kimmiş bunlar?
- Şu anda plajda hepsi.
- Harika.

Malko'nun gözleri ışıldadı. Sonuca varıyordu. Fidel'i ölüme iten her kimse, plajda olmalıydı şimdi. Laura, Malko'nun tavrına şaşırdı. -

— Ama hangi kızla birlikte olduğunu biliyorsun ki! dedi.

— Elimde ufak bir koz var, demekle yetindi Malko.

Nihayet, Diego'nun sözünü ettiği izden yararlanabilecekti. Öyle ya, plajda mayo giyilirdi.

— Haydi plaja gidiyoruz, dedi. Deniz hepimize iyi gelecektir.

*

**

Punta del Este'nin doğusundaki plaja ılık bir rüzgâr hakimdi. Malko mayosunu giymiş, Laura ile kumda yürüyordu. Chris Milton ile Opel'de kalmış, onları gözden kaçırmayacak

şekilde arabayı sahil boyunca yavaş yavaş sürüyordu.

— İşte oradalar! diye işaret etti Laura.

Kumsalda güneş şemsiyelerinin altına sığınmış bir grup genç vardı. Malko heyecanlandığını hissetti. Bunlar çocuk denecek yaştaydılar ve içlerinden biri üç kişinin katiliydi. Laura gençlere doğru ilerledi. Gruptan biri ayağa kalktı ve genç kadınla öpüştü. Ardından, tanışma faslı başladı. Kuma oturur oturmaz, gençler Malko'nun çevresini sardılar. Yabancılar Uruguaylıları her zaman ilgilendirirdi. Avusturyalı, Avrupa ile ilgili sorulan cevaplandırırken aklı başka yerdeydi. Kara gözlüklerinin ardından genç kızların kalçalarını inceliyordu. Kısa zamanda dördü "temize çıktı. Hiçbirinde aşı izi yoktu. Geriye, biraz ilerde güneşlenen iki kız kalmıştı.

Gençlerden biri kızların yanına gitti, birini elinden tutup denize sürükledi. Malko birkaç saniye bekledikten sonra, çiftin peşine takıldı. Su hayli serindi.

— Bir ocakta denize girmek çok tuhaf bir duygu.

Birlikte bir süre yüzdüler, sonra kumsala çıkmaya karar verdiler. Genç kız dalgaların etkisiyle dengesini kaybedince, Malko elini tutup yardım etti.

Birkaç saniye karşılıklı bakiştılar. Malko gözlerini kızın kalçalarına kaydırdı ve bir anda soluğu kesilecekmiş gibi oldu. Kalçasında, mayonun tam alt kenarında kocaman bir çiçek aşısı izi vardı. Genç kızın sesiyle kendine geldi.

- Nereye bakıyorsunuz öyle? .

-Bacaklarınıza. Çok güzel bacaklarınız var.

Genç kız dudak büktü.

— Biraz fazla samimi davranmıyor musunuz? Henüz birbirimizi tanımıyoruz bile.

Sesinde alaycı bir ifade vardı. Malko bir an tereddüt etti, sonra kararını verdi. Bu fırsat her zaman ele geçmezdi.

— Daha doğrusu aşı izinize bakıyordum.

Uruguaylı dilber kızardı.

— Senyor, çok terbiyesizsiniz.

Malko aldırmadı.

— Bana bu izden söz etmişlerdi.

— Ne? Kim söz etmişti?

— Diego Suarez adında biri. Bir gece hastanede parmakları istemeden bu izin üzerinde dolaşmış.

Kızın gözlen kısıldı, yüzü gerildi.

— Neden söz ettiğinizi anlamıyorum, ama çok kaba biri olduğunuz bir gerçek.

Arkasını dönüp gitmek üzereyken, Malko bileğine yapıştı.

— Küçükhanım, ben Montevideo'ya Rön Barber'ı bulmaya geldim. Bunu hiç kimse engelleyemez. Sizi polise teslim edersem, onu bulamam. Dennis O'Hare'yi sizin öldürdüğünüzü biliyorum. Şimdi size bir anlaşma teklif ediyorum: Bana Barber'ı verin, ben de sizi unutayım.

— Sözlerinizden hiçbir şey anlamadım.

O sırada gençlerden biri bağırды:

— Flor, ressam Fernandez'e gidiyoruz. Haydi gel!

Flor, Malko'ya dönerek soğuk bir biçimde

gülümsedi.

— Kaçtığımı sanmayın senyor, ama arkadaşlarım beni bekliyor. İzninizle.

Malko başıyla selam verdi, sonra ilerdeki duvara yaslanmış Chris ile Milton'u işaret etti.

— Oyun oynamayı bırakın artık. Burada yalnız değilim. Karar vermeniz için size bir saat zaman tanıyorum. Ya beni Ron Barber'a götürürsünüz, ya da sizi polise teslim ederim.

Flor cevap vermedi, döndü ve uzaklaştı. Yaşına rağmen son derece sert bir kızdı. Ama Malko acımasız davranmaya karar vermişti. Ron Barber'ı bulmak için son şansıydı bu.

*

**

— Vakit tamam! dedi Malko.

Milton ile birlikte Opel'den çıktılar. Chris biraz ilerde, kumsala hakim bir noktadaydı.

Ressamın villasına ulaşmak için boş bir araziye geçmek gerekiyordu. Plajdan ayrıldıktan sonra, gençlerin doldurduğu üç arabayı takip ederek buraya gelmişlerdi. Villa bir yalıyarın tepesindeydi. Tabancasını beline yerleştiren Chris de onlara katıldı.

— Kuşkulu en ufak bir harekete hemen ateş edin! dedi Malko.

Kapıda onları dazlak kafalı biri karşıladı.

— Flor'u arıyoruz, dedi Malko.

— Aşağıya kumsala indi, dedi adam. Şuradan gideceksiniz.

Kayalara tutturulmuş dar bir demir merdiven döne döne sahile iniyordu. Malko önde, gorilleri arkada, merdivene atıldılar. Kumsala ayak bastıklarında:

- Silahlarınızı çıkarın, dedi Malko.

Üç adam ağır ağır ilerleyerek kumsalda güneşlenen genç kıza doğru yaklaştılar. Bir metrelik bir mesafe kaldığında, genç kız gözlüklerini çıkararak alaycı bir ifadeyle Malko'ya baktı.

— Senyor, sizin ülkenizde erkekler kadınlara böyle mi kur yaparlar?

Malko hemen konuya girdi.

— Küçükhanım, size bir teklifte bulunmuşum. Kabul ediyor musunuz?

— Saçmalamayın, senyor. Size söylecek bir şeyim yok.

— Öyleyse, .sizi götürmek zorundayım. Masallarınızı Ricardo Toledo'ya anlatırsınız. Ayığa kalkm.

Kızın kıpırdamadığını görünce, eğilip koldundan tutmak istedi.

— Dokunmayın bana, yoksa ölürsünüz.

Flor gözlerini Malko'dan ayırmaksızın yanındaki havluyu kaldırdı. Havlunun altından kitap büyüklüğünde ve üzerinde düğme bulunan bir kutu çıktı. Genç kız parmağını düğmenin üzerine koyarak:

— Bu bir bombadır, dedi. İçinde üç yüz elli çelik bilye var. Düğmeye bastığım anda, mekanizma harekete geçer. Adamlarınıza söyleyin, silahlarını bıraksınlar.

— Ama bu durumda siz de ölürsünüz, dedi Malko.

— Bana göre hava hoş! Beşe kadar sayacağım... Bir... iki...

Chris ile Milton taş kesilmişlerdi. Ellerindeki tabancaların namluları Flor'un yüzüne doğ-

ru kalktı. Hayatlarıyla Rus ruleti oynamanın gereksizliğine inanan Malko:

— Chris, silahları indirin, dedi.

İki goril suratlarını buruşturarak emre boyun eğdiler. Genç kızın parmağı hâlâ düğmedeydi.

— Demek beni polise teslim edecektiniz. Bunun için size ödül bile verirlerdi. Kimbilir, belki de ırzıma geçmenize bile izin verilirdi...

— Ben Uruguay'a sizi polise teslim etmek için gelmedim, dedi Malko. Amacım Ron Barber'ı bulmak.

— Ron Barber bu hafta halk mahkemesinin önüne çıkacak.

— Onu kurtarmak için elimizden geleni yapacağız.

Flor bir an sustu, sonra:

— Ron Barber'ı ne pahasına olursa olsun kurtarmak amacındaysanız, size bir şans tanıyabilirim, dedi.

Malko genç kızın bakışlarından teklifinde ciddi olduğunu anladı.

- Evet, sizi dinliyorum.

XIII. BÖLÜM

Zaman durmuş gibiydi sanki. Üzerlerinden çığlık çığlığa bir martı geçti.

— Montevideo merkez hapishanesinde yatan iki kişi var. Bunlar Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin önderlerindendir. Onları kurtarmak için akla gelebilecek her şeyi yaptık. Tüneller kazdık, gardiyanları satın aldık, hapishaneye saldırdık, ama hiçbir sonuç elde edemedik. Çok sıkı bir gözetim altındalar. Günde ancak yarım saat açık havaya çıkarılıyorlar. O da, diğer mahkûmlardan ayrı olarak...

Gülümseyerek Malko'ya baktı.

— Eğer o iki kişiyi kurtarırsanız, size Ron Barber'ı teslim ederiz. Bir haftalık bir zamanınız var.

— Bunu Uruguay Hükümeti'ne teklif edebilirim, dedi Malko.

Flor sıçradı.

— Sakın ha! ilgilendiğinizi anlarılarsa hemen öldürürler onları. Bu işi tek başınıza becermeye bakın.

— Sözüünüzde duracağınızı kim garanti edecek?

Flor Catalina omuz silkti.

— Eğer harekete geçmezseniz, Ron Barber bir hafta sonra ölecek.

— Ama önce Barber'ı görmek isterim, dedi Malko. Hayatta olduğundan emin olmalıyım.

— Nasıl isterseniz.

Malko gülümsedi.

— Elinizde ikinci bir rehin olmak istemem. Dedğiniz yere giderken, siz de adamlarımla beraber olacaksınız... Bana bir oyun oynanır-
sa, sizi polise teslim edecekler.

— Kabul, dedi genç Tupamaro. Bu akşam Victoria Plaza'nın önünde biri sizi bekleyecek. Ben de oraya gelecek ve arkadaşlarınızla kalacağım.

— Anlaştık, dedi Malko.

— Öyleyse, akşama görüşmek üzere! Bir kalleşlik yaparsanız, Ron Barber ölür.

*

**

Eski Rover Victoria Plaza'nın karşısında durduğunda az ötedeki bir araba farlarıyla üç kez işaret verdi.

— Onlar, dedi Flor.

Otelin önünde ABD Elçiliği'nin siyah bir Cadillac'ı duruyordu. Flor, Chris ile Milton'un yanına giderken Malko da içinde dört kişinin bulunduğu Rover'a bindi. Araç hemen hareket ederek Rambla yönüne saptı.

— Gözlerinizi ve ellerinizi bağlayacağız, dedi Tupamarolardan biri.

Malko emre uydu. Araba hayli yol aldıktan sonra durdu. Malko'nun koluna girip arabadan indirdiler. Seslerin yankılanmasından kapalı bir alanda bulunduğunu anladı.

— Dikkat, dedi bir ses. Önünüzde merdiven var.

Ellerindeki kelepçeler çıkarıldı. Malko indiği basamakları saydı: Yirmi bir basamak.

Hava rutubetliydi. Kulağına akan bir su sesi geldi, pis bir koku hissetti. Bir kanalizasyon-daydılar.

Biri elini tutup ona yol gösterdi. Bir çeyrek saat kadar yürüdüler. Sonra başka bir merdiven ve değişik sesler. Sonunda, gözündeki bantı çıkardılar... Sağlı sollu kapıların bulunduğu on, on beş metrelik bir koridordaydılar. Karşısında yüzleri maskeli üç adam duruyordu. İkisinin elinde demakineli tüfek vardı.

— Ron Barber'ı göreceksiniz, dedi içlerinden biri. Onunla sadece sağlığı hakkında konuşmaya hakkınız var. Aksi halde, hayatınızı tehlikeye atmış olursunuz...

Kapılardan birini açtı. Hücre daracık bir yerdi.

Ron Barber bir taburenin üzerine oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Ayaklarının arasında bir çorba kâsesi bulunuyordu. Kapı açıldığında kımıldamamıştı bile.

— Onu niye böyle çırılçıplak tutuyorsunuz? diye sordu Malko.

— Polis merkezinde arkadaşlarımıza böyle yaptıkları için, dedi Tupamarolardan biri.

Amerikalı hâlâ kımıldamamıştı.

— Barber! diye seslendi Malko.

CIA ajanı yavaşça başını çevirdi. Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. Tupamarolardan biri kolundan tutup onu hücrenin dışına çıkardı. Malko İngilizce olarak:

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? diye sordu.

Ron Barber daha bir dikkatle baktı Malko'ya.

— Sizi de mi yakaladılar? Kimsiniz siz?

— Buraya kendi isteğimle geldim, dedi Malko. Sizi kurtarmaya çalışıyorum. Frank Thorpe size yardım etmem için gönderdi...

— Frank Thorpe mu? Kimsiniz siz?

— Prens Malko Linge.

— Siz ha!

Şaşırdığı belliydi. Malko devam etti:

— Tupamarolar hapisteki iki arkadaşlarına karşılık sizi bırakacaklar. O iki kişiyi kaçırmaya çalışacağım.

Ron Barber başını salladı.

— Başaramazsınız. Maureen'e kendisini sevdiğimi söyleyin. Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim.

Maskeli adamlardan biri sanki çok konuşulmuş gibi esiri hücreğine itti ve Malko'nun gözlerini bağladı. Dönüş yolunda Malko sürekli Ron Barber'ın karısını düşünüyordu. Ona ne diyecekti?

*

**

Elçilik binası roketatarlara bile dayanacak güçte olduğu halde, Chris ile Milton en ufak bir çıtırtıda yerlerinden sıçıyorlardı. Tupamaroların genç kızı kurtarmak için buraya saldırmaları imkânsızdı.

Flor Catalina pencerenin yanında durmuş, Rambla'nın sokak lambalarını seyrediyordu. Birden, gorillere döndü.

— İşte, geliyor.

Malko bir taksiden iniyordu.

*

**

Flor başını kaldırdı. Bakışlarında sonsuz bir kin vardı.

— En ufak bir hatanızda, Barber fare gibi boğulur, dedi.

— Onu nasıl bu hale soktunuz? diye sordu Malko.

— Arkadaşlarımıza ne yaptıysa aynını uyguladık, dedi genç kız.

Odada dolanıp duruyordu. Birden, düşüncelerini okumuş gibi Malko'nun karşısına dikildi.

— Yanlışlıkla annemi öldürdüler. Babamı da. Babamın bütün suçu, çiftçilerin açlıktan ölmelerini istememesiydi... Ama Barber'in verdiği emirle öldürüldü...

Malko cevap vermedi. Haklı olan kimdi?

— Anladığım kadarıyla kanalizasyonları ezbere biliyorsunuz.

— Belediyenin elindeki tek planı çaldık, oturup ezberledik, dedi genç kız... Evet, işte Ron Barber'ı gördünüz. Kararınız nedir?

— Karar bana ait değil, dedi Malko. Washington'un iznini bekliyoruz.

— Ne zaman cevap alırsınız?

— Yarın geç saatlerde.

— Güzel. Eğer teklifimi kabul ediyorsanız, Aguilar Lokantası'nın kadınlar tuvaletindeki aynanın arkasına bir mesaj bırakın. Mesaj geceyarısından önce orada olmalı. Şimdi ben gidiyorum.

Flor çıkmak üzereyken geri döndü.

— Beni ele vermediğinize sakın üzülmeyin. Bir aksilik olsaydı dostunuz hemen öldürülecekti.

— Bundan eminim, dedi Malko.

— Juan Pare'ye de söyleyin, en kısa zamanda o da öldürülecek.

Kapıyı kapadı. Chris hemen Malko'ya döndü.

— Peşine düşüyor muyuz?

Malko gülümsedi.

— Kendinizi lağım faresine dönüştürecek sihirli değneğinizi varsa, hemen izleyin! dedi.

— Barber'ı gördünüz mü?

— Evet. Hayatta, ama çok kötü durumda.

Genç kızı bırakmakla belki iyi yapmamıştı, ama Barber'm hayatıyla da oynayamazdı.

*

**

ABD Büyükelçisi elindeki telekse bir göz atıp Malko'ya uzattı.

"Asilerle anlaşmanız imkânsız. Ron Barber'ı kurtarmak için Uruguaylılarla anlaşmaya bakın."

Malko elçiye döndü.

— Yani, Barber'ın idam fermanım mı imzalayacağız?

Elçi başını salladı, gülümsüyordu.

— Hayır, elinizdeki bu kâğıt ABD Hükümeti'nin resmi cevabı. Yani, dosyalarımıza koyacağımız ve bir aksilik olursa Uruguaylıların burnuna dayayacağımız cevap. Ben Frank Thorpe ile görüştim. Kararınıza yeşil ışık yaktı. Hemen harekete geçmenizi ve işi başarmanızı istiyor. Tabii, bunu kendi adınıza yapacaksınız...

— Ne yani, ben zevk için tek başıma hapishaneye saldıracak bir kaçık mıyım? dedi

Malko.

— Resmi göreviniz bu akşam sona eriyor, J diye devam etti büyükelçi. Montevideo polisini arayıp Ron Barber'm kurtarılma işini kendilerine bıraktığımızı söyleyeceğim. Bu arada sizin de Montevideo'da kalmanıza kimse karışmaz.

— Peki, bunu yutacaklarını mı sanıyorsunuz?

— Orasını bilemem, dedi Amerikalı. Ne yapmaya karar verdiğinizi bilmiyorum ve bilmek de istemem. Kalbim sizinle beraber, ama yakalanacak olursanız sizin için hiçbir şey yapamam.

Aman ne iyi!

— Peki, Chris ile Milton'u da alıyor musunuz?

— Onlar hakkında bir emir almadım. Onlar da pekâlâ burada bir süre turist gibi dolaşabilirler.

— Bundan pek hoşlanacaklar, dedi Malko.

Büyükelçi ayağa kalktı. Karanlık işlerden hoşlanmadığı belliydi.

*

**

Aguilar Lokantası tamamen doluydu. Malko oturduğu yerden kalkıp tuvaletlere doğru ilerledi.

Kadınlar tuvaletinin kapısı aralıktı. Etrafa bir göz attıktan sonra içeri daldı ve hazırladığı zarfı aynanın arkasına yerleştirip çıktı.

Yazdığı mesajda Flor ile buluşmak istediğini belirtmişti Malko. Bu girişimde Tupamaroların desteğine ihtiyacı vardı.

— Süt mısıрыyla yaşlı maymun ne olacak? dedi Chris.

Laura Iglesia ile Juan Pare'den söz ediyordu. Malko bir ân düşündü.

— Onları yanımıza almak tehlikeli olabilir. Ama yine de Juan Pare'den yardım isteyeceğim. Hayatına karşılık tabii.

Önlerinde sekiz günleri vardı ve imkânsız başarmak zorundaydılar.

XIV. BÖLÜM

Opel büyük kapının önünden ağır ağır geçerken Malko dikkatle üstündeki iri yazıya baktı: ESTABLITAMENTO PENITENCIA-RO. Hapishane kentin ortasında, denize karşı kurulmuş, etrafı sekiz metrelik yüksek duvarlarla çevrilmişti.

Malko ile gorilleri yaklaşık yarım saattir hapishanenin çevresinde dolanıp duruyor, bir çözüm bulmaya çalışıyorlardı. Durum hiç de umut verici değildi. Bina eğimli bir araziye kurulmuş, çevresindeki yan sokaklar trafiğe kapatılmıştı. Duvarların birleştiği köşelerde birer gözetleme kulesi bulunuyordu. Kısacası, kale gibi bir yerdi.

Malko yola çıkmak üzereyken, duvar dibindeki nöbetçilerden biri yolunu kesti, elindeki makineliyi doğrultarak arabaya yaklaştı.

— Ne halt yiyorsunuz burada?

Malko en masum tavrını takındı.

— Geçiyorduk. Ne oldu?

— Bu üçüncü geçişiniz oluyor. Burada durmak ve yavaşlamak yasaktır, bilmiyor musunuz?

— Hayır, bilmiyorduk.

— Şimdi yaylanın. Bir daha sizi görürsem, uyarmadan ateş açarım. Sonra gidin derdinizi elçiliğinize anlatın.

Malko gaza basıp uzaklaşırken dikiz

aynasına baktı. Asker arabasının plakasını alıyordu.

— Buraya girmek için bir tank taburuna ihtiyaç var, dedi Chris.

Laura İglesia'nın da dediği gibi hapishane, birkaç toplu firardan sonra çok iyi korunur olmuştu. Otelin önünde durduklarında, yanlarına bir kız yaklaştı ve elindeki kâğıdı pencereden atıp uzaklaştı. Kâğıtta tek bir satır vardı: "Saat on birde manastıra gelin." Anlaşılan, Flor aynanın arkasındaki mesajı almıştı.

*

**

Manastırın ziyaretçi salonundaki yaşlı rahibe kaşlarını çatarak Malko'ya baktı.

— Kızları ailelerinin dışında kimse ziyaret edemez.

— Ama Senyorita Catalina beni görmek istemiş, dedi Malko.

— Adınız nedir?

— Prens Malko Linge.

Cebinden bir kâğıt çıkarıp baktı.

— Tamam. Burada bekleyin.

Kadın salondan çıktı, bir kilit gürültüsü duyuldu. Malko odaya kapatılmıştı. Tanrının kullarına hiç mi hiç güven olmuyordu!

Aradan birkaç dakika geçti, kilitle birlikte kapı açıldı ve içeri Flor girdi. Yaşlı rahibe kapıdan kafasını uzatıp:

— Fazla, kalmak yok, dedi ve gitti.

— Beni niçin görmek istediniz? diye sordu Flor.

— Hapishaneyle ilgili bilgilere ihtiyacım

var. O iki arkadaşınıza haber verme imkânınız var mı?

— Zor,ama mümkündür.Son toplu firardan sonra müdür ve gardiyanları değiştirdiler. Ziyaretçiler her giriş ve çıkışta aranır. Hücresel devamlı kontrol edilir. Son olayda oradan bir seferde yüz altı arkadaşımızı kaçırdık... Kazılan tünelin toprakları ziyaretçiler tarafından dışarı taşındı. Hapishanenin bitişiğindeki iki evi satın almıştık. Şimdi evlerin bulunduğu o yoldan geçiş yasaklandı.' Hapishaneden kaçmak için kuş olmak gerek...

— Arkadaşlarınıza kaç gün içinde haber verebilirsiniz?

— İki günde.

— Her gün bahçeye çıkarıldıklarını söylemiş-tiniz. Saat kaçta oluyor bu?

— Dörtle dört buçuk arasında. Bitti mi?

— Bitti.

— Güzel. Bir daha sefere beni ancak hazır olduğunuzu bildirmek için rahatsız edin. Unutmayın, altı gününüz kaldı!

Genç kızın çıkıp gitmesinden sonra, Malko da arabaya döndü.

— Geciktiğinizi görünce sizi de rahip yaptılar diye çok korktuk, dedi Chris alaylı alaylı.

— Ne yapıyoruz bu durumda? diye sordu Milton.

Malko bir an düşündü. Flor, farkında olmadan iyi bir fikir vermişti: Hapishaneden kaçmak için kuş olmak gerekecekti!..

— Bir helikopter bulmaya gidiyoruz.

Tutsakları kurtarmanın tek yolu buydu.

Ama Uruguay'da helikopter bulmak, çölde su bulmaktan farksızdı. Hele, böyle bir iş için...

*

U 1 *

Askeri ataşenin oda pencereleri kurşun geçirmez camlarla kaplıydı. Meslek hayatının yarısından fazlasını Afrika'da geçirmiş olan Albay Verne, Uruguaylılardan korktuğu için pek ender dışarı çıkıyordu. Elindeki sigarayı söndürerek:

— Bu istediğiniz imkânsız, dedi. Bunu Pentagon'a teklif bile edemem.

Malko ısrar etti.

— Uruguay açıklarına bir uçakgemisinin gelmesi yeterli, dedi. Helikopterin numaralarını ve forslarını silip üzerine Uruguay polisinin armasını yapmak zaman almaz. Helikopter beni kent yakınında boş bir alandan alacak. Bütün iş bir gün bile sürmez...

Albay başını salladı.

— Çıldırılmışsınız siz! Ya polis helikopteri düşürürse? O zaman bir Amerikalı tarafından kullanıldığı ortaya çıkar. Ondan sonra, al başına belayı... Ron Barber'ı ben de severim, ama onun gibi on kişiyi kurtarmak söz konusu olsa, yine bu işe girmem. Üzgünüm.

Aslında, adamın haklı olduğunu Malko da biliyordu. Bir ordu helikopterini böyle bir tehlikeye atmak saçmalıktı. Ayağa kalktı.

— Sizi anlıyorum, albay. Başka bir çözüm yolu bulacağım.

Albay Verne onu kapıya kadar geçirdi, son olarak:

— Sizin mucizeler yarattığınızı biliyorum,

dedi. Ama bu kez, zor bir durumla karşı karşıyasınız...

Malko umutsuz ve yorgun olarak dışarı çıktı. Tutsakları ancak havadan kaçırabilirdi ve Uruguay'da sivil helikopter yoktu. Askerlere gelince, onlar da Tupamaroları kaçırmak için helikopter vermeye meraklı değillerdi herhalde...

*

**

Malko arabanın radyosunu kapayıp farla sinyal verdi. Maria Isabel görünmüştü. Üzerinde yine her zamanki kıyafeti vardı. Telefonda Malko'ya bu ıssız sokakta buluşabileceğini bildirmişti.

Opel'in yanına gelince, Malko kapıyı açtı.

— Atla içeri!

Genç kadın koltuğa kurulup bacak bacak üstüne attı. Malko eğilip boynundan öptü.

— Fazla kalamam, dedi Maria Isabel. Biri görürse mahvolurum...

Malko'nun elini bacaklarında hissedince sesini kesti ve kendini arkaya bıraktı. Bacakları aralanmış, soluğu hızlanmıştı.

— Çok geç kaldım, diye tekrarladı. Akşam yemeğine Galeon'a gidecektim.

— Eve geç mi dönersin?

— Niye sordun?

— Uğramayı düşünüyordum, tabii kocan burada değilse.

— Kocam yarın dönüyor.

— Güzel. Geç kalmamaya bak.

*

**

Maria-İsabel'in üstünde hiçbir şey yoktu. Darmadağınık yatağın halini görünce gülümsedi.

— Kocam bu hali bir görse, ikimizi de öldürürdü. Daha doğrusu seni kesin öldürürdü... Bana kıyabileceğinden pek emin değilim. ..

— Öyleyse biz de ona bir şey söylemeyiz, dedi Malko.

— Ama ben söyleyeceğim... Bu gibi şeyleri ona anlatmaktan zevk alıyorum. Gerçi inancına inanmıyor, ama ondan sonra benimle deliler gibi sevişiyor... Bir tuhaf oluyor... Hem benim için deliriyor, hem de beni öldürmek istiyor...

— İstersen, seni öldürme arzusunu kamçılayabilirim...

Genç kadın soran gözlerle Malko'ya baktı.

— Ne demek istiyorsun?

Malko her şeyi açık açık, en ince ayrıntısına kadar anlattı. Maria Isabel gibi bir kadına dürüst davranmak gerekirdi. Malko sözünü bitirince:

— Sanırım, sana yardım edebilirim, dedi.

— Ama bunun çok tehlikeli bir iş olduğunu biliyor musun?

— En kötü ihtimalle kocam beni bir ay bir yere kapatır döver, öldüreceğini sanmıyorum. Yapabileceği en kötü şey, intihar etmesidir. Bu da beni bir süre üzer... Peki, bu istediğin ne zamana gerekiyor?

— Salıdan önce.

— Pek kolay olmayacak.

— Daha geç olursa bir işime yaramaz.

— Anlıyorum. Peki, bu hizmetime karşılık sen ne yapacaksın?

Malko gözlerinin içine baktı. Maria Isabel şeytanca gülümsüyordu. Malko içinden böyle bir kadının kocası olmadığına dua etti.

XV. BÖLÜM

Maria Isabel külüstür cipten çıkıp da ayağını yere bastığı anda, jandarma kıışlasında hayat duruverdi. Albay Pedro Coso'nun karısı gibi bir yaratık buradakilerin rüyalarına bile kolay kolay girmezdi. Delice esen rüzgâr genç kadının eteğini havalandırınca, uzun zarif bacakları, dolgun baldırları ve pembe külotunun bir kısmı gözler önüne serildi.

Üsteğmen Colonia hemen helikopterinden atladı ve genç kadına doğru koştu. Albayın helikopter pilotu olan Colonia genç kadını bundan önce de gezdirmişti. Ona tutkundu ve bir kadını elde etmenin tek yolu da ona göre o kadının gözlerini kamaştırmaktı. Ama, Galeon'da bir şişe iyi şarabın 20 000 pezo olduğu bir dönemde 76 000 pezo aylıkla ne yapabilir-di? .. Kadının önüne gelince selam verdi.

— Helikopter hazır, senyora.

Maria Isabel genç üsteğmeni tepeden tırnağa süzdü.

— Bugün acelem yok. Bana kışlayı gezdirebilir misiniz?

Üsteğmen Colonia'nın mutluluktan soluğu kesildi. Genç kadının kokusu aklını başından alıyordu. Hele sutyen takmadığını farkedince iyice şapşallaştı. İlerdeki tek motorlu uçakları işaret ederek:

— Size keşif uçaklarımızı göstereyim, dedi.

Kışlada böylesine güzel bir kadınla dolaş-

maktan gerçekten büyük gurur duyuyordu. Genç kadın gösterilen her şeyle ilgileniyor, zaman zaman genç subayın gözlerine bakarak gülümsüyordu.

*

**

Yirmi dakika kadar sonra saatine bakarak:

—Artık yola çıksak, iyi olur, dedi.

Bell 47 modeli helikoptere doğru ilerlediler. Zeytin yeşiline boyanmış dört kişilik bir araçtı bu. Maria Isabel bacaklarını açıkta bırakacak şekilde koltuğa oturup emniyet kemerini bağladı. Pilot yerine geçtiğinde:

— Bununla çok uzaklara gitmek mümkün müdür? diye sordu.

— Saatte 140'la dört yüz kilometre uçabiliriz, dedi pilot. Tam depoyla Punta del Este'ye rahat rahat gidip geliriz.

Motor çalıştı ve biraz sonra araç ağır ağır havalandı.

Üsteğmen Colonia yeterli yüksekliğe ulaştı, helikopteri denize yöneltti. Punta del Este'ye en kısa yol buydu.

— Nereye gidiyoruz böyle? diye bağırdı Maria Isabel.

Colonia dizlerinin üstündeki haritayı işaret etti.

— Deniz üzerinden daha çabuk gideriz.

— Karadan gidelim, dedi genç kadın. Böyle si daha eğlenceli. Deniz beni korkutuyor. Yüzme bilmiyorum.

Üsteğmen bir an tereddüt etti, sonra telsizi açarak uçuş planını değiştirmek için kuleden izin istedi. Otuz saniye sonra izin verilmişti.

Maria Isabel emniyet kemerini çözüp bacak bacak üstüne attı. Sıyrılan eteğin altında beliren baldırları gören pilot, kafasına erimiş kurşun dökülüyor sandı.

— Karınız bizi böyle görse çok kıskanırdı, dedi genç kadın.

— Ben evli değilim, dedi Colonia.

— Öyleyse, kadınlarla aranız çok iyi olmalı.

Sonra eğilerek dudaklarını adamın kulağına değdirdi:

— Çok çok alçaktan uçmak istiyorum.

— Bunu yapamam, senyora. Yasaktır

— Benim hoşuma gideceğini bilseniz de mi?

Genç pilot Maria Isabel'in aralanmış dudaklarına bakarak yutkundu, sonra Bell 47'nin burnunu aşağı indirdi.

— Harika.

Arzusunun gerçekleşmesinden çok hoşnut kalmış gibi eğilip pilotun yanağına bir öpücük kondurdu.

— Sizi her zaman beğenmişimdir, üsteğmen. Ya siz? Siz de beni güzel buluyor musunuz?

Pilot cevap veremedi. Adamın sustuğunu gören Maria üsteledi:

— Size bir soru sordum, üsteğmen.

— Gerçekten çok güzelsiniz, diye karşılık verdi pilot boğulurcasına.

Maria sol kolunu adamın boynuna doladı.

— Öyleyse niye bu kadar çekingen davranıyorsunuz? Burada bizi kimse göremez ki!..

Bu doğrudu işte! Genç pilot böyle bir

fırsatı hayatta elde edemeyeceğini biliyordu. Başını genç kadına çevirdi. Bir düğmesi açılmış, bluzunun arasından nefis bir göğüs görünüyordu. Kan beynine çıkmıştı, ama kontrol cihazlarını bırakması söz konusu olamazdı. Albayın karısı iyice çığrından çıkmış, tahrik edici sözlerinin yerini şimdi elleri almıştı. Tanrının cezası hilokepterde otomatik pilot da yoktu ki!.. Maria İsabel'in zarif parmakları en olmadık yerlerde dolaşüyor, yarattığı zevk dayanılmaz olmaya başlıyordu. Ellerini kontrol cihazlarından çekemeyen bir erkeği uyar- mak Maria'nın da hoşuna gitmeye başlamıştı, ama görevi henüz bitmemişti. Birden:

— Neden şu helikopteri aşağı indirmiyoruz? diye sordu. Kısa bir süre için, kimsenin haberi olmaz...

— İmkânsız bu. Aşağıda insanlar var. Sonra, kontrol kulesi...

— Las Flores'in kuzeyinde bir dostumun büyük bir villası var. Oraya inersek bizi kimse rahatsız etmez. Dostum şu an Uruguay'da değil.

Üsteğmenin beyni dağılacak gibiydi. Maria İsabel hayatında gördüğü en güzel kadındı. Üstelik, albayının karısıydı. Ama, sevişmeyi teklif eden de oydu. İnanılmaz şey!

— Nerede bu villa?

— Rio Pan de Azucar'dan sonra. Küçük bir tepenin eteğinde. Villanın arkasında geniş bir düzlük var.

Üsteğmen telsizi açtı.

— Burası 876, iniş izni istiyorum. Yağ basıncında düşme var. Bir göz atacağım...

Montevideo kontrol kulesinden cevap hemen geldi.

— Repecho Üssü'ne ulaşmaya bakın. Biz onlara haber veririz.

Üsteğmen dudaklarını ısırdı. Otuz kilometre ötedeki üssü unutmuştu. Bell 47 bir süre daha uçtu. Üsteğmen tekrar telsizi açtı.

— Burası 876, üsse varabileceğimi hiç sanmıyorum. Motor 1500 devire düştü.

— Pekâlâ, hemen uygun bir yere inin ve durumdan bizi haberdar edin.

Telsizi kapadı. Genç kadının sözünü ettiği beyaz villa iki kilometre ötede belirmişti.

*

•**

Bell 47 tozu dumana katarak yere indi. Toz bulutu dağıldığında, panjurları kapalı villa belirdi. Üsteğmen hemen kontağı kapadı ve deliler gibi genç kadının üstüne saldırdı.

— Burada olmaz, sevgilim.

— Ama helikopteri terkedemeyiz ki!

• — Birkaç dakika için yapabiliriz. Evin arka tarafında bir samanlık var...

Genç kadın aşağı atlamıştı bile. Pilot da onu izledi ve arkasından koşmaya başladı. Samanlığa daldıkları anda birbirlerine sarıldılar.

İçersi hayli loştu. Maria İsabel üzerindeki- leri çıkarmaya başladı. Genç adam Maria'nın sıcak pürüzsüz tenine parmaklarını dokundurduğu anda, ensesinde soğuk bir metal hissetti.

— Sakin ol, üsteğmen!.. Sakin ol!

Genç subay bir an hayal gördüğünü sandı.

Ama Maria Isabel hemen uzaklaştı. Birden bir lamba yandı. Kısa saçlı dev gibi biri üzerine koca bir tabanca çevirmişti.

XVI. BÖLÜM

Üsteğmen Colonia bir Maria'ya, bir silahlı yabancıya baktı. Genç kadın tatlı bir gülümsemeyle:

— Beni bağışlayın, üsteğmen, dedi. Sizi buraya getirmek zorundaydım.

Bu sırada ortaya iki kişi daha çıktı, Biri silahsız, diğeri silahlıydı. Silahsız olan sarışın yaklaştı.

— Üsteğmen, sizinle tanışmak için bu yolu denemek zorundaydım. Helikopterinize ve size ihtiyacım var.

Genç subayın aklı iyice karışmıştı. Albayın karısı bu yabancılarla ne halt yiyordu?

— Kimsiniz siz? diye sordu.

— Benim kim olduğum sizi ilgilendirmez. Diyelim ki, Senyora Maria'nın arkadaşıyım.

— Peki nedir bunlar? Burada ne yapıyorsunuz?

— Size bir teklifte bulunacağım, dedi Malko.

Üsteğmen yavaş yavaş bir şeyler tahmin etmeye başlamıştı. Tupamarolara karşı savaşan yasadışı örgütün bir üyesiyle karşı karşıyaydı. Hükümetin onayıyla ordunun onlara silah temin ettiğinden haberdardı... Ama albayın karısı bunu daha önce pekâlâ açıklayabilirdi.

— Nasıl bir teklif bu, senyor? dedi.

— Tahmin edebileceğiniz gibi gizli sürdürmek zorunda olduğumuz bir harekâta giriştik.

Bu iki bey Amerikalıdır...

Orası belliydi! Üsteğmen gülümsedi.

— Birini kurtarmak için helikoptere ihtiyacımız var, dedi Malko. Başka çaremiz de yok...

— Anlıyorum, dedi subay. Ama...

— Merak etmeyin, tehlikeli bir şey değil. Gerçi birkaç el silah atılabilir, ama inanın, ateş edecek kişiler hiç iyi nişancı sayılmaz.

— Herhalde korkak biri sayılmazsınız, öyle değil mi? dedi Maria.

Üsteğmen gülümsedi. Hayır, korkak değildi ve gitgide daha da cesaretleniyordu.

— Bu kurtarma harekâtının beklemeye tahammülü yok, diye devam etti Malko. Her şey bir saat içinde bitmeli... Sizin iyi bir pilot olduğunuzu biliyorum. Sekiz metre yükseklikte duvarlarla çevrili küçük bir avluya ineceksiniz.

Pilot sıçradı.

— Sekiz metrelik duvarlar mı? Hapishane mi burası?

— Evet, Punta Carretas Hapishanesi, dedi Malko.

— İyi ama orada ne işiniz var? O hapishanede yalnızca asiler ve katiller bulunur.

— Kurtarmak istediğimiz iki kişi asidir, dedi Malko. Onları biriyle takas edeceğiz.

Colonia başını salladı.

— Delilik bu. Akıl alır gibi .değil... Helikoptere dönmem gerek. Telsizle arayabilirler...

— Benimle hemen havalanmanızı istiyorum, dedi Malko. Kırk dakika sonra burada

oluruz.

— Sizi anlıyorum, senyor, dedi pilot. Ama bu isteğiniz imkânsız. Hayatımı ve mesleğimi sizin için feda edemem.

— Eğer işler yolunda giderse, hiçbir şeyinizi feda etmiş olmayacaksınız. Helikopterin üzerindeki armaları değiştirmeye yarar her şey var burada. Sizi kimse tanımayacak. Helikopteriniz bozuldu ve albayın karısı buna tanıklık edecektir...

— Yine de imkânsız. Yapamam.

— Kabul etmezseniz başınıza ne geleceğini bilmiyorsunuz ki...

Maria Isabel pilota yaklaştı. Bakışları sertleşmişti.

— Buradan koşarak uzaklaşacağım. Yol uzak sayılmaz. Yoldan geçen bir arabaya atlayıp en yakın polis karakoluna gidecek ve helikopteri indirerek bana tecavüz ettiğinizi söyleyeceğim.

Pilot omuz silkti.

— Bu numarayı yutmazlar.

— Yutacaklardır. Çünkü gerçekten ırzıma geçilmiş olacak. Doktordan rapor alacağım. Herhalde mahkemeye çıkacak zamanınız bile olmaz. Kocam daha önce vurur sizi.

Üsteğmen iyice afallamıştı.

— İyice düşünün, üsteğmen. Ben yerinizde olsam teklifi kabul ederdim.

Uzun bir sessizlik oldu. Maria genç subayın yanına yaklaştı. Gözlerinde yine o eski ihtiraslı ifade vardı.

— Az önce söylediklerimde samimiydim, dedi. Sizi buraya getirdiğime gerçekten

üzüldüm. Fakat bu bir ölüm kalım meselesi. Daha sonraki aksilikler için size yardım edeceğim...

Gözleriyle başka şeyler de vaadediyordu.
Üsteğmen Malko'ya döndü.

— Pekâlâ, kabul ediyorum.

XVII. BÖLÜM

Simon Colonia yirmi dokuz yaşındaydı ve hayatında hiç bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyordu. Helikopterin sağ kapısı çıkarılmış, içeri giren dondurucu soğuk iliklerine dek işler olmuştu. Malko ile kendisi emniyet kemerlerini sıkı sıkıya bağlamışlardı. Helikopter radara yakalanmamak için denizi yalayaarak uçuyordu. Telsizle kontrol kulesine bir saatlik bir tamiraty olduğunu söylemiş, Maria da havalanmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurmuştu.

Saatine baktı. Dört dakika sonra hapishanenin üzerinde olacaktı. Kafasından ne yapacağını geçirdi. Avluda bir basket potası vardı ve inerken pervanenin ona çarpmamasına dikkat etmeliydi. Ya silahlı nöbetçiler? Onları da yanındaki sarışın haklayacaktı. Kucağında koca bir makineli tüfek vardı. Helikopterin armalarını bantla kapadıktan sonra aracın polis helikopterlerinden farkı kalmamıştı. Poliste de bunlardan yirmi tane vardı.

*

* *

Anahtarın kilitte döndüğünü duyan Lucas Prado yerinden sıçradı. Gardiyan geç kalmıştı. Saat dördü beş geçiyordu. Hapishanede derin bir sessizlik vardı. Diğer mahkûmlar film seyrediyorlardı. Arkadaşı Mendoza ile ona bu

hak tanınmamıştı, öğle vaktinden beri Lucas hücrelerinde dört dönüp durmuştu. Onları kurtarmaya geleceklerine bir türlü inanamıyordu. Nasıl kurtaracaklarını da bilmiyordu. Emin olduğu tek şey, avluda dolaşırken bir şeylerin olacağıydı,

Koridorun sonunda arkadaşı Mendoza ile karşılaştı, birbirlerine gülümsediler, sonra avluya çıktılar ve esnek adımlarla koşmaya başladılar. Bir süre sonra yukardan, gökyüzünden gelen bir ses duyarak başlarını kaldırdılar. Üstlerinde bir polis helikopteri uçuyordu ve bunun da bir tek anlamı olabilirdi: Planları polis tarafından duyulmuştu.

Birden, helikopter onlara doğru hızla alçalmaya başladı. Başlarındaki gardiyan da şaşırarak yukarı bakıyordu.

**

Üsteğmen Colonia lövyeyi itmiş, alçalmaya başlamıştı. Gözlem kulelerinden birindeki iki nöbetçi onları seyrediyordu. Malko silahını hazırlamıştı. Nöbetçilerden biri kulenin dışındaki parmaklıklı sahanlığa çıktı. Malko adama el sallayınca, o da karşılık verdi. Asiler hapishaneyi helikopterle basacak değillerdi ya! Helikopter yere düştüğünde gözlem kulelerinin görüşünden çıktılar. Pilot, kalkan tozların arasında araca doğru koşan iki kişi far ketti. Dönmekte olan pervanenin altından eğilerek geçtiler ve içeri atladılar.

— Çabuk, çabuk yükselin!

Avlu gardiyanı felç olmuş gibi hareketsiz

kalmıştı. Yanında silah yoktu. Birden, geri dönerek içeri alarm vermeye koştu.

Bell 47 hızla yükselmeye başlamıştı. Kule nöbetçileri yine el salladılar. Üsteğmen bu işin bu kadar kolay bittiğine bir türlü inanamıyordu. Aracın burnunu denize çevirdi, iyice alçalarak saate 160'la uçmaya başladı. Asilerden biri eğilerek pilotun omzuna vurdu.

— Hey arkadaş, bu üniformayı nereden yürüttün?

— Kendi üniformam, diye bağırdı pilot öfkelenerek.

Yavaş yavaş aklı başına geliyordu. Jandarma kuvvetlerinin bir subayı olmasına rağmen, asi kaçıyordu. Malko arkaya döndü.

— Üsteğmen bize isteği dışında yardımcı oldu. Helikopter ordu malı. Çalıntı değil...

Adamlar sustular, bir daha da konuşmadılar.

Lövyeye sınıksı yapışmış olan üsteğmen telsizden alarm işaretini bekliyordu. Kalktığı yere inmesine beş dakikalık daha yolu vardı. İçinden bir şey anlaşılmaması için dua etti. Sonunda, villa gözüktü. Helikopter yere dokunduğu anda da telsizden bir ses yükseldi:

— "Dikkat, dikkat! Bir helikopter az önce Punta Carretas Hapishanesi'nden iki tehlikeli asiye kaçtırdı..."

Malko yere atladı.

— Bravo! Gerçekten işinin ehli bir pilotsunuz.

İlerden Chris ile Milton gözüktüler. Peşlerinde de Maria vardı. Maria koştu, aşağı atlayan pilotun boynuna sarılarak dudaklarını

dudaklarına yapıştırdı.

— Harikasin! Gerçek bir erkeksin sen!

Senli benli konuşmaya başlamıştı. Helikopterden inen iki Uruguaylı ise çoktan Opel'e atlamıştı. Malko pilota döndü.

— Kontrol kulesine haber verip kalkışa hazır olduğunuzu bildirin, dedi.

Pilot telsizi açıp çağrı yaptı, aynı anda gürleyen bir ses duyuldu:

— Punta del Este'ye gitmekten vazgeçin. Derhal havalanıp Pando civarında bir yere konması mümkün asi helikopteri arayın.

— Fakat Senyora Maria IsabeFi oraya götürmem gerek, diye karşı çıktı pilot.

— Dediğimizi yapın. Emri hanımefendinin kocası verdi. Onu da yanınıza alın.

Malko elini uzattı.

— Hoşça kalın, üsteğmen! Dilerim her şey yolunda gider.

Arabaya atlamasıyla dört adam hızla uzaklaştılar. Maria pilota sokuldu.

— Hemen hareket etmeyeceğiz, değil mi? dedi kırılarak.

Genç kadının kokusu üsteğmenin aklını başından almıştı. Duraksadığını gören Maria:

— Korkacak bir şey yok, dedi... En kötü ihtimalle kocama gerçeği anlatırım...

Pilot sıçradı.

— Gerçeği mi?

— Yani, gerçeğin bir kısmını... Seninle sevişmek istediğimi ve seni buraya inmeye zorladığımı anlatırım. Sana düşman kesilir, ama bir şey yapamaz. Yoksa, tüm forsu kaybolur.

Üsteğmen daha fazla dayanacak durumda değildi. Maria'nın elini tuttu ve onu samanlığa sürükledi.

Hiç değilse yaptığı işin bedelini alacaktı...

XVIII. BÖLÜM

Malko bir elindeki adrese bir de kaldırım-daki direğe asılı yazıya baktı. Tereddüt ettiğini farkedenden Mendoza eğilerek:

— Burası, senyor, dedi.

Dükkân, Montevideo'ya otuz kilometre uzaklıkta, sakin bir kasabanın girişinde bulunuyordu. Dükkânın cephesine boydan boya "FUNERARIO"* yazılmıştı.

— Gidelim, dedi Malko.

Beş adam Opel'den çıktılar. Chris ile Milton'un gözleri iki Uruguaylının üzerindeydi. Helikopterden ayrılalı yarım saat olmuştu. Takas, Pando adlı bu kasabada olacaktı.

Dükkânın içine girdiklerinde arka taraftan iki kişi çıktı. Adamlardan biri Mendoza'ya doğru koşarak sarıldı. Diğer firari:

— Mendoza'nın kardeşidir, diye açıkladı.

Hep birlikte dükkânın arka tarafındaki bölmeye geçtiler. Burası tabutların yapıldığı büyük bir marangozhaneydi. Kendilerini karşılayan adamlardan biri telefon etti ve ahizeyi kapadıktan sonra:

— Her şey yolunda, senyor, dedi. Bizimkiler yarım saate kadar burada olacaklar.

Malko sıkıntısını belli etmemeye çalıştı. Montevideo'da olup bitenleri merak ediyordu. Dükkânda radyo yoktu ve elindeki Uruguaylı-

lardan bir an önce kurtulmak istiyordu.

Aslında, tam bir mucize gerçekleşmişti. Bakalım, Tupamarolar Ron Barber'ı iade edecekler miydi? Bunu zaman gösterecekti.

Mendoza'nın kardeşi elinde bir kadeh konyakla Malko'ya yaklaştı.

— Senyor, eğer siz de katılırsanız özgürlüğün şerefine içmek istiyoruz.

Malko kadehi alırken Maria ile pilotu düşündü. O sırada tepelerinden bir helikopter geçti. Polis onları arıyor olmalıydı.

*

**

İlk araba tam dükkânın önünde durdu. Arkası çelenklerle dolu eski bir cenaze arabasıydı bu. Onun arkasında da iki eski Ford durdu. Arabalardan yas kıyafetleri giymiş adamlarla yine siyahlara bürünmüş bir kadın indi. Malko onun Flor Catalina olduğunu anlayınca, gülmek için kendini zor tuttu.

Flor, peşindeki birkaç adamla dükkâna girdi, iki firari hemen koşarak genç kıza sarıldılar. Dükkânda göz yaşartıcı mutlu bir tablo oluşmuştu.

— Başaracağınızı hiç sanmıyordum, dedi genç kız Malko'ya. Helikopteri de nereden buldunuz?

— Ben sözümde durdum, diye karşılık verdi Malko. Ron Barber nerede?

Flor, iki adamın içeri soktukları tabutu işaret etti.

— İşte orada.

— Onu görmek istiyorum.

— Göreceksiniz.

(*) Cenaze Levazımatçısı

İspanyolca bir emir verdi. Mendoza'nın kardeşi eline bir tornavida alıp tabutun kapağını açmaya koyuldu. Malko ile goriller sırtlarını duvara vermişler, karşılaşabilecekleri beklenmedik bir olaya karşı tetikte bekliyorlardı. Nihayet, tabutun kapağı açıldı. Malko kalbi çarparak ilerledi.

Ron Barber hâlâ çırılçıplaktı. Tabutta sırtüstü yatıyordu. Malko eğilip kulağını Amerikalının kalbi üzerine koydu. Teni ılıktı ve kalbi atıyordu.

— Ne yaptınız ona? diye sordu.

— Uyuşturucu verdik, dedi Flor. Kendisini takasa götürdüğümüze bir türlü inanmadı. Polis barikatlarını aşarken bağırabilirdi. Bir iki saate kalmaz, ayılır.

— Tamam, dedi Malko. Oradan çıkaralım onu.

— Biz Pando'yu hemen terkedeceğiz, dedi Flor. Siz de arkamızdan on dakika sonra hareket edersiniz.

— Kabul, dedi Malko.

Adamlar hapisane firarilerini tabutlara yerleştirip arabalara yüklediler. Sonra, cenaze arabasından bir üçüncü tabut çıkararak dükkâna doğru ilerlemeye başladılar. Malko bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken, adamlardan birinin ayağı kaldırıma takıldı ve elindeki tabutu bıraktı. Tabut yere düştü, kapağı açıldı ve kaldırıma ağır makineli sınıftan bir Kalaşnikof fırladı. Tabutu düşürmüş olan adam hemen eğilip silahı aldı ve yerine yerleştirdi. Tabutta daha başka silahlar da vardı. Bu arada yoldan geçen halk

yavaş yavaş çevrelerinde toplanmaya başlamıştı. Flor öfkeden kıpkırmızı kesilerek:

— Acele edin! diye bağırdı.

Adamlar silah dolu tabutu dükkâna bırakıp arabalara doğru koşarken, Malko gorillere döndü.

— Biz de kaçalım.

Barber'in üzerine bir battaniye örtüp yerden kaldırdılar. Malko kapıya ulaştığında, sokağın köşesinde bir polis arabası belirdi. Araba yolu keserek durdu ve içinden dört polis fırladı. Malko bir kâbusta yaşamış gibi Tupamarolardan birinin Kalaşnikofu kurduğunu gördü. Silah sesleri kulak zarlarını zorladı.

Polislerden biri hemen olduğu yere yığıldı. Tupamarolar deli gibi ateş ediyorlardı. Diğer üç polis zikzaklar çizerek kaçmaya başladı. Flor iki bacağını açmış, iki eliyle tuttuğu tabancasıyla ateş kusuyordu. Polislerin bir yerlere gizlenmeleriyle birlikte hemen arabalara atladılar ve hareket ettiler.

Malko, karşı kaldırımda duran Opel'e baktı. Arabaya doğru birkaç adım attı ve aynı anda çevresine düşen mermilerle bir anlık tereddüt geçirdi. Sonra, geri dönerek dükkâna sığındı.

— Telefon etmeliyiz, diye bağırdı Chris'e. Polise buradakilerin biz olduğunu bildirmeliyiz.

Telefonu kaldırdı. Çalışmıyordu. Birden tanıdık bir ses duyuldu. Bir helikopter yaklaşıyordu. Ahizeyi yerine bırakmak üzereyken dükkânın vitrini kurşunlarla darmadağın

oldu. Tabutların arkasına sinen Chris:

— Onlara burada olduğumuzu bildirmeliyiz! diye bağırdı.

Malko sonunun geldiğini düşündü. Polisler hareket eden her şeye ateş ediyorlardı... Eğilerek arka tarafa geçti, karşısına eli silahlı bir Tupamaro çıktı. Sapsarı kesilmiş olan dükkân sahibi:

— Bizi gebertecekler, senyor! dedi.

Malko marangozhanenin köşesinde duran eski Cadillac'ı işaret etti.

— Çalışıyor mu bu?

— Biraz zor çalışır, ama çalışır.

Üzerlerinden yine helikopter geçti ve dükkân ağır makineliyle tekrar tarandı. Helikopter bir tur atıp dönmek üzere uzaklaşıyordu. Bu son şansları sayılırdı. Malko gorillere bağırdı:

— Çabuk, Barber'ı arabanın arkasına yatırın.

Barber'ı tabutların konduğu boşluğa uzattılar, kapısını kapadılar. Motor bir iki öksürmeye çalıştı. Chris ile Milton Malko'nun yanına atladılar. Tupamaro tahta kapıyı açtı ve eski Cadillac hareket etti. Önlerinde bomboş bir alan vardı. Bunu geçtiler mi, üç yüz metre sonra yola çıkacaklardı. Malko gaza bastı. Aynı anda, yaklaşan helikopterin sesini duydular. Helikopter yeri yalayarak yaklaşıyordu. Yan kapısı açılmış ve dışarı 12.7Tik bir ağır makinelinin namlusu uzatılmıştı. Kendilerini kaçmaya çalışan Tupamarolar sanıyorlardı.

Malko arabayı durdurup dışarı çıktı ve elini

sallamaya başladı. Helikopter aynı hızla yaklaşıyordu. Adamların niyetlerinde kararlı olduklarını anlayınca kendini yan taraftaki hendeğe attı. Birkaç saniye sonra, Chris ile Milton da yanında bittiler. Helikopter geldi ve Cadillac'm üzerinde durdu. Ardından ağır makinelinin sesi duyuldu. Araba bir anda delik deşik oldu ve motor kısmı yanmaya başladı.

— Barber! diye bağırdı Malko.

Milton yattığı hendekten doğruldu ve Colt'unu doğrultarak helikoptere ateş etti. Aracın camları parçalandı ve makineli tüfek hemen sustu. Helikopter yana yatarak hızla uzaklaştı. Chris ile Milton Cadillac'a koştular, arka kapıyı açmak üzereyken biraz ilerde askeri bir kamyon durdu ve içinden askerler çıktı. Malko:

— Karşı koymayın! diye bağırdı gorillere.

Üçü birden doğruldu. Askerler koşarak yaklaştılar ve sille tokat girdiler.

— Bana bir subay çağırın! diye bağırdı Malko.

Ama dinleyen kim? Adamlar öldüresiye vuruyor, Malko Amerikan vatandaşı olduklarını söylemesine rağmen kimse dinlemiyordu. Nihayet yanlarında bir cip durdu ve içinden bıyıklı bir subay indi.

— Biz elçiliğe bağlı Amerikan vatandaşlarıyız, dedi Malko. Senyor Toledo bizi tanır. Hemen kendisine haber verin.

— Peki, niye polisler ateş ettiniz? diye sordu subay. Asilerle beraberiniz. Sizi gördüler. Yalan söylüyorsunuz...

— Biz, sizin beceriksiz polisinizin becere-

mediği işi yapıyorduk, diye karşılık verdi Malko. Tupamaroların elinden bir tutsağı kurtardık. Poliste danışmanlık yapan Ron Barber'ı. Şu anda arabanın içinde.

— Bir bakalım öyleyse.

Bir kısmı yanmış olan arabaya yaklaştılar. Arabanın arka kısmı sağlamdı, ama havadan açılan ateş sonucu mermiler kasayı boydan boya taramıştı.

— Onu hemen oradan çıkartın, diye emretti subaya.

İki asker Ron Barber'ın bedenini dışarı çekti. Üzerindeki battaniye kıpkırmızıydı. Malko, korktuğunun başına geldiğini hissetti. Askerleri iterek Ron Barber'ın vücuduna yaklaştı.

XIX. BÖLÜM

Ron Barber'ın yüzü kireç gibi bembeyazdı. Malko üzerindeki battaniyeyi kaldırdı. Amerikalının sol memesinin altında bir kurşun yarası vardı. Nefes aldıkça yarasından kan çıkıyordu.

— Ölmek üzere, dedi Malko. Onu hemen hastaneye götürmek gerek...

— Arabam yok, dedi subay. Hem bu adamın sözünü ettiğiniz kişi olduğu ne malum? Yâ bir Tupamaro ise...

Malko kanın beynine çıktığını hissetti.

— Çabuk telsizle bir helikopter çağırın, diye bağırdı. Dediğimi yapmazsanız rütbelerinizden olursunuz.

Sapsarı kesilen subay uzaklaştı. Üç dakika sonra da bir helikopter yanlarına indi. Subay, pilota kısa bir açıklamada bulunduktan sonra yaralıyı araca yerleştirdi.

— Chris, siz de onlarla gidin.

Amerikalı hemen hilokeptere atladı ve araç havalandı. Uzaklaşmalarını izleyen Malko, subaya döndü.

— Şimdi beni Senyor Toledo'ya götürün.

*

**

Malko camlı kapının ardından Ron Barber'ı seyrediyordu. Karısı Maureen yatağın yanındaki bir iskemleye oturmuştu. Başını kaldırdı ve Malko'ya gülümsedi. Avusturyalı, elçilik doktoruna dönerek:

- Kurtulma şansı nedir? diye sordu.

Ron Barber için o akşam ABD'den iki cerrah getirtilmişti.

— Pek parlak değil, dedi doktor. Kurşun atardamarı sıyırmış. Kanı durdurmak çok zor oldu. Gerekli ameliyata dayanıp dayanmayacağına bilemiyorum.

Koridorda bir gürültü oldu. Büyükelçi geliyordu. Malko'nun karşısına geçip yaralı hakkında bilgi aldıktan sonra:

— Frank Thorpe sizi tebrik ediyor, dedi. Akıl almaz bir iş başardınız. Gerçekten tebrikler, ama şu helikopteri nereden buldunuz, kuzum?

Malko gülümsedi.

— Bu meslek sırrıdır, sayın elçi.

Diplomat ısrar etmedi.

— Her neyse, şimdi bir an önce Montevideo'dan kaçmaya bakın. Uruguaylılar size ateş püskürüyor. Onları yatıştırmaya çalıştım, ama olmadı. Tupamarolarla işbirliği yaptığınızı ileri sürüyorlar. Punta Carretas'tan kaçan iki firariyi yakalayamamışlar. Toledo sizi bir kaşık suda boğacak.

Malko bunun böyle olduğunu birkaç saat önce anlamıştı. Polis şefi başının belaya girmeyeceğini bilse, onu hemen oracıkta öldürecekti. Polis merkezinin dördüncü katma çıktığında, iki saat boyunca sorguya çekilmişti. Elçiliğin baskısı olmasa, oradan sağlam çıkması imkânsızdı.

Malko, elçinin iznini isteyip ayrıldı. Hastaneden çıkarken El Pais ile El Dia gazetelerini satın aldı. Ne Ron Barber'dan ne

de Pando'daki çatışmadan söz edilmişti. Firar olayı da yer almamıştı gazetelerde. Malko, Uruguaylıların Ron Barber'dan niçin söz etmekten kaçındıklarını anlayamadı.

Bu arada, güzel Maria Isabel'in başına neler geldiğini de çok merak ediyor, ama telefonu açıp sormaya cesaret edemiyordu.

*

**

Yediği tokatla sendeleyeyen Maria tsabel iki adım geriye fırladı. Yüzü nefretle buruşmuştu.

— Bir daha bunu tekrarlayacak olursan, beni rüyada bile göremezsin, anladın mı?

Albay Pedro Coso yumrukları sıkılı, kolları gerilmiş bir durumda kalakaldı. Öfkeden kuduruyordu. Üzerinde ipincecik ipek bir gecelik bulunan karısına baktı. Şu an onu yatırıp ırzına geçercesine sevişmemek için kendini zor tutuyordu. Ama, her şeyden önce gerçeği öğrenmeliydi.

Bir saat kadar önce masasına firar dosyasını ve bütün helikopterlerin uçuş planlarını getirmişlerdi. Ne halt yediği belli olmayan tek araç, karısının bulunduğu helikopterdi... Önce Maria'yı sorgulamayı uygun bulmuştu.

— Gerçeği öğrenmek istiyorum, dedi sesine hakim olarak. Yoksa, seni gebertirim.

— Gerçekten bunu öğrenmek istiyor musun?

Kadının kendinden emin haliyle bir an kuşkuya düştü, içinden "hayır" demek geldi, ama ok yaydan çıkmıştı. Hafifçe başını

salladı.

— Sana gerçeği söyleyeceğim. Uzun zamandır Simon Colonia'yı arzuluyordum. Bugün bu arzuma eriştim. Helikopter aslında bozulmadı. Ona yere inmesini söyledim. Dışarı çıktık ve...

— Yeter! Kes sesini, yalancı...

Maria Isabel ağır adımlarla kocasına yaklaştı, geceliğinin etekliğini yukarı kaldırdı.

— Şuraya baksana!

Albay bakışlarını dediği yere kaydırınca kalçasının üzerinde diş izleri gördü. İçinde müthiş bir arzu ve nefret vardı. Ne orospuydu bu kadın! Anlattıklarında samimi olduğu belliydi, ama böyle bir rastlantı da akıl alır şey değildi.

Diğer taraftan, karısının Tupamarolarla bir ilişkisi olmadığından emindi. Üsteğmenin de öyle.

Bir şeyler söylemiş olmak için:

— Niçin Colonia'yı seçtin? diye sordu.

— Niye seçmeyeyim? Çok çekici bir genç.

Bir süre bakıştılar. Maria Isabel devam etti:

— Eğer ona herhangi bir şey yapacak olursan, seni terkederim.

Maria arkasını döndü, hışımla odasına kapanıp kapıyı kilitledi. Albay tek başına kalınca bir koltuğa oturup düşündü. Karısının her şeyi anlatmadığından emindi. Ama bir soruşturma açtıracak olursa, onu kaybedeceğini de biliyordu. Ordu içinde kendisini arkadan vuracak derecede güçlü birisi yoktu. Eğer üsteğmen gerçekte rezil bir işe bulaşmışsa, bunu açıklayacak en son kişi yine

kendisiydi. Yani kısacası, firara katılan helikopterin kime ait olduğu hiçbir zaman öğrenilemeyecekti. Bu durumda en iyi çare, susmaktı.

XX. BOLUM

Telefonun çalmasıyla Malko ahizeyi kaldırdı. Arayan büyükelçiydi.

— Şu an hastanedeyim, dedi diplomat. Derhal buraya gelin, tuhaf şeyler oluyor.

Hat kesilmişti. Malko ahizeyi bıraktı. Hemen giyinmeye başladı. Sokağa çıktığında bir taksi çevirip atladı. Chris ile Milton hediyecek eşya almak için alışverişe çıkmışlardı.

*

**

Maureen başını ellerinin arasına almış, hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Büyükelçi ise, doktorlar, hemşireler ve polislerden oluşan bir kalabalığın arasında öfkeli öfkeli tartışıyordu. Malko'yu farkeder farketmez gruptan ayrıldı. Malko, Ron Barber'ın odasına bir göz attı, oda boştu.

— Barber nerede?

— Ron üç saat önce öldü, dedi büyükelçi.

— Peki, ceseti nerede?

— Mesele de bu ya zaten! Ron aldığı yaradan öldü. Karısı yanındaydı. Ölümünden yarım saat sonra odaya giren birkaç kişi cesetini hastane morguna götüreceklerini söylemiş. Karısı da karşı koymamış. Bana telefon etti. Morga indiğinde kocasının cesetini bulamamış. Hemen buraya geldim. Önce bir yanlışlık yapıldığını sandım, sonra

gerçeği anladım. (Sesini alçaktı.) Ron Barber'ın ceseti çalındı.

Malko şaşırdı.

— Peki ama kim ve neden çaldı?

— Bilmiyorum. Hastane nöbetçilerine bakılırsa, gelenler polismiş. Kimliklerini göstermişler. Merkeze telefon ettim, polis şefi bunun Tupamaroların işi olduğunu söyledi.

— Tupamarolar mı? Niye ama?

Malko düşünceli bir tavırla dışarı çıktı. Önemli bir neden olmadıkça bir ceseti çalmaya kim teşebbüs edebilirdi? Sonra, bu ceset kimin işine yarardı?

Bir taksi çevirip otelin adresini verdi. Arabadan inene kadar da kendi kendine hep aynı soruyu sordu. Kapıya doğru ilerlerken, yanına biri yanaştı. Paraguay Konsolosu'nun fedaisi Enrico idi bu.

— Senyor Juan.Pare hemen sizi görmek istiyor, dedi adam.

Tam da sırasıydı ya! Juan Pare olayı duymuş olmalıydı.

— Peki, ama önce arkadaşlarıma haber vermeliyim.

— Buna zamanınız yok, senyor.

Malko sırtına dayanan bir tabanca namlusu hissetti. Aynı anda, yanlarında Angel belirdi. Yapmacık bir kibarlıkla:

— Senyor mesele çıkarmadan bizi izleyebilir mi? diye sordu.

Bu durumda, niye olmasın!

Avusturyalıyı ilerde bekleyen eski bir Ford'a atıp hemen hareket ettiler. Kaçırılması bir dakika bile sürmemişti. Enrico uzandı ve

Malko'nun silahını aldı.

— Senyordan bizi bağışlamasını rica edeceğiz, dedi. Biz sadece emirleri uyguluyoruz.

Malko bu işten hiç hoşlanmamıştı. Juan Pare onu silah zoruyla çaya davet ediyormamıştı.

Yirmi dakika sonra villanın önünde durdular. Malko iki Paraguaylı'nın ortasında binaya girdi. Salonda iki kişi vardı. Biri Paraguaylı diplomat, diğeri de polis şefi Ricardo Toledo. Malko'yı farkedenden polis şefi pis pis sırıttı.

— Senyor Linge, demek davetimizi kabul ettiniz!..

Malko ortada bir dolap döndüğünü hissetti.

— Ne demek oluyor bu saçmalık? diye sordu sert bir sesle.

Toledo'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Gözünün önüne düşen perçemi arkaya atıp:

— Senyor, dedi, beni çok komik duruma düşürdünüz. Mevkim nedejiyle size bir şey yapamayacağım için dostum Pare'den yardım istedim.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Senyor Linge,gördüğüm kadarıyla asileri pek seviyorsunuz. Biz de size onlara yaptıklarımızı yapacağız. Yani, Ron Barber'ın akıl ettiği numarayı.

Malko cevap vermedi. O sırada yan odanın kapısı aralandı ve Laura Iglesia çıktı. Genç kadını gören Juan Pare hırsla bağırdı:

— Çabuk, odana dön!

Kapı tekrar kapandı.

— Sizinle Angel ile Enrico meşgul olacak, dedi Juan Pare. Dostluğumuzun böyle bitmesine gerçekten üzüldüm. Fakat, dostum Toledo'nun hiçbir arzusunu geri çeviremem.

*

**

Enrico ıkına sıkına kaldırdığı beton bloku Malko'nun ayakları dibine getirdi ve elektrik kablo suyla bağlamaya başladı. Malko Juan Pare'nin garajına bir göz attı. Demek Tupamaro şeflerini burada ölüme hazırlıyorlardı.

Beton parçasının ayaklarına bağlanmasından sonra elleri arkadan kelepçelendi. Kiralık katiller işlerinin bu aşamasını bitirmiş sayılıyorlardı. Enrico bahçeye çıktı. Biraz sonra, eski Ford geri geri garaja yanaştı. Malko'yu kaldırıp otuz kiloluk betonla arabaya taşımaları beş dakika sürdü. Arabayı çalıştırıp hareket ettiler.

Carrasco'nun sakin yollarında on dakika kadar ilerledikten sonra araba durdu. Enrico kapıyı açtı, Malko Rio de la Plata'dan esen serin havayı ciğerlerine çekti. Bulundukları yerin ağaçlar nedeniyle yoldan görülmesi imkânsızdı. Malko'yu arabadan indirip kumsalda sürüklemeye başladılar. Sıcak kumlar yerlerini rutubetli kumlara bıraktı. Malko ürperdi. Kumsaldan birkaç metre açıktaki bir sandal vardı. Enrico Malko'yu sırtladı ve suya girerek sandala kadar ilerledi. Kurbanını tekneye bıraktıktan sonra kendi de bindi. Angel sandalı itip atladı. Diğeri küreklere

geçmiş, sandalın burnunu açık denize çevirmişti.

— Bu yaptığımız çok pis bir iş, senyor, dedi Enrico. Özellikle sizin gibi mert biri söz konusu olunca daha çekilmez oluyor...

— Peki, niye yapıyorsunuz bu işi? diye sordu Malko.

— Emir kuluyuz, senyor. Geçindirmek zorunda olduğumuz ailelerimiz var. Siz çok mert bir erkeksiniz...

Fare gibi boğulacak olduktan sonra mertliğin ne anlamı vardı!

Deniz çarşaf gibiydi. Küreklerin suya girerken çıkardığı sestten başka gürültü duyulmuyordu. Malko yolun ne zaman biteceğini düşünürken, Enrico:

— İşte geldik, dedi.

Sahilden yirmi metre kadar açılmışlardı. Enrico kürekleri bıraktı, arkadaşıyla birlikte betonu kaldırıp sandalın küpeşesine dayadı. İkisi de Malko ile gözgöze gelmekten kaçınıyordu. Malko'yu da sandalın kenarına çektiler. Biri koltuk altlarından kaldırırken diğeri betonu suya yuvarladı.

XXI. BOLUM

Ciğerlerindeki havayı bir süre için de olsa tutmak isteyen Malko, ağzını sımsıkı kapamış, kurşun gibi Rio de la Plata'nın sularına gömülüyordu. Aslında, ancak birkaç saniyelik ömrü kaldığını çok iyi biliyordu. Elleri serbest bile olsa, ayağındaki betonla kurtulması imkânsızdı.

Dibe iniş fazla sürmedi. Derinlik altı metre kadardı. Betonun dibe değmesiyle kaldırdığı çamurlu kumlar etrafını bir sis perdesi gibi sardı. Ciğerlerindeki basınç dayanılır gibi değildi. Bir an önce ölüp kurtulmak için ağzını açması yeterliydi.

Birden, kendisine doğru yaklaşan iki karaltı farkettiler. Biraz dikkatli bakınca bunların iki balıkadam olduğunu anladı. Sırtlarında oksijen tüpleri vardı. Ne aptallık! Adamlar kendisini kurtarmaya gelmiş olsalar bile, onu betondan kurtarmaları dakikalar alırdı.

Balıkadamlardan biri Malko'ya yaklaştı. Elinde küçük bir oksijen tüpü vardı. Tüpe bağlı kauçuk hortumun maskesini Malko'nun ağzına dayayarak arkadan bağladı. Avusturyalı bir anda ciğerlerine dolan taze havayla kendine geldi.

Diğer balıkadam elindeki bıçakla kabloları kesmeye uğraşıyordu. Malko birden maskelelerin ardındaki yüzleri tanıdı: Chris ile Milton idi bunlar. Nihayet ayaklarındaki ağırlık yok

oldu ve hep birlikte su yüzeyine çıktılar. Çevreyi kontrol ettikten sonra sessiz kulaçlarla sahile doğru yüzmeye başladılar. Ayakları dibe değip de yürüyebilecek duruma geldiklerinde, ağızlarındaki maskeleri çıkardılar.

— Sanırım, tam vaktinde yetiştik, dedi Chris.

Malko'nun bu mucizeyi hâlâ aklı almıyordu. Kumsala çıkarlarken:

— Nasıl oldu da beni buldunuz? diye sordu.

— Bizim asıl korkumuz sizi suya atmadan önce beyninize bir kurşun sıkmalarıydı, dedi Milton. Suya bırakıldığınız anda, biz sandalın altındaydık.

Malko kendini kumlara bıraktı. Çevre bomboştı. Goriller üzerlerindeki balıkadam elbiselerini çıkarırlarken ağaçların arasında bir karaltı belirdi ve Malko'ya doğru yaklaştı.

— Tanrıya şükür hayattasınız!

Laura İglesia sevincini saklamıyordu. Elindeki büyük havluyla Avusturyalıyı kurulamaya başladı.

— Sizi onun sayesinde kurtardık, dedi Chris.

Malko ile genç kadın gözgöze geldiler.

— Bilseniz nasıl korktum, dedi Laura.

— Bir de o korkuyu bana sorun, diye karşılık verdi Malko. Peki, nasıl haberleştiniz?

— Sizi merak edip Juan maymununun villasına geldik. Tam o sırada Laura da binadan çıkıyordu. Bizi aramaya geliyormuş. Yaptıkları planı duymuş, durumu bize anlattı. Juan Pare'nin atölyesine girip sualtı takımla-

rını aldık ve onlardan önce sahile geldik. Siz sandala binerken biz sudaydık, dedi Chris.

Malko biraz daha iyi hissediyordu kendini. Chris ile Milton giyinmişler, silahlarını kuşanmışlardı.

— Şimdi gidip o maymunu bir ziyaret edelim, dedi Chris.

— Ama önce şu kelepçelerden kurtulmalıyım, dedi Malko.

— Bize gidelim. Evde araç gereç bulunur, diye söze karıştı Laura.

*

**

Malko bileklerini ovarken Chris de alnında biriken terleri sildi. Çelik kelepçeleri testereyle kesmek hayli zamanlarını almıştı. Malko terasa çıktı. Laura'nın apartmanı Playa Pocitos'un tam karşısındaydı. Gecenin serin havasını içine çekerek:

— Acıkmışım, dedi.

İki goril harekete geçmek için sabırsızlanıyordu.

— Onların hesabını yemekten önce göremez miyiz? diye sordular bir ağızdan.

— Acelemiz yok, dedi Malko. Unutmayın ki, yabancı bir ülkede ve bizi sevmeyen bir polis şefinin karşısında bulunuyoruz...

İçerde sosis hazırlamakta olan Laura bağırdı:

— Angel ile Enrico'nun her akşam nereye gittiklerini bilirim. Rıhtımdaki küçük barın müdavimleridir her ikisi de.

— Bu akşam da oraya giderler mi dersiniz?

-Elbette. Özellikle birini öldürdükleri ak-

şam giderler.

Bunu birazdan öğreniriz, dedi Malko.
Simdi karnımızı doyuralım.

XXII. BÖLÜM

Enrico bardan çıkıp yalpalayarak birkaç adım attı. Brezilya konyaklarıyla Fransız yosmaları aklını başından almıştı. Sokak boş ve sakindi. Arkadaşı Angel'in gelmediğini görünce, geri dönüp barın kapısından bağırdı:

— Angel! Pis zampara!

Angel, kasanın çevresindeki iki yosmanın yanında takılıp kalmıştı. Ceketinin önü açılmış, Lüger'in kabzası meydana çıkmıştı. Bar sakinleri onların polis tarafından desteklendiğini bildiği için pek sataşmak istemezlerdi.

— Git arabayı getir, diye karşılık verdi Angel. Yürüyecek halde değilim.

Enrico küfrederek silahını çekti ve raftaki şişelere bir el ateş ettikten sonra kapıyı kapayıp arabaya doğru yürüdü. Ford'un yanına gelince kapıyı açtı ve gördüğü manzarayla donup kaldı. Direksiyonda biri oturuyordu. Adam yavaşça başını çevirince Enrico'nun korkusu daha da arttı. Hızla geri dönüp koşmaya başladı. Bara girdiğinde yüzü allak bullaktı.

— Ne bu halin? diye patladı Angel. Sana arabayı getirmeni söylemiştim.

Enrico yakasına yapıştı.

— Çabuk benimle gel. Yürü...

Angel'in sallandığını görünce kulağına eğildi.

— Denize attığımız o herif bizim arabanın direksiyonunda oturuyor.

— Hadi oradan sarhoş herif!

- Gel de kendi gözlerinle gör!

Angel yanındaki yosmalardan izin isteyip yerinden kalktı. Birlikte dışarı çıktılar ve Ford'a doğru yürüdüler. Araba bomboştu. Angel, Enrico'ya döndü.

— Bu kadar konyak içersen böyle olur, sersem, diye gürlledi. Ayağında otuz kilo beton bulunan bir adam suyun dibini bir boyladı mı, bir daha hayatta çıkamaz oradan...

— Bu duruma göre değişir, dedi bir ses arkalarından.

iki katil aynı anda arkaya döndü. Kendi elleriyle suya attıkları sarışın gringo karşılarında, kaldırımında duruyordu.

— Madre de Dios! diye mırıldandı Angel.

Aynı anda da elini belindeki tabancaya attı. Ama, sarışın gringonun elinde nereden çıktığı belli olmayan bir silah belirmişti. Üç el silah sesi duyuldu ve Angel göğsünde kocaman bir delikle yere devrildi.

Enrico şaşkın şaşkın bakıyordu, imkânsız bir şeydi bu! Gringonun kurtulması olanaksızdı. Bir hayalet olmalıydı. Birtakım dualar mırıldanarak kaldırıma diz çöktü. Elini silahına atmamıştı bile.

Arkadaşını öldüren sarışın adam yanına yaklaştı, silahının namlusunu alnına dayadı. Enrico kısık bir sesle:

— Acı bana, bağışla beni, diye yalvardı.

Silahın sesini duyamadı bile. Kafatası parçalanarak yere yığıldı. Malko iki cesete baktı. Soğukkanlılıkla insan öldürdüğü pek enderdi, fakat bu ikisi gerçekten acımasız birer canavardı...

Malko geri dönüp Chris, Milton ve Laura'nın kendisini bekledikleri Fiat 600'e doğru uzaklaştı.

— Ne heyecanlı bir sahneydi, dedi Chris. Keşke o namussuzları bana bıraksaydınız.

— Bu tür işleri kendim görürüm, karşılığını verdi Malko.

Direksiyona geçti. O gece Laura'nın evinde yatacağı sürpriz için kaçınılmazdı bu.

— Juan maymunu ne olacak? diye sordu Chris.

— Biraz zaman tanıyalım ki, korkunun ne demek olduğunu öğreysin.

*

**

Laura üzerindeki siyah dantel gecelikle bir içim suydu. Malko'ya El Dia'nın sabah nüshasını uzattı.

— Bakın...

Birinci sayfada kocaman bir resim vardı. Fotoğraf, yeşil bir Taunus'un çevresinde toplanmış bir yığın polisi gösteriyordu. Altında da iri harflerle "Polis merkezi danışmanı Ron Barber'ın ceseti bulundu" yazıyordu.

Malko yazıya bir göz attı. Polis Ron Barber'ın Tupamarolar tarafından öldürüldüğünü ve cesetini bir telefon itibarıyla bulduklarını haber vermişti. Haberin sonunda polis şefinin bu işle nasıl yakından ilgilendiği ve gerekeni yapmak için ne denli çırpındığı anlatılıyordu.

Malko öfkeyle gazeteyi kapadı. Cesetin fhaştaneden ne amaçla kaçırıldığı ortaya

çıkmişti. Gerçi Amerikalılar bu palavrayı yutmayacaklardı, ama Uruguay halkı gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Artık, Juan Pare'ye bir ders vermenin zamanı gelmişti. Paraguay Hükümeti'nin Uruguay'a yeni bir konsolos göndermesi gerekecekti.

XXIII. BÖLÜM

Juan Pare her otuz saniyede bir gelen çan seslerine dayanmak için kulaklarını tıkadı. Gürültü az ilerdeki Stella Maris Kilisesi'nden geliyordu. Juan Pare kimin ölmüş olabileceğini düşündü.

Saatlerdir villasının salonunda dört dönüyordu. Bahçeye bakan geniş pencerenin panjurlarını kapamıştı. Giriş kapısı kilitliydi. Kanepenin üzerinde de uzun şarjörlü eski model bir Thomson vardı. Ama yine de korkusuna hakim olamıyordu.

Kendisini korumakla görevli adamları ilk kez geç kalmışlardı. Eve dönmedikleri gibi telefon da etmemişlerdi. Evin önünden geçen her araba Paraguaylı diplomatın sıçramasına neden oluyordu. Öyle ya, Tupamarolar her an saldırabilirlerdi.

Bahçeye bir araba girdi. Gelen, Laura Iglesia idi. Juan kızı kapıda karşıladı.

— Hemen gidip Angel ile Enrico'yu arayın. Otellerinde olmalılar. Yine çok içtiler galiba...

Laura Iglesia başını salladı.

— Hayır, içmediler.

Diplomata El Pais'i uzattı. İlk sayfadaki fotoğrafı gören Juan'ın yüzü bembeyaz kesildi. Adamlarının cesetlerini gösteren resmin altındaki yazıda, suç asilerin üzerine atılmıştı... Paraguaylı gazeteyi bıraktı. Aklı karışmıştı. Adamları nasıl olur da faka

basardı?

Şimdi tek başına kalmıştı. Heyecanla Laura'ya döndü.

— Bana yardım edebilecek birilerini tanıyor musun?

— Sanmıyorum, senyor.

Juan Pare bir süre düşündü, sonra:

— Öyleyse hemen bir acenteye git ve bana Asuncion'a kalkan ilk uçak için bilet al, dedi.

Siyasi görevi artık umurunda bile değildi. Ülkesine döndüğünde bağlı olduğu bakanlığa durumu açık açık anlatacaktı. Tupamarolar nasıl olsa Asuncion'a dek gelemezlerdi.

Laura çantasını aldı ve çıktı. Juan odasına dönüp valizini hazırlamaya koyuldu. Biraz yatışmış gibiydi, ama adamlarının ölümü hiç aklından çıkmıyordu. Çok eskiden duyduğu bir Arap atasözünü hatırladı: Kahraman olarak ölmektense, korkak olarak yaşamak daha iyidir.

*

**

Birden, kapının ziliyle sıçradı. Bahçeye hiç araba girmemişti. Koşarak salondan makineli tüfeği aldı ve kapının gizli gözünden baktı. Kapının önünde siyah tül bir peçe gördü.

Mada İsabel idi bu.

Diplomatın kalbi delice çarpmaya başladı. Bu dilberi son bir kez görmek için sabırsızlanıyordu. Kapıyı açıp:

— Çabuk, içeri geç! dedi.

Maria İsabel arabasını hep uzakta bırakır ve villaya yürüyerek gelirdi. Genç kadın önünden geçip yatak odasına yürüdü. Juan

kadının her zamanki parfümünü kullanmamış olduğunu far ketti. Bu seferki daha hafif bir şeydi. Genç kadın yuvarlak yatağa otururken Juan:

— Ben Nikon'umu getireyim, dedi.

Maria İsabel poz vermek için soyunmasına rağmen, yüzündeki tülü hiç çıkarmazdı. Juan makinesini alıp geri döndüğünde, kilise çanları tekrar çalmaya başladı.

— Nedir bu gürültü? diye isyan etti Juan. Bu ses beni çıldırtacak.

— Bu çanlar senin için çalıyor, Juan Pare.

*

**

Diplomat bir an kulaklarına inanamadı. Bu yabancı ses tülün arkasından gelmişti. Tüle daha dikkatli baktı ve ardında Maria İsabel'inkine hiç benzemeyen bir gülümsemeye karşılaştı.

— Aman Tanrım!

Maria'nın yerine geçmiş olan kadın, yüzündeki tülü kaldırdı. Juan onu hiç tanıımıyordu, ama güzel olduğu su götürmez bir gerçektir.

— Kimsiniz siz? diye sordu Juan.

Çan sesleri gitgide artıyordu.

— Beni tanımadın mı? diye sordu genç kız gülererek. Ben Ölüm'ün ta kendisiyim...

Şakanın bu kadarı da fazlaydı! Juan genç kızın bacaklarına baktı. En az Maria'ninkiler kadar güzeldi. Bir an bu oyunu Maria'nın tezgâhladığını düşündü. Bu kız onun arkadaşlarından biri olmalıydı.

— Buraya niye geldiniz? diye sordu Juan.

Genç kız insanın kanını donduran bir

gölüşle:

— Seni öldürmeye, dedi. Annemi ve babamı sen öldürdün. Adım, Flor Catalina. Şimdi tanıdın mı beni?

**

İrlandalı yaşlı rahip kendisini tabancayla tehdit eden gence baktı. Kollarında güç kalmamıştı. Çanın ipini her çeğişte müthiş zorlanıyordu.

— Biraz dinlenmem gerek, dedi gence. Takatim kalmadı...

— Eğer durursan seni gebertirim, dedi genç Tupamaro. Ne zaman dinleneceğini ben sana söylerim.

Yaşlı rahibin gözü, Tupamaroların beraberlerinde getirip bir tahta banka uzattıkları çıplak kadına takıldı. Üzerinde birkaç eşarptan başka bir şey yoktu.

— Bari şu zavallının üstünü örtün, dedi rahip.

Genç Tupamaro bakışlarını genç kadına kaydırıldı. Elbiselerini ödünç alıp ellerini ve ayaklarını bağladıkları Maria Isabel yavaş yavaş kendine geliyordu. Tupamaro ile gözgöze gelince gülümsedi.

**

Kilisenin çevresi iki saatten beri sayısız Tupamaro ile doluydu. İçlerinden ikisi rahibin başına dikilmiş, silah zoruyla çanı çaldırıyor-du. Hem de hiç ara vermeden. Sonunda, rahip dayanamayıp sordu:

— Peki, niye çalışıyoruz bu çanı?

Genç Tupamaro gözlerini yukarı kaldırdı.

- Ç a n niçin çalınır, peder? Birazdan bir adam ölecek. Öleceğini bilmesini istiyoruz. Haydi, çalmaya devam et, peder.

XXIV. BÖLÜM

Juan Pare karşısındaki acımasız yüze baktı. Af dilemenin boşa olacağını anlamıştı...

— Hiç şaşırmadın, değil mi? diye sordu Flor. Sana önceden haber vermiştik. Sesini işittiğin çan senin için çalıyor.

Juan Pare kuruyan dudaklarını ıslattı, Gözünü genç kızın çantasından ayırmıyordu, İçinde bir silah olduğu kesindi. Vakit kazanıp Thomson'una ulaşmayı düşündü.

— Ben kimseyi öldürmedim, diye mırıldandı.

— Bırak palavrayı!

Genç kız elini çantasına daldırdı ve kısa namlulu 38'lik bir Beretta çıkardı. Namluyu üzerine çeviren Flor gülümsedi.

— Elveda Juan Pare! Tanrı günahlarını bağışlasın!

Genç kız tetiğe basarken Juan kendini yana attı. Aynı anda da arkasındaki ayna param-parça oldu. Juan tüm korkusuna rağmen, dikkatle silahın namlusunu izliyordu. Kasları yay gibi gerilmişti. Fakat, ikinci mermiden kurtulamadı. Sol dirseğinde korkunç bir acı duydu. Mermi kolunu parçalamıştı.

— Acı bana! diye yalvardı.

Flor özenle nişan alıyordu. Bu alçağı tek kurşunla öldürmemeye kararlı olduğu belliydi. Korkmasını, acı çekmesini, yaptıklarına pişman olmasını istiyordu. Nişan alıp tetiğe bastı.

Mermi sol dizkapağını parçaladı. Juan inleyerek yere yığıldı.

Flor ayağa kalktı. Bu kez sağ dirseğine nişan aldı ve tetiğe bastı. Mermi istediği yeri bulmamış, biraz kısa düşerek bileğe rastlamıştı. Juan inlemeye devam ediyordu. Erotik saatler geçirdiği bu *oda* şimdi mezarı oluyordu. Birden, yan odada telefonun çaldığını duydu. Belki de arayan dostu Toledo idi. Eğer cevap vermeyecek olursa merak eder ve buraya gelirdi. Bu düşünceyle biraz kendine gelir gibi oldu. Hâlâ elinde tuttuğu Nikon'u sınıksız sıkarak:

— Beni bağışlarsan aranızdaki bir başka hainin adını veririm, dedi.

— Bütün özgürlük hareketlerinde hainler bulunur. Birini yakalasan yerini bir başkası alır. Onun için bu ihbar seni kurtarmaz.

Flor'un işkenceye devam etmeye cesareti kalmamıştı. Tabancayı Juan'ın başına doğrulttu. Paraguaylı bu kez öleceğini anlamıştı. Son bir gayretle elindeki fotoğraf makinesini Flor'a doğru fırlattı. Makine genç kızın şakağına çarpmasıyla birlikte silah patladı. Mermi duvara saplanmış, tabanca Flor'un elinden fırlamıştı. Juan ikiye bölünmüş solucan gibi kıvrılarak silahı almak istediye de harekete geçen genç kız ayakkabısının sivri topuğunu adamın eline geçiriverdi. Juan can havliyle kızın eteğine, sonra kemerine asılarak onu aşağı çekti. Bu arada Flor tabancayı yeniden ele geçirmiş ve namluyu adamın şakağına doğrultmuştu. Juan bu kez genç kızın bileğine yapışıp namluyu çevirmeye çalıştı,

gücünün yetmeyeceğini anlayınca da kızın bileğini ısırdı. Aynı anda Flor tetiğe bastı, namludan peşpeşe çıkan üç kurşun hedefi ıskalayarak duvara, duvardan sekenler de tavandaki aynaya çarptı. Tavan aynası parçalanarak olduğu gibi aşağı indi. Büyükçe bir parça Flor'un alnını yardı. Genç kız gözlerine akan kanlardan önünü göremez olmuştu. Juan boşalan tabancayı kaparak genç kızın üstüne abandı ve onu yatağa yıktı. Elindeki ağır silahla peşpeşe birkaç kez Flor'un yüzüne vurdu. Genç kızın elmacık kemikleri ve burnu hemen kırıldı. Acıdan haykıran genç kız kendini bir türlü savunamıyordu. Sonunda, her taraf karardı ve bayıldı. O güzel yüzü et ve kemik yığınına dönmüştü.

Juan Pare sürünerek salona çıktı ve büyük bir hırsıyla kanepenin üzerindeki makineli tüfeğini aldı. Geri dönmek üzereyken kapının zili çaldı. Gelen kimdi? Tupamarolar da olabilirdi. Toledo da. Sendeleyerek kapıya gidip göz deliğinden dışarı baktı. Arkadaşı Ricardo Toledo idi bu.

Juan kapıyı açar açmaz polis şefi içeri daldı, dostunun halini görünce şaşırdı.

— Dios! Ne oldu size böyle?

— Yatak odamda... Yatak odamda o orospu...

— Kim?

— Barber'ı kaçıran karı!.. Beni öldürmek istedi.

Toledo belinden tabancasını çekti, arkadaşının koluna girerek yatak odasına doğru ilerledi.

— Gebertelim onu!

Flor Catalina kendine gelmişti. Ayağa kalkmış, dengesini bulmaya çalışıyordu. Juan Pare makinelinin namlusunu ona doğru kaldırdı. Onu gören Toledo da silahım doğrulttu. Ne derler? Şeytanı iki kez öldürmek gerekir!

*

**

Flor, görüşünü engelleyen kanlı pıhtıların arasından iki düşmanını hayal meyal far ketti. İçinden, arkadaşlarının sözüne uymayıp tek başına geldiğine bin lanet savurdu.

Silah sesleriyle beraber kendini kastı, ama vücudunda hiçbir acı hissetmedi. Ürkerek gözlerini araladığında şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştı.

Juan Pare elindeki silahı bırakmış, ellerini kan içinde kalan karnına götürmüştü. Ricardo Toledo ise ayaktaydı ve şaşkın şaşkın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Boynundaki atardamar parçalanmış, ceketi kan içinde kalmıştı. Bir iki sallandıktan sonra yere yıkıldı.

Flor Catalina başını geriye çevirdi. Camı kırılmış bahçe penceresinde üç adam duruyordu. Malko ve gorilleri.

Flor kendini Malko'nun kucağına bırakırken:

— Beni Stella Maris Kilisesi'ne götürün, diye inledi.

Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. Malko genç kıızı Fiat 600'e bindirip direksiyona geçti. Goriller arkaya geçer geçmez hareket etti. Üç

dakika sonra kilisenin bahçesinde durdular. Etraftan birkaç Tupamaro koştu. Genç kız gülümsemeye çalışarak:

— Beni onlar kurtardı, diyebildi.

Sonra başını Malko'ya çevirerek:

— Senyor Linge, dedi... Ben...

Sözünü bitiremedi, bayıldı.

— Buradan hemen gitmeliyiz, dedi Tupamarolardan biri. Tehlike içindeyiz.

Genç kızı sırtlayarak arkadaşlarına işaret etti ve arabalarına doğru koştu; Kilise bir anda boşalmıştı. Malko Fiat'ın direksiyonuna geçti. Laura onları evinde bekliyordu. Malko Montevideo'daki görevinin bittiğini düşündü. Ertesi gün uçakla Kopenhag'a dönecekti. Ron Barber'ı hiçbir şey diriltemezdi artık. Flor'un ezilmiş yüzü geldi gözlerinin önüne. Ama yine de yaşayacaktı. CIA iş ortaklarını hiç iyi seçmiyordu. Juan Pare kalleşin biriydi.

Direksiyonu çevirdi ve Rambla'ya kıvrıldı.

XXV. BOLUM

Malko güneşin ilk ışıklarıyla uyandı. Montevideo'daki son günüydü bu. Saat on birde Ron Barber'ın tabutu uçakla ülkesine gönderilecek ve bu arada küçük bir tören yapılacaktı.

Malko törene katıldıktan sonra Kopenhag'a hareket etmeyi planlamıştı.

Chris ile Milton yan odada hâlâ uyuyorlardı. Polis şefinin öldürülmesi Tupamaroların üzerine yıkılmıştı. Paraguay Konsolosu'na gelince, onun ölümüne aldırın yoktu. Malko pencereye ilerleyerek hâlâ ıssız olan Piazza Independancia'ya baktı.

*

**

Gerçekten tuhaf bir görevdi bu. Tepeleme geldiği insanlara yardım etmiş, yardımcı olması gerekenlerin ise canına okumuştı.

Banyoya gitmek üzereyken telefon çaldı. Sabahın köründe kim arayabilirdi ki? Telefon ısrarla çalaya devam ediyordu. Gitti, ahizeyi kaldırdı.

— Senyor Linge?

Kısık bir erkek sesiydi.

— Evet, benim.

Karşı taraftaki rahatlamış gibi derin bir soluk aldı.

— Senyor, ben bir dostum. Birazdan orada olacağım. Ben gelene kadar hiçbir şeye

dokunmayın, özellikle de banyoda bulunanlarla...

Telefon kapanmıştı. Şaşırان Malko hemen giyindi ve tabancasını beline soktu. Burada ne gibi bir tehlike olabilirdi?

On dakika kadar sonra kapı vuruldu. Malko kapıyı açtı. Karşısında, omzunda çantası bulunan bir işçi duruyordu.

— Telefon eden bendim, dedi adam. İçeri girebilir miyim?

Malko elini tabancasının kabzasına götürerek adama yol verdi.

— Nedir bu hikâye böyle?

Adam gülümsedi.

— Gelin benimle.

Çantasından uzun bir tornavida çıkardı ve banyoya yürüdü. Lavabonun önünde durarak tornavidanın ucunu iki musluğa yapıştırdı. Aynı anda göz kamaştırıcı bir ışık saçıldı, bir çatırtı koptu. Tornavidanın ucu kömür gibi olmuş ve erimişti.

— Burada 60 000 volt var, senyor.

— Ama...

— Bunu dün gece ben tezgâhladım. Eğer telefon etmeseydim, musluğa dokunur dokunmaz ölecektiniz. Emir değişince geç kalmaktan çok korktum.

— Bu emri kim vermişti?

— Bunu söyleyemem, senyor. Yalnız, size bir haber iletmem istendi. Saat onda sizi General Rivera'daki manastırda bekliyorlar.

Selam verdi ve çıktı.

*

**

Küçük kilise son derece kalabalıktı ve çoğunluk da kadınlardaydı. Kapıda yaşlı bir rahibe Malko'ya adını sordu, öğrendikten sonra da geçmesine izin verdi. Kilisedeki tek yabancı oydu.

**

Birden, Flor Catalina'yı farkettti. Genç kızın üzerinde siyah rahibe giysisi vardı ve başı önünde ağır ağır ilerliyordu. Yanındaki uzun boylu adamın koluna girmişti. Malko bunun polis tarafından aranan Libertad olabileceğini düşündü. Flor'un yüzü tanınmayacak haldeydi.

Malko oraya niçin davet edildiğini anlamakta gecikmedi. Bu tören, genç kızın manastıra çekilmeden önce halkın huzuruna son olarak çıkışıydı. Malko ile göz göze geldiler. Bakışlarında bir sertlik vardı. Sanki hâlâ düşman olduklarını söyler gibiydi.

**

Koro dinsel bir şarkıya başladı. Flor, şişmiş gözlerini ellerinin arasına alarak başını öne eğdi.

Malko usulca kalktı ve kiliseyi terketti. Kapının önündeki elçilik Cadillac'ına binerken:

— Gidiyor muyuz? diye sordu Chris.

— Gidiyoruz.

Ron Barber'ın cesetini taşıyan kurşun tabut onları havaalanında bekliyordu. Tabut

Arlington Mezarlığı'na gömülecekti. CIA hesabına çalışırken karanlık bir biçimde ya da nedensiz yere ölmüş olan bir yığın ölünün yattığı mezarlığa...